

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE LEGEND TRILOGY BOOK THREE

THE FIGHT *for* FOREVER

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE LEGEND TRILOGY BOOK THREE

THE FIGHT

for

FOREVER

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

SONSUZLUK MÜCADELESİ

MEGHAN MARCH

İÇİNDEKİLER

[Sonsuzluk Mücadelesi](#)

[Ayrıca yazan Meghan](#)

[March](#)

[The Fight Forever Hakkında](#)

1. [Gabe](#)

2. [Scarlett](#)

3. [Efsane](#)

4. [Scarlett](#)

5. [Efsane](#)

6. [Efsane](#)

7. [Scarlett](#)

8. [Efsane](#)

9. [Scarlett](#)

10. [Efsane](#)

11. [Efsane](#)

12. [Scarlett](#)

13. [Efsane](#)

14. [Scarlett](#)

15. [Efsane](#)

16. [Scarlett](#)

17. [Efsane](#)

18. [Scarlett](#)

19. [Efsane](#)

20. [Scarlett](#)

21. [Efsane](#)

22. [Scarlett](#)

23. [Efsane](#)

24. [Scarlett](#)

25. [Efsane](#)
26. [Scarlett](#)
27. [Efsane](#)
28. [Scarlett](#)
29. [Efsane](#)
30. [Efsane](#)
31. [Scarlett](#)
32. [Efsane](#)
33. [Scarlett](#)
34. [Efsane](#)
35. [Efsane](#)
36. [Scarlett](#)
37. [Efsane](#)
38. [Scarlett](#)
39. [Efsane](#)
40. [Scarlett](#)
41. [Scarlett](#)
42. [Efsane](#)
43. [Efsane](#)
44. [Scarlett](#)
45. [Efsane](#)
46. [Scarlett](#)
47. [Efsane](#)
48. [Efsane](#)
49. [Scarlett](#)
50. [Efsane](#)
51. [Scarlett](#)
52. [Efsane](#)
53. [Scarlett](#)
54. [Efsane](#)
55. [Scarlett](#)
56. [Efsane](#)
57. [Scarlett](#)

58. [Efsane](#)

[Sonsözü](#)

[Creole Kingpin'e Kısa KingBir Bakış](#)

[Ruthless 'e Kısa Bir Bakış Teşekkür](#)

[Ayrıca Meghan March](#)

[Yazar Hakkında](#)

SONSUZLUK MÜCADELESİ

Efsane Üçlemesinin Üçüncü Kitabı

Meghan March

Telif Hakkı © 2019 Meghan March LLC Tüm
hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke, Bulletproof Editing,

www.bulletproofediting.com

Kapak fotoğrafı ve tasarımı: © Regina Wamba, Mae I Design,

www.exclusivebookstock.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bir incelemede kısa alıntılar.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik, Yaşayan ya da ölü, olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsüne ve ticari marka sahiplerine teşekkür eder. kurgu, izinsiz kullanılmıştır. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi ziyaret edin: www.meghanmarch.com.

AYRICA MEGHAN MARCH TARAFINDAN

MANOLYA DÜET

[Creole Kingpin](#)

(Mart 2020)

[Madam Temptress](#)

(Nisan 2020)

EFSANE ÜÇLEMESİ

[Scarlett Evi'nin](#)

[Efsane Çöküşü](#)

[Sonsuzluk Mücadelesi](#)

KIRLI MAFYA DÜETİ:

[Kara Koyun](#)

[Beyaz](#)

[Şövalye](#)

FORGE ÜÇLEMESİ:

[Şeytanla Anlaşma](#)

[Şeytanın Şeytanın](#)

[KalbiŞansı](#)

GÜNAH ÜÇLEMESİ:

[Günahtan Daha](#)

[Zengin Günah](#)

[Günahtan Zevk](#)

[Kadar Suçlu](#)

[Almak](#)

MOUNT ÜÇLEMESİ:

[Acımasız Kral](#)

[Meydan](#)

[Okuyan Kraliçe](#)

Günahkâr İmparatorluk

VAHŞİ ÜÇLEMESİ:

Vahşi Prens

Demir

Prenses

Haydut Kraliyet

BENEATH SERİSİ:

Bu Maskenin

Altında Bu

Mürekkebin

Altında

Bu Zincirlerin Altında Bu

Yaraların Altında Bu

Yalanların Altında

Bu Gölgelemin Altında

Gerçeğin Altında

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli

BirliktelikZevkle

r

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli

AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Sert Şarj

Cihazı

BAĞIMSIZLAR:

Beni Geri Götür

Kötü Karar

SONSUZLUK MÜCADELESİ HAKKINDA

Sadece koruyabildiğin şeyleri saklayabilirsin.
Bildiğim tek şey bu. Hayatımı bu şekilde yaşadım.
Şimdi, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey risk altında ve
kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim.
Kimsenin *onu* benden almasına izin vermeyeceğim.
Aşk bir savaş alanıdır derler, ben de savaşa hazırım.
Bu sefer, sonsuza dek sürecek bir savaş.

Sonsuza Dek Savaş, [Efsane Efsanenin Düşüşü](#) Üçlemesi'nin üçüncü ve son kitabıdır ve [Scarlett'in Evi](#)'nden sonra keyifle okunmalıdır. *The Fight for Forever*'a ek olarak, sevgili New Orleans'ımızda ve Beneath Serisi ile Mount Üçlemesi'nin dünyasında geçen bir sonraki Anti-Kahramanlar Koleksiyonu hikâyem [Creole Kingpin](#)'in ön gösterimini de ekledim. [Creole Kingpin](#) şimdi başlığa dokunarak ön sipariş için kullanılabilir.

BİR GABE

ON BEŞ YIL ÖNCE

Bir keresinde tamamen farklı bir hayattan sadece bir karar uzakta olduğunuzu söyleyen bir işaret okumuştum.

Bu beni çok etkiledi.

Ben de lanet bir karar verdim ve şimdi hepimizin tamamen farklı bir hayatı olacaktı. Ben, Jorie ve Bump. Bugünden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Berber dükkânının önünden geçerken, elimdeki para dolu spor çantası ağır ağır sallanırken, içerideki televizyon fırtınanın yaklaştığını söylüyordu. Biloxi'de bu tür şeyler bizi pek heyecanlandırmazdı. İnsanların bunun büyük bir fırtına olacağını söylemesi umurumda bile değildi. Bana kalsa, karaya çıkmadan önce bu kasabadan gitmiş olurduk. Tabii eğer gerçekten bize doğru gelirse.

Yağmur şapkama çarpıyor, damlayarak tişörtümün yakasından aşağı süzülüyordu. O tişörtü bir daha asla giymeyecektim, çünkü bundan sonra daha iyi şeyler giyecektim. Çantadaki para bunu kesinleştirecekti.

Sonunda Jorie'yi Los Angeles'a getirebilirdim, böylece gerçek bir stüdyoda bir single çıkarabilir ve bunu plak şirketlerinin kodamanlarına ulaştırabilirdi. Şehri fetheder ve bir kulüp inşa ederdim.

listelerde yükseldi. Planımız buydu. Her zaman planımız buydu.

Son zamanlarda sessizdi ve bunun sebebinin paranın ne kadar sıkışık olduğundan kaynaklandığını biliyordum. Bu ona ağır geliyordu. Gözlerindeki çaresizliği görmüştüm ve bu yüzden yaptığım şeyi yaptım.

Paul'e ödeme yapmak için Peter'ı soymaktan bıkmıştım.

Hayır, kafamın içinde bir ses yükseldi. Sen sadece şehirden siktir olup gitmek ve Jorie aptalca bir şey yapmadan onu kurtarmak için Moses'ı soydun.

Kameralı bir aracın gürültüsü başımı eğmeme ve köşeyi dönüp bir ara sokağa girmeme neden oldu.

Moses ne yaptığımı henüz öğrenmiş olamaz. Bunun önüne geçmek için en az bir ya da iki günüm olmalı.

Zaten bir planım vardı. Eve gidecektim, eşyalarımızı toplayacaktık, nakit parayla bir araba alacaktık ve gün doğmadan takip edilecek bir iz bırakmadan gitmiş olacaktık.

Araba yolda ilerlerken egzozun homurtusu kesildi ama özel plaka bana sürücü hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

BOSSMAN.

Moses'ın kişisel aracı.

Hayır. Beni aramıyordu. Böyle düşünmeyi bırak. Yine de adımlarımı hızlandırdım ve köşedeki dükkânı ve iyi haberi Jorie'yle paylaştığımda ona sürpriz yapmak için almayı planladığım çiçekleri atladım.

Eve git ve sonra da şehirden siktir olup git. Tek yapmam gereken buydu. Şehir sınırlarına ulaşır ulaşmaz hepimiz için daha iyi olacaktı.

Bok çukuru apartmanımıza vardığımda, bazı gangster özentileri kucaklarında silahlarla dışarıda oturuyorlardı, sanki boktan mahalle bekçisiydiler.

Hepsi çenelerini bana doğru kaldırdı, ama neyse ki gözleri çantadan uzak durdu.

"N'aber Gabe?" diye sordu Teksaslı bir çocuk. Adı Lonestar'dı ama gerçek adını bilmiyordum.

"Bir bok yok."

"Ne zaman spor salonunda oynamayı bırakıp gerçekten dövüşeceksin? Seninle dövüşeceğim."

Omuz silktim ama yürümeye devam ettim. "Haftaya konuşuruz."

Ben koşarak dördüncü kattaki dairemize çıkarken onun çocuk tayfası bağırıp çağırıyordu. Sadece tek yatak odasıydı, bu yüzden kapıyı açtığımda Bump'ı kanepede televizyon açık görünce şaşırmadım.

Her ne kadar bir meslek öğrenmek için çıraklık yapmasını dilesem de, dışarıdaki o pisliklerle takılmaktansa nalburdaki sekiz saatlik vardiyasında çalışmasını tercih ederdim. Ne de olsa dilenciler seçici olamazdı.

"Erken dönmüşsün," dedi Bump bakışları çantaya kayarken. "Çantada ne var?"

"Kız kardeşin nerede?"

"Ayak işlerini halletmesi gerektiğini söyledi. Fırtına hakkında söylenenleri gördün mü? Evi boşaltıp bir sığınağa gitmemiz gerekecek. Hırdavatçıda her şey bitmiş çünkü insanlar çıldırmış durumda. Sanki daha önce hiç kasırga uyarısı görmemişler gibi."

Hayatımı sonsuza dek değiştiren son fırtınayı ve annemin ona kasırga partisi olduğu yalanını söyleyene kadar nasıl kıpırdamadığını hatırladım. Bu saçmalığı bir daha yapmayacaktım. Biloxi'den siktir olup gidiyorduk.

"Senin için önemli olan her şeyi topla. Kasırga vurmadan gidiyoruz."

Bump'ın kaşları kalktı. "Gerçekten bir sığınağa mı gitmek istiyorsun? Sanırım kötü bir sığınak olduğunu söylüyorlar, o yüzden belki de iyi bir fikirdir."

Jorie'ye söylemeden önce Bump'a haberi vermek istemedim, bu yüzden ne istediğini düşünmesine izin verdim. "Hâlâ dağıtım yapıyorlarsa bir pizza sipariş et. Jorie'nin favorisi. Bu gece kutlama yapıyoruz."

"Neyi kutluyorsunuz?"

Sesindeki şaşkınlık tonu, doğru seçimi yaptığımı anlamam için gereken tüm kanıttı. Aylardır kutlayacak bir şeyimiz olmamıştı. Artık farklı bir hayatın zamanı gelmişti.

Çantayı omzuma doğru kaydardım. "Kız kardeşin döndüğünde sana söylerim. Duşa giriyorum."

"Pizza için nakit paraya ne dersin?"

Her şeyden çok, spor çantasına uzanıp bir deste banknot çıkarmak ve ona fırlatmak istedim -sırf çenesinin düştüğünü görmek için- ama bu bekleyebilirdi.

Onun yerine cüzdanımı kaptım ve kırk dolar çıkardım. "Al. Aramayı yap. Açım amına koyayım."

Duşumu bitirir bitirmez Jorie'nin sesi kapalı banyo kapısından içeri süzüldü.

"Kutlama yapıyoruz da ne demek? Gabe? Neler oluyor?"

Belime sardığım havlu ve omzuma astığım çantamla kapıyı açtım ve ellerini tuttum. "Gel hadi. Sana bir şey göstereceğim."

Onu yatak odasına çektim ve kapıyı arkamızdan kapattım. Güzel yüzü şaşkınlıkla buruştu.

"Neler oluyor? Şu anda seni becermiyorum. Benim de duşa ihtiyacım var, biliyorsun. Umarım bütün sıcak suyu kullanmamışsındır."

Başımı salladım ve çantayı yapılmamış yatağın üzerine attım. "Sevişmeye çalışmıyorum ve bir daha asla sıcak suyun bitmesi konusunda endişelenmene gerek kalmayacak. Sana bunu göstermem gerek." Onunla birlikte

Elimi çekiştirerek çantanın fermuarını açmak için onu serbest bıraktım ve ona baktım.

Jorie çantanın içine bakarken gözleri büyüdü ve ağzı sanki kırık bir menteşeye bağlıymış gibi açık kaldı.

"Ne yaptın lan sen, Gabe?" diye fısıldadı dehşet içinde, titremeye başlamıştı. "Ne yaptın lan sen?"

Yüzündeki dehşet ifadesi beklediğim gibi *değildi*. "Bize bir gelecek sağladım. Bizi bu lanet kasabadan kurtardım. Tam da istediğin gibi. Los Angeles'a gidiyoruz. Sen albümünü yapacaksın. Ben bir kulüp kuracağım ve hep istediğin hayata sahip olacağız."

Eliyle ağzını kapatarak, neredeyse ağır çekimde başını ileri geri salladı. "Gabe. . ne yaptın?"

Ona iyi haberi verme heyecanım kayboldu ve yerini öfke aldı. Ellerim kalçalarımın indi ve omuzlarımı dikleştirdim.

"Bir şeyler yapıyorum çünkü benim işim bu. Bu aileyle ilgilenen benim ve gidiyoruz. Sabah olmadan. Eşyalarını topla. Herkes kasırga yüzünden tahliye ettiğimizi düşünecek."

"Gitmek mi? Gidemeyiz. Burada bir hayatımız var. Arkadaşlarımız. İşimiz var."

Sesindeki panik bana mantıklı gelmedi, bu yüzden onu bir kenara ittim.

"İstediğimiz hayat bu değil, Jorie. Yeniden başlıyoruz. Üçümüz de." Para yığınlarını işaret ettim. "Ve bunu bu şekilde gerçekleştireceğim."

Sertçe yutkundu. "Onu çaldın, değil mi?"

Çenem gerildi ve parmaklarım büküldü. "Akıllıca bir müdahale yaptım ve avantajımıza çevirdim."

Jorie yatağa doğru yürüyüp çantanın yanına oturmadan önce tekrar başını salladı. Uzanıp parmağını çantanın yüzünde gezdirdi.

sonra tekrar bana baktı. "Ne yakaladınız? Kimden?" Dişlerim birbirine çarparak cevabımı ısırarak söyledim. "Musa'dan."

"Lanet olsun." Tüm vücudu kaskatı kesildi. "Onu geri almalısın. Geri vermelisin. Ona karşı gelemezsin, Gabe. Yapamazsın."

Anlamıyor muydu? Benden şüphelenene kadar çoktan gitmiş olurduk. "Bu yüzden bu gece gidiyoruz."

"Bu gece gidemem. Böyle bir şey olmayacak."

Ona bakmak için geri çekildim. "Neden kalmak zorundasın ki? Sen, ben ve Bump gidiyoruz. Moses öğrendiğinde burada bizim için ölümden başka bir şey yok artık."

"Bebeğim . . ." Jorie başını öne eğdi. "I . . . Sana söylemem gerek-"

"Lanet olsun, çocuklar. Gelin de şuna bakın. Bu Katrina sürtüğünün sesi çok kötü geliyor!" Bump oturma odasından bağırdı.

Jorie yataktan fırladı. Kapıya doğru yürürken omzunun üzerinden bana baktı. "Kasabadan ayrılmadan önce halletmem gereken işler var. Bu fırtınayı atlatalım, sonra bir yolunu buluruz. Tamam mı?"

"Jorie, hayır. Şimdi gidiyoruz." Tartışmaya açık değildi. Her şeyi kendi bildiğim gibi yapıyordum.

"Eğer şimdi gidersen, bensiz gidersin."

Sözleri göğsüme sert bir darbe gibi çarptı ve nefesimi kesti.

"Bunu nasıl söylersin?" Arkasından seslendim ama yatak odasının kapısını çoktan çarpmıştı. Başımı ellerimin arasına aldım. "Neler oluyor lan?" Boş odaya sordum ama cevap gelmedi.

O ve Bump olmadan gidemezdim. Hayatta olmazdı.

Fırtına çok sert vurmuştu, hepimizin beklediğinden çok daha kötüydü.

Jorie ve Bump'la birlikte boktan banyomuzun küvetinde, üzerlerini örten şiltenin üzerine uzanarak rüzgâra karşı koyduk. Rüzgâr o kadar gürültülüydü ki kendimi bir trenin önünde duruyormuş gibi hissettim. Camlar kırıldı. Boklar uçtu. Tüm bina, yıkılıp bizi bir moloz yığınının içinde bırakacağından emin olana kadar titreşti.

Ama öyle olmadı. Mucizevi bir şekilde hepimiz yara almadan kurtulduk. Ve işte o zaman işler gerçekten çok kötüye gitti.

"Gidip bize biraz su getirmeliyim. Suyu ihtiyacımız var. Neden suyumuz yok?" Jorie boş dolabın kapağını onuncu kez çarparak söyledi.

Kasırga için hazırlık yapmamıştık ve şansımız yaver gitmemişti. Saatlerce çömelip kaldıktan sonra susamış ve acıkmış olmamızdan bahsetmiyorum bile.

Kapı koluna uzanırken ona ve Bump'a "Siz ikiniz burada kalın," dedim. "Ben malzemeleri alıp hemen döneceğim."

"Gabe, hayır. Ya-"

Başımı bir kez salladım ve Jorie, Bump'ın henüz bilmesine ihtiyaç duymadığım tek şeyi söyleyemeden cümlesini kesti.

Küçük kardeşi a r a m ı z a baktı, gözleri kısılmıştı. "Neler oluyor lan? İkiniz de çok garip davranıyorsunuz."

Jorie ona ters ters baktı. "Daha yeni bir kasırga atlattık. Herkes garip davranabilir." Tekrar bana baktı. "Dikkatli ol. Lütfen."

Başımı salladım. "Geri geleceğim. Hiçbir yere gitme."

İki saat sonra daireye döndüğümde ürkütücü bir sessizlik vardı.

"Jorie?" Seslendim ama cevap yoktu. "Bump?"

Endişe kanımı dondurdu. İki galon suyu, bir torba yiyeceği ve şimdiye kadar gözümün önünden ayırmadığım spor çantasını yere bıraktım, sonra yatak odasına koştum ve banyoyu kontrol ettim.

Boştu.

"Nereye gittin lan sen?" Kontörlü telefonumu çıkarmadan önce boş odaya sordum. Jorie'yi defalarca aradım ama asla açmadı.

"Bebeğim, ara beni. Lütfen ara. Hangi cehenneme gittin?" Yedinci aramadan sonra telesekreterine söyledim.

Bir an için kanepeye çöktüm ve ellerimi saçlarımla arasına sıkıştırdım.

"Nereye giderler ki? Nereye giderler?" Midem bulanıyordu çünkü verecek hiçbir cevabım yoktu.

Hayatın bir daha asla eskisi gibi olmayacağına dair dün aklımdan geçen tüm o düşünceler? Haklı olduğum için dehşete düşmüştüm ama beklediğimden tamamen farklı bir şekilde.

şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalıydık.

Moses fırtına yüzünden kamyonlardan henüz haberdar olmayabilir.

-

Düşüncelerim dışarıdan gelen bir çığlıkla yarıda kesildi.

"Vay anasını! Bu orospu çocuğunun kanaması var!"

Lonestar'ın ekibi tüm bloktaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı.

Kanepeden fırladım ve kapıya doğru koştum. Nedenini bilmiyordum ama içimden bir ses kıcımlı kaldırmamı söylüyordu.

İyi olmalılar. İyi olmak zorundaydılar. Gitmemeliydiler. Neden gittiler ki? Lanet olsun. Buradan çoktan gitmiş olmalıydık. Bu asla olmamalıydı.

Fırtınadan etrafa saçılan pisliklerden kaçarak merdivenlerden aşağı indim ve sokak seviyesindeki çamurla kaplı kaldırıma geldiğimde tökezledim. Başımı iki yana sallayarak Bump ve Jorie'yi aradım.

Ama Jorie yoktu. Sadece Bump vardı, kanlar içindeydi ve eskiden toprak dolu bir çimenlik olan pis gölete yayılmıştı.

Lonestar ve ekibinin önünde kayarak durdum ve tanıdığım tek küçük kardeşimin yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Bump! Ne oldu lan?"

Başını çevirip bana baktığında, gözlerinden hayat fışkırıyordu. "Jorie. . ."

"Nerede o?"

Bilincini kaybetmeden önce sadece bir kelime söyleyebildi. "Öldü."

iki

SCARLETT

GÜNÜMÜZ

Gabriel'in masasının arkasında oturan ve *Bump'ın kafasına silah dayamış olan* devasa adama bakarken kalbim tekliyor ve ciğerlerim donuyor.

Gabriel'in eli parmaklarımı hissedemeyeceğim kadar sıkılıyor.

Tanrım, hayır. Bump'a zarar veremez. Kimse Bump'a zarar veremez.

"Sana dizlerinin üstüne çök dedim, *Gabe*. Bana bir daha tekrarlatırsan, cehennem gibi bir temizlik faturan olur." Namluyu Bump'ın kafasına doğru daha sert itiyor ve onun gözlerini kapatıp irkilmesine neden oluyor.

Yanımda, Gabriel beni bırakmadan önce daha da sıkı sıkıyor . . ve sonra adamın dediğini yapıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum ama niyetimden daha yüksek sesle çıkıyor ve adamın dikkati bana yöneliyor.

Sadece gözleri bile beni tedirgin etmeye yetiyor; soluk yeşilimsi altın rengi sanki saf kötülükle aydınlatılmış gibi parlıyor. Cildinin bronz tonuna karşı, bakışları daha da rahatsız edici görünüyor.

"Söyleyecek bir şeyin mi var, kızım? Erkeğinin hayatı için yalvarmak ister misin? Çünkü o neden burada olduğumu çok iyi biliyor."

Başka bir ses çıkarmamak için dudağımı ısırırken boğazımda kömür topağı gibi hissettiğim şeyi yutuyorum. İstemiyorum

O adam bana bakıyor. O adamın varlığını bilmesini istemiyorum.

"Bırak onu, Moses. Onun bununla hiçbir ilgisi yok." Gabriel'in sözleri, ısırmadan önce çakıllı bir yolda sürüklenmiş gibi geliyor.

Moses. *Musa*. Musa kim? Ve *bu* da ne? "O iyi biri.

Ona zarar veremezsin."

Bump'ın yalvarışı gözlerimin arkasındaki yaşların yanmasına neden oluyor. *Lanet olası tatlı Bump. Beni kaçırdığı zaman hariç.*

Korkudan felç olmasaydım, bu ofise ilk getirildiğim zamandan bu yana işlerin ne kadar değiştiğine gülmek isterdim. Ama şu anda daha çok buradan canlı çıkabilmek için endişeleniyorum.

"Kapa şu lanet çeneni." Moses silahı Bump'ın şakağına daha sert dayıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Lütfen, ona zarar vermeyin. O-"

Gabriel sözümü keserek, "Scarlett, çık buradan," diyor.

"Kapat şu lanet kapıyı, *Scarlett*. Hiçbir yere gitmiyorsun." Adamın dudaklarını zalim bir gülümseme büküyor.

"Onun bu işle hiçbir ilgisi yok, Moses. Hem de hiç. Bırak onu ve Bump gitsinler. Bana ne istersen yapabilirsin. Ama bırak buradan defolup gitsinler."

Yanımdan, Gabriel'den yayılan yakıcı öfkeyi neredeyse hissedebiliyorum. Derimi kabartacak kadar sıcak. Ona bakıyorum -Arkaya taranmış koyu sarı saçlarının tepesi ve onu dizlerinin üzerinde görmekten nefret ediyorum. Moses'ın kim olduğunu bilmiyorum ama sırf bu yüzden bile ondan nefret ediyorum.

"Ben söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyor."

"Güvenliğim her an burada olabilir. Boku yiyeceksin, Moses. O yüzden ne söylemeye geldiysen onu söyle ve ne yapmaya geldiysen onu yap, tabii kendini lanet olası bir rehine durumunun içinde bulmak istemiyorsan.

NYPD, Biloxi PD ile aynı değil. Seni anında haklarlar. Maaş bordronuzda kışınızı kurtaracak kimse yok."

Gabriel'in bu kadar mantıklı konuşacak soğukkanlılığı nereden bulduğunu bilmiyorum. Tanrı'ya şükür içimizden biri bunu yapabiliyor.

Ama Moses, Gabriel'in sözlerinden endişelenmiş gibi görünmüyor. Başını geriye atıyor ve gülüyor.

"Evlat, bir bok bildiğin yok. Hiç bilmedin. Bugün şehre inip kendimi ofisine bıraktığımı mı sanıyorsun? Tabii ki hayır. Gözüm üzerindeydi. Başına ödül konmuş bir adam için, radarın altında kalarak çok kötü bir iş çıkardın. Seni defalarca patlatabilirdim ama ne eğlencesi olurdu ki? Geldiğini bile göremezdin. Birinin gözlerinin arasına bir kurşun sıktığımda, her zaman benim yaptığımı bilmeleri gerekir."

Ne? Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Bu deli adam Gabriel'i mi izliyormuş? *Aman Tanrım.*

"O zaman ne sikim istiyorsun?" Gabriel soruyor ve Musa yasaklayıcı bir şekilde sırtıyor.

"Bana yüz bin dolar borcun var, artı on beş yıllık faiz. Buraya tahsilat için geldim."

Üç EFSANE

OLMAK İSTEDİĞİM SON YER DIZLERİMİN ÜZERİNDE, OFİSİMDE, SİLAHSIZ OLMAK, Scarlett yanımdayken ve Moses Buford Gaspard Bump'ın kafasına silah dayamışken.

Ve yine de buradayım.

Beynim Scarlett'in kaçması için bağılıyor, ama o yanımda bir heykel gibi donup kalıyor.

Tabii ki böyle olacaktı. Neden şaşırdığımdan bile emin değilim. Yıllardır yaptığım her hareketin bir risk olduğunu biliyordum ama Moses'ın pusuya yatacağını bilmiyordum. Bu onun tarzı gibi görünmüyor.

Yine de on beş yıl önce, cesur liderliğini sorgusuz sualsiz takip eden bir çeteye sahip bir gangsterdi. Değişmesine neden şaşırayım ki? Ben çok şaşırdım.

Ama değişmeyen bir şey var. *Geçmişimden kaçamam.*

Şimdi onunla yüzleşme ve sonuçlarına katlanma zamanı, ama bunun Scarlett'e zarar vermesine izin vermeyeceğim. Onun önünde canlı bir kalkan gibi dururken her kurşunu ilk ben yiyeceğim.

Moses çenesini kaldırıyor ve söylediği sözler sonunda kafamdaki kaosu delip geçiyor.

"Bana yüz bin dolar borçlusun, artı on beş yıllık faiz."

"Rakamları yanlış biliyorsun, Moses. Senin malını elli bine sattım."

O lanet olası ürkütücü gözler, bana daralmadan önce mizahla parlıyor. "Berbat bir gangster olman benim suçum değil. Çaldığın kamyonadaki yük yüz bin dolar değerindeydi. Sen sadece ellisini mi aldın? Diğer ellisine senin olmayan bir şeyi aldığın için ceza diyeceğiz. Peki ya faiz oranı? Evet, yaklaşık yüzde yüz olacak."

Parmağını Bump'ın titreyen başının yan tarafına dayadığı silahın tetiğine dokunduruyor. "Buna bir buçuk milyon diyeceğiz, çünkü yuvarlak sayıları severim. Şimdi paramı istiyorum, Gabe."

Lanet olsun. Tanrım.

Midemin çukuruna bir kurşun çapa batıyor. "Eğer beni izliyorsan, o kadar param olmadığını biliyorsundur."

Scarlett yanıma kayıyor. "Benim var. Senin için bulabilirim, ama birkaç gün sürer. Bizi rahat bırakırsan paranı alırsın."

Hay sikeyim. Başımı kaldırıp Scarlett'e bakıyorum, şu anda ona sarılmalı mıyım yoksa onu sarımalı mıyım emin değilim.

Bir yandan Bump'ı kurtarmak için her şeyi yaparım ama Scarlett'in bu işe karışmasını istemiyorum. Moses'a o kadar parası olduğunu söylemek mi? *Kötü bir fikir.*

Ben daha bir şey söyleyemedim, Moses havada taze kan kokusu alan bir çakal gibi baktı.

"Oh, Gabe. Bu kaltakla gerçekten seviye atladın, değil mi? İyi seçim."

Dikkatini Scarlett'e çevirdiğinde, ona bakamaması için onu arkama itmek istiyorum.

"Yapmaya çalıştığın şey çok asilce, *canım*. Ama paranı istemiyorum. Moses'a bir faydası yok. Bu orospu çocuğunun cezasını çekmesini istiyorum, kanla bile olsa. Bu adamdan para çaldığını biliyor muydun?"

Ben mi? Bunu sana o mu söyledi? Gabriel *Legend*, *güzel* soyadı, kardeşim, kamyonumdaki elektronik eşyaları çaldı, sattı ve küçük bir sürtük gibi şehirden kaçmayı planladı."

"Bilmesi gerekmiyor," diye sıkılmış dişlerimin arasından çıkmayı başarıyorum, çenem gerginlikten ağrıyor. "O bunun bir parçası değil."

Moses dudaklarını büzüyor. "Oh, o da bunun bir parçası, tamam. Sen bana hakkımı verene kadar hayatındaki her bir kişi kaybedilecek."

"Sana söyledim, lanet olası param yok."

"İşte bu yüzden buradayım, Gabe. Çünkü duyduğuma göre masada çok iyi bir fırsatın varmış. Dövüşe geri dönüyorsun, değil mi? Bodhi Black'e karşı dövüşmeyecek misin? Şimdiden oranlardan bahsediyorlar."

Beynim durma noktasına geldi. "Bekle. Bu dövüş yüzünden mi *şimdi* ortaya çıktın?"

Moses'ın yüzünde yine o sırıtış belirir. "Evet. Görüyorsun ya, ben Black'in üzerine bir ton bahis oynuyorum ve sen de paramı almam için bir dalış yapacaksın. Tabii şu anda elinde bir nokta beş milyon yoksa."

Scarlett yanımda nefesini tuttu, ama neyse ki bir şey söylemedi.

"Hayır. Gabe kazanacak. Gabe kaybetmeyecek." Zavallı Bump çıldıracak gibi görünüyor ve daha fazla hareket etmemesi ya da ağzını açmaması için dua ediyorum.

Moses ona namluyla vurur. "*Kapa şu lanet çenen!*
Anlamıyor musun, evlat? Senin dokuz canın olmalı."

Bump'ın böyle olmasının sebebinin Moses'ın ekibi olduğunu hatırlatmak içimde bir cehennemi ateşliyor. *Bir arada tut.* Öfkemi bastırıyorum ve Moses'a bakıyorum, zihinsel olarak onu çıplak ellerimle eziyorum.

"Eğer bu dövüşü kaybedersem, her şeyi kaybederim."

Moses'ın sırtışı pek çok erkeğin altına işemesine neden olmuştur ama ben onlardan biri değilim.

O zaman da değildim. Şimdi de değilim. Hiçbir zaman.

"Bu dövüşü kazanırsan evlat, her şeyi kaybedersin. Şu anda sahip olduğunu *düşündüğün* her ne varsa, sadece *ben izin verdiğim* içindir. Senden istediğim her şeyi istediğim zaman alabilirim. Sen *bensen* işler böyle yürür."

"Ne zamandır tanıyorsun?" Sorunun devamını söylememe gerek yok, çünkü Moses ne sorduğumu anladı.

"Yıllardır gözümü sana dikmiştim. Geri dönmeni ve beni öldürmeye çalışmanı bekliyordum ama hiç yapmadın. Bu beni şaşırttı, Gabe. O kaltağı sevdiğini sanıyordum. Onun için her şeyi riske atmaya hazırdın. Sanırım onun ölümü bir şey ifade etmiyorsa senin için o kadar da değerli değilmiş."

Sözleri içime işliyor, sanki bana sustalı bıçaklarla saldırmış gibi içimi boşaltıyor.

"Zamanımı bekliyordum."

Moses'ın kara kaşları havaya kalktı. "Öfkeli adam büyümüş. Bunun mümkün olduğunu kim bilebilirdi ki? Şimdi anlaştık mı? Yoksa benim istediğim gibi oynamazsan ne kaybedeceğini hatırlatmama gerek var mı?"

Dalışa geç. Moses parasını alır. Ben her şeyi kaybederim.

Ya da dövüşü kazanır, sonra da on beş yıldır başımın üzerinde giyotin gibi sallanan adama karşı hayatım ve değer verdiğim herkes için savaşmaya hazırlanırım.

Hemen cevap vermeyince, Moses tabancayı Bump'ın kafasından kaldırıyor ve Scarlett'e doğrultuyor. Ayağa fırlıyorum ve kollarımı açarak kendimi onun önüne atıyorum.

Moses'ın lanet sırtışı genişler. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ne dersem yapacaksın, çünkü senden ne alacağımı çok iyi biliyorsun.

yapmazsın. Kahretsin, belki bunu bile saklayabilirim. Bakalım Jorie'den daha iyi sikişiyor mu? Zor olabilir, çünkü som altın gibi bir amcığı vardı. Bunu sen de biliyorsun."

Bump Moses'a doğru hamle yapar ama Moses daha hızlı davranır ve tabancayı tam gözlerinin ortasına dayar.

"Bir hamle daha yaparsan ölürsün. Ve bu sefer tamamen ölürsün. Mississippi'de kafana kurşun sıkan o orospu çocukları gibi seni sıyırıp geçmeyeceğim."

Bump ellerini havaya kaldırıp tekrar dizlerinin üzerine çöktüğünde, Moses'ın bakışları bana yöneliyor.

"Sana bir şey söyleyeceğim, Gabe. Kadın zevkinde gelişme var. Bu kaltak sikimi içine almaktansa boğazımı kesmeyi tercih edecek gibi görünüyor. Başına kötü bir şey gelmesini görmek istemem."

Uzanıp Scarlett'i tam arkama çektim, böylece onu göremeyecekti. "O senin için yok. Onu bir daha tehdit edersen, kışının derisini yüzer ve onu abajur olarak kullanırım."

Moses'ın göğsü titriyor ve gürleyen kahkahalar ofisimi dolduruyor. "İyi denemeydi, *Efsane*. Ben kendim çıkarım. Sen antrenmana git. Şu lanet olası oranları düzelt. Gerekirse seni bir kez daha ziyaret ederim. Sadece neyin tehlikede olduğunu hatırlatmak için."

Masamdan uzaklaşıyor, silahını bana doğrultuyor ve arkasından duvardaki bir panel açılıyor.

Lanet olası gizli giriş kapım. Benim gizli kapılarımı nasıl öğrendi?

Başka bir adam kafasını uzatıyor ama benim dikkatimin odaklandığı yer orası değil. Her iki elinde de TEC-9 var. Muhtemelen tam otomatik. Hepimizi saniyeler içinde öldürebilir.

"Şimdi uslu küçük sürtükler olun ve bizi takip etmeyin." Ama Bump dinlemiyor. Saldırıyor.

"Hayır!"

Moses saldırıyor ve tabancayı tutan elinin tersiyle Bump'ın kafasına vuruyor. Bump yere yığılır.

"Aptalca bir şey yapma, Gabe. Bu sana son uyarım."

Moses kapıya doğru geri çekildi. Yavaşça kapanıyor, karanlığın içinde kaybolmadan önce tek görebildiğim onun parıldayan lanet gözleri oluyor.

DÖRT
SCARLETT

DIZLERİMİN BAĞI ÇÖZÜLDÜ. ELİMDE DEĞİL. KAPI KAPANIR KAPANMAZ yere düştüm. Başım dönüyor ve her şey ağır çekimde oluyormuş gibi geliyor.

Bump'a ulaşmalıyım. Ama Gabriel çoktan önüme geçmişti. Kendini Bump'a doğru fırlatıyor ve ben de onlara doğru sürünüyorum.

Bump'ın başını tuttuğu şakağından bir damla kan sızıyor. "Ben iyiyim. Ben iyiyim. Ben iyiyim. Ben iyiyim." Sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi bunu defalarca tekrarlıyor.

"İyisin," diyor Gabriel, ona hak vererek. "Tamamen iyisin, dostum. Gerçekten iyidim. Gerçekten çok iyidim."

Kendimi toparlıyorum ve el çantamı düşürdüğüm yerden alıyorum. Açarak içinden küçük bir paket mendil çıkardım ve Bump'a götürdüm.

"Al bakalım. Sadece biraz kan."

"Kanıyor muyum?" Gözleri kocaman oldu. "İyi olduğumu sanıyordum." "İyisin dostum. Sadece iyisin."

Kapı çalınıyor ve hepimiz donup kalıyoruz. Gabriel masasına doğru ilerliyor ve ben ne yaptığını anlamaya vakit bulamadan, elinde kapiya doğrultulmuş bir silah var.

"Kim lan bu?"

"Ben ve Roux," diyor Q dışarıdan.

Gabriel'in çenesi göğsüne düşüyor ve silahını indiriyor. "Buraya gel."

Q kapıyı açar ve Bump'ı yerde kafasında kanlı mendillerle görünce yüzünde bir şok ifadesi belirir. Sonra Gabriel'in elindeki silahı görür ve hareketsiz kalır. Roux Gabriel'e doğru koşar ve Gabriel onu s a k i n l e ş t i r m e k için okşamadan önce silahı pantolonuna sokar.

"Ne oldu lan? O iyi mi?"

"Moses buradaydı. Bump'a silah doğrultmuş. Parasını istiyor."

Q'nun zeytin rengi teni soldu. "Ne? Nasıl? Ne zaman? Nereye gitti?" Moses'ın hâlâ odada saklanıyor olabileceğinden korkuyormuş gibi başını iki yana sallıyor ve sonra cep telefonunu çıkarıyor. "Polisleri arayacağım."

Gabriel başını sallayarak, "Hayır," diye bağılıyor. "Kapıyı kapat ve lanet telefonunu bırak. Bununla polise gitmeyeceğiz. Hayatta olmaz."

"Ne?" Şaşkınlık kelimeyi dudaklarının arasından söküp alıyor. "Ne demek polise gitmeyeceğiz? Gitmek zorundayız. Onlar tam olarak bunun için var."

Bump başını sallıyor. "Artık eve gidebilir miyiz, Gabe? Ben eve gitmek istiyorum."

Q kapıya yaslanarak, "Bu ne karmaşa," diyor. "Nasıl girip çıktı bu herif?"

Gabriel, Bump ve benim ayağa kalkmamıza yardım ediyor. "Gizli giriş. Aylardır bizi izliyor olmalı ya da erişim bilgilerini almak için birine para vermiş olmalı."

"*Siktir*. Ne dedi o?" Q odadaki tüm yüzleri taradıktan sonra tekrar Gabriel'inkine kilittendi.

"Dövüşü kaybetmemi istiyor. Onu atmamı istiyor."

Q'nun esmer teninin daha da solgunlaşamayacağını düşündüysem, yanılmışım. "Hayatta olmaz. Sikerler beni. Şimdi ne bok yiyeceğiz?"

Gabriel kolunu Bump'ın omzuna attı ve beni yanına çekti. "Eve gidip yeniden toplanacağız."

Jersey'e giderken sessizlik hakim. Bump bile şu an konuşmanın zamanı olmadığını anlamış görünüyor. Q ekstra güvenlik çağırdı ve kulüp kapanır kapanmaz geleceğine söz verdi. Zoe'yi bizimle eve göndermeye çalıştı ama o gitmeyi reddetti.

Gabriel'in elini tutmaktan başka bir şey istemiyorum, ama ikisini de Bronco'nun direksiyonuna kilitlemiş durumda. Hal SUV ile arkamızdan geliyor. Her ihtimale karşı gece çalışmayı kabul etti.

Tamamen kendimi kaybettim. Az önce tanık olduğum her şeye nasıl tepki vermem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Tek istediğim bu olayı unutmak, bu yüzden parayı teklif ettim. Elbette, bir buçuk milyon pek de para sayılmaz, ama Gabriel ve Bump'ı korumak için? Memnuniyetle veririm.

Ama şimdi bu konuyu açamam, özellikle de Gabriel'in direksiyonu nasıl sıkıca tuttuğunu düşünürsek. Bu fikre sıcak bakmayacaktır... ki bu muhtemelen adil, çünkü Moses zaten borç için paramı almayacağını söyledi.

Yine de şu anda Gabriel'in aklından neler geçtiğini öğrenmek için bir servet öderdim.

BEŞ
EFSANE

MUSA GERİ GELDİ.

Ve tarzına uygun olarak, bunu beklediğim şekilde yapmadı. Hayır, benim beklediğim kafasına bir kurşun yemesiydi. Tıpkı Jorie gibi. Ama hayır, bana kendi oyununu oynatmak ve kendi özel çarpık intikamını almak istedi.

Jorie'yi sikmiyordu. İmkânı yok. Jorie ona asla dokunmazdı.

Ama yine de beynim on beş yıl öncesine ve kasabayı terk etmekte ne kadar isteksiz olduğuna gidiyor. Aylarca ne kadar garip davranmıştı. O berbat günden önce birbirimize dokunmayalı haftalar olmuştu.

Özlemiş miydim? Moses'ı geride bırakmak istemediği için mi tereddüt ediyordu? Ve eğer onu beceriyorsa ekibi onu nasıl öldürmüş olabilirdi? Hiçbiri mantıklı gelmiyor.

Kırmızı ışıktaki yavaşlıyorum, Bronco'daki sessizlik için minnettarım. Şu anda yapmak istediğim son şey konuşmak. Her parçam içe doğru çekildi, ta ki beynimde dolaşan sorulardan boğuluyormuşum gibi hissedene kadar.

Sonunda benzin istasyonunun önüne geldiğimde, Hal garaj yolunun karşısına park ediyor, yanlamasına, bizi engelliyor. *Güzel.* Eğer onu tanıyorsam,

cipinde bir pompalı tüfek var ve onu kullanmaktan korkmuyor.

Kapımı açıyorum, dışarı çıkıyorum ve Bump ile Roux'ya yer açmak için koltuğu geriye itiyorum. Bump televizyon izlerken köpeğimin ofisten gizlice çıkmasına garip bir şekilde şükrediyorum. Eğer Moses'ı görseydi ve o koca dişleriyle ona saldırsaydı, Bump onu gözünü kırpmadan vururdu.

Scarlett beni Bronco'nun önünde karşıladı ve anahtarları ona uzattım.

"Onu yerleştirir misin? Yukarı gelmeden önce Hal'le konuşmam gerek." Scarlett'in solgun, çizgili yüzü beni bir kez daha dehşete düşürdü. Bu gece olanları yaşamamalıydı. Bunların hiçbirini yaşamamalıydı.

ona dokundum. Moses'ı yıllar önce öldürmeliydim.

Hepsi benim suçum.

O kamyonu çaldım. Sattım. Jorie'nin ölümüne ve Bump'ın vurulmasına sebep oldum.

Lanet olası bir yıkım topu da olabilirdim ve şimdi Scarlett'in hayatı benim yıkımım yüzünden tanınmaz hale geliyor.

"Elbette. Neye ihtiyacın varsa, kovboy."

Bana taktığı lakap "merhem". Ama beni yatıştırmasına ne kadar izin vermek istesem de yapamıyorum. Bu gece hesabını vereceğim çok fazla günah var. Beni parçalara ayıran acıyı hak ettim ve neden olduğum kaos için yeterince acı çekmedim.

"Birazdan kalkacağım."

Onu öpmek için eğilmiyorum ama o yine de dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Onu hak etmiyorum.

O gider gitmez cipe doğru yürüdüm. Hal bagaj kapısında, halının altından bir şey çıkarıyordu. Beklediğim gibi, küçük bir cephanelik.

"Bu gece kimse beni geçemeyecek, Efsane. Sana söz veriyorum."

"Ya da ben."

Ses karanlıktan geliyor ve ayak sesleri çakıllarda ıtırdarken hem Hal hem de ben geriliyoruz.

"Kim o?" Hal silahına uzanarak sordu.

Silahlı kapmasını engellemek için elimi onunkinin üzerine koydum.

Koca Mike ışık havuzuna doğru adım attı. "Burası benim mülküm. Benim insanlarım. Ve hiç kimse, Mississippi'den bir gangster bile buraya gelip *evimde* sorun çıkaramaz."

"Koca Mike, Hal ile tanış, Scarlett'in yeni tam zamanlı güvenliğı. Hal, bu Koca Mike, Q'nun babası ve tanıdığım en ılgın Porto Rikolu."

Koca Mike çenesini kaldırıp Hal'e baktı. "ok doğru. Gerekirse bir sandalye çekip bütün gece burada otururum."

"Peki ya Joanie?"

"Bu gece Melanie'yle birlikte Dani ve Tony şehir dışındayken onlarda kalacak. Ben senin emrindeyim."

Koca Mike'a doğru yürüdüm. "Teşekkür ederim ama Hal halleder. Bütün gece burada oturmana gerek yok."

"Q aradı ve bana her şeyi anlattı. Bence bunun için çok neden var." Bump'la birlikte ateş edebilmek için ön tarafa bıraktıkları sandalyelere bakıyor. "Onlardan birini alacağım. Benimle tartışmak yok, Gabe. Sen ailedensin. Kendi başımızın çaresine bakarız."

Yine hak etmediğim bir minnettarlık dalgası üzerime öküyor. "Teşekkür ederim. Bu gece tartışmak yok."

"Güzel. Şimdi sen gecene devam et. Bunu biz hallederiz."

Elini sıkmak için uzandım ama onun yerine iri kollarını bana doladı ve sırtıma sertçe vurdu.

"Git biraz uyu. Q sabah konuşacağımızı söyledi."

Ona Q'nun bu konuda karar vermediğini söylemek dilimin ucunda ama çok yorgunum.

"Sabah görüşürüz. İkinizle de." Hal'in elini sıkıyorum ve sonra servis istasyonunun kapısına yönelip sürgüyü arkamdan kilitliyorum.

Merdivenleri çıkarken, bu gece olanları hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Moses masamdaydı. Bump'ın kafasına silah dayaması. Namlunun Scarlett'e doğrultulduğunu görmek.

Hay sikeyim. Daha önce de rüyamda görmüştüm. Ve kabuslarımda, kan gölüne dönmüştü. En azından en kötü korkularım gerçekleşmediği için minnettar olmalıyım.

Bump'ın dairesinin önünde duruyorum, ama sesi benim evimden geliyor, bu yüzden koridordan aşağı iniyorum. Kapımı açtığımda onu ve Scarlett'i oturma odasının ortasında, etrafları yastıklar, battaniyeler ve kanepe minderleriyle çevrili halde buluyorum.

Bump iki minder ve bir battaniyeden bir kale yapmış ve uzun bacaklarını dışarı çıkararak içine sıkışmış. Kulaktan kulağa gülümsüyor ve bu beni yolumda durduruyor.

Scarlett yerde, battaniye yığınının yanındaki pozisyonundan, "Umarım sakıncası yoktur," diyor. "Bump'a yatıya kalabileceğimizi söyledim." "Bu harika değil mi, Gabe? Bir mağara yaptım! İçinde uyuyacağım.

Sen ve Scarlett de havalı yatağı alabilirsiniz. Sadece nerede olduğunu bilmiyorum. Hala sende, değil mi? Senin katında uyuduğum zamandan kalma?"

Scarlett'in sıcak gri bakışlarını daha büyük bir minnettarlıkla karşılıyorum. "İyi fikir uğur böceği. Yatıya kalmak tam da ihtiyacımız olan şey."

Bump mağarasına saklanmak için battanileyi indirirken o da kalkıp yanıma geliyor. Scarlett kollarını yanlarıma doluyor. "Bu gece hep birlikte olursak daha iyi olur diye düşündüm," diye fısıldıyor.

Vücudunun sıcaklığı zihnindeki karmaşanın bir kısmını yatıştırıyor. *Bu gece onu kaybedebilirdim.* Teninin ve saçlarının kokusunu içime çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Haklıydın. Teşekkür ederim."

Yer değiştiriyor ve göz kapaklarımı kaldırıp bana baktığını görüyorum. "Bu işi çözeceğiz. Biz bir takımız. Beni uzaklaştırmayacaksın ve bunun beni güvende tutmak için olduğu gibi saçma bir bahane uydurmayacaksın. İstesen de istemesen de ben de bu işin bir parçasıyım. Tamam mı?"

Alnımı onunkine yaslıyorum. "Şu anda ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Tüm bunları sindirmem için bana birkaç saat ver. Yarın hallederiz." Burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum ve o da başını sallıyor.

"Ben hallederim. Şimdi . . . havalı yatak nerede?"

ALTI

EFSANE

KARANLIKTA YATARKEN, SCARLETT'IN BAŞI GÖĞSÜME YASLANMIŞKEN VE Bump'ın derin nefes alışının sesi odanın öbür ucundan geliyor, uyuyabilmemin imkanı yok.

Bu geceden sonra olmaz. Moses'ın söylediklerinden sonra olmaz.

Hay sikeyim. Ben.

O ve Jorie mi? Bu nasıl mümkün olabilir ki? Bunu her düşünmeye çalıştığımda beynim barikatlar kurdu. Ama bu sefer, onları aşıyorum. Söylediklerini düşünmek zorundayım. Yalan söylüyor olabilir mi?

Beni kızdırmaya ya da sinirlendirmeye çalıştıysa, bu işine yarayacaktır. Ama ... bunu tamamen saçmalık olarak görmeden önce, doğruyu söylüyor olabileceğini ve bunu doğrulayabilecek - inanabileceğim- tek kişinin ölmüş olduğunu düşünmeliyim.

Tanrım, Bump sürünerek eve gelip bana haber verdiğiinden beri her gün onun ölümünün suçluluğunu vicdanımda taşıyorum. Benim için her zaman tetiği kendim çekmişim gibi oldu, çünkü kamyonu çalıp Moses'ın mallarını satmamış olsaydım, asla beni aramaya gelmeyecek ve onun yerine onu ve Bump'ı bulacaktı.

Ama karanlıkta, sevdiğim kadın kollarımda yatarken, diğer seçeneği de düşünmek zorundaydım.

Ya Moses doğruyu söylüyorsa?

Jorie, sen ne yaptın? Ve Tanrı aşkına, neden?

Hiçbir erkek kadınının kendisini terk etme ihtimalini düşünmek istemez ama nedense bu daha da kötü hissettiriyor.

Eğer -büyük ihtimalle- Musa doğruyu söylüyorsa, bildiğimi sandığım her şey yalan demektir. Bu kulübü kurmak ve yasal olmak için yaptığım her şey ... hepsi bir yalan yüzünden oldu.

Moses benimle oynuyor olabilir, kendime hatırlatıyorum. Ama bir yanımda, dinlemek istemediğim bir yanımda, bana hiç görmek istemediğim işaretler gösteriyor.

Jorie ve onun gitme konusundaki tereddütleri. Her seferinde saatlerce ortadan kaybolması ve satın alacak paramızın olmadığını bildiğim yeni bir şeyle eve gelmesi. Sokaktan yirmi dolara aldığı çakma olduğuna yemin ettiği ama benim sahte olamayacak kadar güzel olduğunu düşündüğüm Coach çantası gibi. Barda fazladan mesaiye kalıyordu ama eve geldiğinde yağlı kızarmış yemek ve bira yerine yeni parfümüyle yeni duş almış gibi kokuyordu.

O zamanlar aklıma yatmayan şeyler su yüzüne çıktıkça içim burkuluyor. Moses'ın sevgilimi beceriyor olma ihtimali çok yüksekti ve ben bunu görmek istemiyordum.

Peki, bu şimdi ne anlama geliyor?

Scarlett göğsümün üzerinde kayıyor, parmakları sanki rüya görüyormuş gibi tenimde esneyip gevşiyor.

O gerçek. O burada. O. . . o. O. İstediğimi ve ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey. Sahip olmayı hayal bile edemediğim her şey.

Kıçımı ve sevdiğim her şeyi kurtarmak için hiç düşünmeden bir buçuk milyon nakit para bile teklif etti.

Bir yanımda Moses'ın hayır demesine seviniliyor. Gurur dolu aptal tarafım, şüphesiz. Ama *Tanrım*. Scarlett'in onunla para için birlikte olduğumu düşünmesini *asla* istemem. Bu beni ona aşık eden özellikler arasında bile değil. Ama zenginlik onun bir parçası, tıpkı sıfırdan gelmenin benim bir parçam olduğu gibi. Banka bakiyesinin ne olduğu umurumda olmayabilir ama bu gerçekleri değiştirmez.

Şimdi . . . İmkansız bir karar vermek zorundayım. Daha önce de dalıp dövüşleri kaybetmem konusunda teklifler aldım. Eğer doğru kişi bir teklifle gelirse, bu işte tonla para var. Hiç ilgilenmedim. Kendi liyakatimle kazanırım ya da kaybederim.

Ama daha önce hiç bu kadar riske girmemiştim.

Mücadeleyi kaybedersem, bizi soktuğum bu çukurdan çıkarma şansımı da kaybederim. Yatırımcılarımla, onların işimi nasıl yürüttüğümle ilgili sorularıyla ve beni kapatma tehditleriyle uğraşmaya devam edeceğim.

Bu gerçekten o kadar kötü mü? diye soruyor içimden bir ses ve ben de o orospu çocuğunun kafasına bir tokat atmak istiyorum. Kavgayı bilerek kaybetmek bir seçenek değil. Etraftaki en namuslu adam olmayabilirim ama onurum satılık değil.

Scarlett'in hayatını kurtarsa bile mi? Bu şeytanın avukatı sorularından bıktım usandım, çünkü kendime bile nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Scarlett'in hayatı tehlikede olmamalı, değer verdiğim başka hiç kimsenin hayatı da olmamalı.

Moses'ın tehditleri görmezden gelinemez. Jorie'nin hayatını sona erdiren ve Bump'ı neredeyse öldüren aramayı o yaptı.

Ama Jorie'yi beceriyorsa neden öldürsün ki? Bana hala mantıklı gelmeyen kısım bu. Artık neye inanacağımı bilmiyorum.

Yatak yavaşça hava kaçıırken orada yatıyorum ve her geçen saat yere daha da yaklaşıyorum. Çözüm için beynimi kaç kez zorladığımın bir önemi yok, yeni bir şey ortaya çıkmıyor. Sonunda sabah ışığı pencerelerden içeri sızarken uykuya dalıyorum, ama dinlenmemin huzurlu bir yanı yok.

Bir kâbus rüyalarımı mahvediyor.

Jorie dizlerinin üzerinde bana doğru sürünüyor ve ellerimi tutmak için uzanıyor. Yaptığı şey için onu affetmem için bana yalvarırken siyah gözyaşları lekeli yüzünü çiziyor.

"Çok özür dilerim. Bunun olmasını istememiştim. Beni affetmek zorundasın. Ben seni seviyorum. Onu hiç sevmedim; sadece bana verebileceklerini sevdim. Hayatımızı kolaylaştırdı. Hepimiz için. Bunun doğru olduğunu biliyorsun, Gabe."

Hayalimdeki elin bir silah çıkarıp tıpkı Moses'ın bu gece Bump'a yaptığı gibi alnına dayamasını dehşetle izliyorum.

"Bana yalan söyledin. Beni hiç sevmedin. Beni sevseydin bunu yapamazdın. Şimdi neye sebep olduğuna bak. Bana ne yaptırdığına bak. Ne yaptığına bir bak."

Parmağım tetiği çekene kadar gözyaşları daha hızlı ve daha sert akıyor.

Patlamadan önce sarsılarak uyanıyorum, gözlerimi sabahın ilk ışıklarına açar açmaz kabusum dağılıyor. Ani hareketim Scarlett'i uyandırmış olmalıydı, ama o hala yanımda uyuyor.

Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve odadan çıkmak zorunda kalıyorum.

Duvarlar üzerime kapanıyor gibi hissediyorum. Daha fazla havaya ihtiyacım var.

Dikkatle yataktan yuvarlanıyorum, Scarlett'in ağırlığını yavaşça yüzeyin derinliklerine bırakıyorum ve uyanmamasını umuyorum.

Kıpırdamayınca kapıya koşup kilidini açtım ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde binadan çıktım. Vurdum

Koca Mike elindeki pompalı tüfeği bana doğru çevirdi.

"Oha, evlat. Biraz uyarı iyi olurdu. Neredeyse suratına çift kurşun yiyordun."

Temiz hava almak için nefes nefese kaldım, kalbim küt küt atıyordu. "Özür dilerim dostum. Seni korkutmak istememiştim."

Cipin sürücü kapısı açıldı ve Hal dışarı fırladı.

"Neyse ki sakın bir gece," diyor Koca Mike Hal'e başıyla selam vermeden önce. "İkimiz de hiçbir şey görmedik."

Yaşlı adamlara dönmeden önce caddeyi ve yolun karşısındaki çitlerle çevrili park alanını tarıyorum. "Bütün gece burada oturduğunuz için ikinize de teşekkür ederim. Bunu benim yapmam gerekirdi."

Koca Mike, "Hayır, kadının ve Bump için orada olman gerekiyordu," diye yanıtlıyor. "Kaleyi gayet iyi koruduk."

Bloğun sonundan gırtlaktan gelen egzoz gümbürtüsü duyulur ve hem Hal hem de Mike anında gergin ve sinirli görünürler. En azından Koca Mike bize doğru gelen kaslı arabanın marka ve modelini görene kadar.

Q yolun kenarına park ediyor ve elinde bir kutu çörek ve kahve dolu karton bir tepsiyle dışarı çıkıyor. "Hal'in erzağa ihtiyacı olabileceğini düşündüm."

"O kahveyi buraya getir evlat. Saat dörtten beri tazelemem gerekiyor," diyor Koca Mike ve Q'ya doğru el sallıyor. "Sen de bütün gece ayaktaymışsın gibi görünüyorsun."

Q'nun normalde arkaya taranmış saçları, ellerini defalarca saçlarında gezdirmiş gibi dağılmış. Arkadaşımı tanıdığım kadarıyla, babası haklı olmalı.

Garaj yolunda yürürken onu karşıladım. "Ne oldu?"

Başını iki yana sallıyor. "Düşündüğün gibi bir şey yok. Moses'tan iz yok. Çilingir az önce işini bitirdi. Oraya gidip bütün kilitleri değiştirmesi ve yeni sürgüler takması için ona üç kat para ödedim."

tünel kapıları. Moses'ın içeri nasıl girdiğini bilmiyorum ama Houdini olmadığı sürece bir daha içeri giremez."

"Teşekkürler dostum. Her şeyin ötesine geçtin."

Çörekleri uzattı. "Hayır, olması gereken buydu. Çörekler her şeyin ötesinde. Bump için üç tane pembe krema ve serpme aldım. Dün gece olanları unutmamasına yardımcı olur diye düşündüm."

Çörek kutusunu alıp Koca Mike'a uzatıyorum ve Q'ya sırtını sıvazlayarak sarılıyorum. "Teşekkür ederim. Cidden teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Sen de benim için aynısını yapardın," diyor Q omuz silkerek. "Kesinlikle, kardeşim."

"Bunu konuşarak halletmeliyiz. Çözmeliyiz. Bir plan yapmalıyız," diyor Koca Mike.

Mahalleyi tekrar tarıyorum, ama bu sabah çok şüpheli olmama rağmen olağandışı bir araç görmüyorum.

Ellerimi eşofmanımın ceplerine sokarak ona dönüyorum. "Sana kısa versiyonunu anlatacağım, çünkü burada saatlerce bunu konuşmak için fazla açıktayız."

"Tek ihtiyacım olan kısa ve öz," diye yanıtlıyor Koca Mike. "Moses dövüşü benim yapmamı istiyor."

Koca Mike sandalyesinden sıçrayarak, "Ne halt edersen et," der. Çoktan yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Eğer yapmazsan ne halt edecek?"

"Parasını alamazsa, ki bu arada bir nokta beş milyona çıkardı, benden her şeyi alacağını söylüyor."

Koca Mike'ın alnında bir damar zonkluyor ve Hal sadece başını sallıyor. "Bu boktan bir anlaşma."

"Biliyorum."

"Bunu iyice düşünelim." Q kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Moses bu dövüşün sorunsuz geçmesini istiyor, yani dövüşten önce sana dokunmayı planlamıyor."

"Ayrıca beni birçok kez patlatabileceğini söyledi," diye ekliyorum, "ama önce parasını istiyor."

"Yani dövüşe kadar güvendesin," diyor Q. "Ve umarım Bump ve Scarlett de güvendedir."

"Onlarla işimi şansa bırakmayacağım." Hal'a bakıyorum. "Gittiği her yerde onunla kalıyorsun. Eğer binadaysa, girişi ve yan kapıyı görebileceğin bir yerde olacaksın. Anladın mı?"

Hal başını sallar. "Kesinlikle, patron. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Peki ya Bump?" Q servis istasyonuna doğru bakar.

"Bump bizimle kalacak," diyor Koca Mike. "Benimle işe gelebilir ve sürekli futbol izleyip Joanie'nin yemeklerini yediği için domuz gibi mutlu olur. Güvende olur."

Bu öneriyi birkaç dakika düşündükten sonra kabul ediyorum. "Evet, bunu sevdim. Bump'ı meşgul eder, ki bu en iyisi. Dün gece olanları düşünmesini istemiyorum. Kulüpte olmak onu bir süreliğine korkutabilir."

Hal ayaklarını sürüyerek yürüyor. "O zaman çocuğu ve kızı hallettik, peki ya sen?"

Başımı salladım. "Az önce Musa'nın peşimden gelmeyeceğini söyledik. Buna inanıyorum."

"Demek istediğim bu değil. Antrenmana başlamalısın. Bu dövüş bir ay içinde olacak. Üç rauntluk bir dövüş için forma girmek için çok fazla zaman yok."

Hal haklı. Antrenmanlarıma devam ettim ama kafese girmeye hazır olmak için gereken seviyede değildim.

"Dövüş henüz kesin değil," diyor Q. "Adamlardan haber almadık. Hiçbir sözleşme imzalanmadı. Ya gerçekleşmezse?"

Koca Mike "Olmak zorunda," diye fısıldıyor ve ben de Harlow'un kocası Jimmy Jones'un bana söylediklerini düşünerek başımı sallıyorum.

"Dün gece yüksek profilli bir spor menajeri bana bunun gerçekleşeceğini söyledi. Mekân için de bizi seçtiklerini kulaktan kulağa duymuş. Sadece son sözü ve evrak işlerini bekliyorum."

"Peki ya Bodhi Black?" Q soruyor. "Kabul edeceğinden emin miyiz?"

Hal bu soruyu yanıtlamak için araya girer. "Black bu fırsattan asla vazgeçmez. Senin kelleni istiyor, dostum."

"Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan ve aylardır sıkı antrenman yapan bir adamla dövüşmek tehlikelidir," diyor Koca Mike bakışlarımla buluşurken sessizce. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Daha kayıtlara bile geçmeden fişi çekebilirsin. Onlara mekanın işe yaramayacağını söyle."

Q babasına ters ters bakıyor. "Onu vazgeçirmeye mi çalışıyorsun? Gerçekten mi?"

Koca Mike'ın ifadesi sertleşiyor ve gür kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşiyor. "Bu iş çocuk oyuncağı değil evlat ve o ringe çıkacak olan sen değilsin."

"Ben yapardım."

"Yapıyorum," diyorum yaklaşımakta olan tartışmaya girmelerini engellemek için. "Başka seçeneğim yok."

Koca Mike bana bakıp yüzünü buruşturuyor.

"Ama kazanamazsın." "Kazanmak zorundayım."

"Peki Musa konusunda ne yapacağız?" Q soruyor.

En iyi arkadaşımın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sevdiğim başka bir insana daha zarar verme şansı bulmadan önce onu ortadan kaldırmalıyım."

YEDİ

SCARLETT

KÜREK KEMİKLERİMİ SERT ZEMİNE BASTIRARAK UYANIYORUM.

havalı yatağın altında. Islak bir burun kolumu dürtüyor. Gözlerimi açıyorum ve beni bekleyen Roux'ya gülümsüyorum.

"Dışarı çıkmak ister misin, kızım?"

Beni tekrar dürtüyor. Odayı tararken Bump'ın ayaklarının koltuk minderindeki mağarasından dışarı çıktığını görüyorum. Yumuşak horultular bana hâlâ dışarıda olduğunu söylüyor ama Gabriel'den iz yok.

Roux mızızlanıyor, ben de dün gece Gabriel'in tişörtlerinden birini ve bir çift eşofman altını ödünç aldığım için memnun bir şekilde havalı yataktan yuvarlanıyorum ve kapıya doğru ilerleyip merdivenlerden inerken esniyorum. Bir dakika sonra dışarıya, garaj yolunu geçip babasına doğru koşmaya başladı.

Roux elini dürttüğü anda Gabriel beni görmek için arkasını döndü.

"Hey, özür dilerim. Ben de yukarı geliyordum."

Q, babası Koca Mike olduğunu tahmin ettiğim bir adamın yanında duruyor, çünkü Q'nun klonuna benziyor, sadece yaklaşık yirmi beş yaş büyük ve fıçı göğüslü. Hal araba yolunu kapatan cipe yaslanıyor. Adamların yüzlerindeki ciddi ifadeler bana dün gece olanları tartıştıklarını söylüyor. Benim de bu konuda söyleyeceklerim var, bu yüzden Gabriel'e doğru ilerliyorum.

"Neye karar verdin?"

Elimi tutuyor ve beni yanına çekiyor. "Pek bir şey yok. Sadece herkesi hızlandırmaya ve seninle Bump'ın güvende olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

Kirli çenesini ve gölgeli gözlerini inceliyorum, artık konuşmam gerektiğini biliyorum. "Peki ya *seni* güvende tutmak? Çünkü bu da önemli bir öncelik."

"Ben iyi olacağım. Söz veriyorum."

Başımı salladım. "Evet, çünkü benim yanıma taşınyorsun ve Hal ikimize de bakıcılık yapabilir. Kulübe daha yakın olacaksın, şehirde harika spor salonları var ve bizi korumaları daha kolay olacak."

Koca Mike çenesindeki pudra şekerini silerken kaşları saç çizgisine kadar yükseliyor. Görünüşe göre insanlar Gabriel'e patronluk taslanmasına alışık değil. Neyse ki umurumda değil.

"Bu kötü bir fikir değil," diyor Q, tek kaşını çatarak. "Aslında çok iyi bir fikir."

Gabriel beni daha sıkı kavıyor. "Bunun sana dokunmasını istemiyorum. Seninle kalmam demek-"

"Senin güvende olduğunu bilerek geceleri uyuyabileceğim. Ayrıca, Ryan ve Christine aylardır binanın etrafındaki güvenlik önlemlerimi artırmam için peşimdeydiler. Şimdi daha da iyi bir sebebim var. Bu doğru bir hareket, Gabe. Dün gece beni uzaklaştırmaya izin vermeyeceğimi söylemiştim. Biz bir takımız. Şimdi bavullarını topla, çünkü şehre taşınyorsun."

Koca Mike kahkahayı patlatır. "Kahretsin, bunu sevdim. Ne hakkında olduğunu çok iyi biliyor." Elinin tersiyle Q'nun karnına bir tokat atar. "Bir dahaki sefere kendine çıkacak bir CEO bulmalısın."

Q ters ters bakar ama babasını görmezden gelir. "Scarlett'e katılıyorum. Elimizdeki en akıllıca hamle bu. Şimdi bu lanet yerden çıkalım."

Çünkü bu şekilde açıkta durmak beni çok geriyor."

Gabriel ve ben merdivenlerden onun dairesine ıkıyoruz, Roux önce girişe ulaşmak için aramıza giriyor.

Kapıyı açmadan önce durakladı. "Bunu kapına kadar getirmek istediğine emin misin? Biliyorsun, tüm bunlar sona erene kadar toparlanıp şehri terk etsen seni suçlamazdım."

Uzandım ve avucumu göğsüne dayadım. "Daha önce böyle bir şeyle karşılaşmamış olabilirim ama ben korkak değilim. Ayağa kalkar ve savaşırım. Biz bir takımız ve bunu ya birlikte atlatırız ya da hiç atlatamayız. Anladın mı beni, Gabe? Bu işte seninleyim. Ne olursa olsun, ikimize de olacak. Seni seviyorum."

Başını eğiyor ve sesi boğuklaşıyor. "Yaptığım şeyden gurur duymuyorum, Scarlett. Beni hayatından çıkarmak istemelisin, kendine çekmek değil."

"Beni dinle, Gabriel Legend." Onu göğsünden drtyorum. "Herkesin bir geçmişi vardır. Yaptığın şey senin kim olduğun değil. Eninde sonunda bırakmalısın."

Bakışlarını kaldırıyor ve parmaklarımı yakalıyor. "Utanıyorum amına koyayım. Bunu ben yaptım. Bunu bize ben getirdim. Bu işe karışmamalıydın, böyle bir şeyin varlığından haberin bile olmamalıydı. Sana az da olsa dokunmuş olmasından nefret ediyorum."

Pişmanlık ve suçluluk duygusu dalga dalga yayılırken omurgam dikleşiyor. "Beni dinle, çünkü beni duymam ve iyi duymam gerekiyor. Seni sen olduğun için seviyorum. Geçmişteki hataların, kusurların ve her şeyinle. Seni hiçbir şeyle değiştirmem ya da takas etmem. Sen benim için busun, Gabriel. Bu yüzden savaşacağız. *Kendimiz* için savaşacağız. Ve ne var biliyor musun? Ben kaybetmem."

Kollarını açıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor, ta ki vücudunun sert sıcaklığına yapışana kadar. "Sen de benim için osun. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağım. Sana söz veriyorum."

Dudakları başımın tepesine bastırıyor ve ben onun sıcaklığına doğru eğiliyorum.

"Güzel. Şimdi eşyalarını toplayalım, aygır."

"Bunu sevdim," diyor göz kırparak ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. "Tabii ki biliyorsun."

SEKİZ

EFSANE

BUMP, KOCA MIKE İLE GİDECEĞİ İÇİN O KADAR HEYECANLIYDI Kİ

Giysilerini ve tuvalet malzemelerini toplamasına yardım ederken tek kelime bile itiraz etmedi. Vedalaşmadan önce bana söylediği tek şey, "Roux'ya fazladan ödül maması vermeyi unutma! Sen bakmıyorken onu kandırıyorum. Beni en çok bu yüzden seviyor."

Vereceğime söz verir vermez Koca Mike'la birlikte uzaklaştı.

Hal, Scarlett'le beni Curated'a kadar takip etti, ben de Bronco'mu ön taraftaki sokağa park ettim. Belki de yapılacak en akıllıca şey bu değildi - Moses'a tam olarak nerede olduğumu ilan etmek - ama nasıl olsa öğrenmeyeceğini düşünecek kadar da saf değilim. Eğer beni Legend'ın tünel girişini bulacak kadar yakından izliyorsa, şimdiye kadar pek çok sırrımı öğrenmiş olma ihtimali çok yüksek. Ve Bronco'yu getirerek, ihtiyacım olursa ulaşımım var ve araçsız olmayı sevmiyorum.

Hal ayrıca yan kapıyı ve ana girişi görebileceği bir yere dükkan açtı. Ona bir ton borcum olacak ama bunu daha sonra düşüneceğim. Her seferinde bir şey.

Şu anda eski koçumun bana geri dönmesi konusunda endişeleniyorum. Ona yazdığım mesaj kısa ve özdü.

Bir ay içinde bir dövüşüm var. İşe koyulma zamanı. Antrenman planını konuşmak için ne zaman buluşabileceğimizi söyle.

Göndereli üç saat oldu. Giysilerim şimdi Scarlett'in dolabında ve çekmecelerinde ve ben hala bir cevap alamadım.

Telefonum çaldığında Scarlett duştaydı ve ben de ona katılmayı planlıyordum.

Ekranda Johnson'ın adını görmeyi umarak cebimden çıkardım. Ama görmedim. Arayan Silas Bohannon. *Ne istiyor bu herif?*

Ekran kilidini açtıktan sonra mesajını okudum.

Spor salonundan geliyorum ve Black'in senin eskiden kullandığın antrenörle çalıştığını duydum. Seni ezmeye hazırlandığı haberini yayıyor.

Doğru okuduğumdan emin olmak için kelimeleri tekrar tarıyorum. *Ne oluyor lan?*

Şok ve ihanet içimi parçalıyor. Bohannon'ın söyledikleri doğruysa, telefona uzanıp Johnson'ı kendim boğmak istiyorum.

Bohannon'a hızlı bir mesaj yazıyorum.

EFSANE: Onu Ron Johnson'ın eğittiğini söylediklerinden emin misin?

Sonra Johnson'a bir mesaj daha gönderiyorum. Ekrana bakıp dururken kanım kaynıyor.

Eğer Bodhi Black'i bu dövüş için eğitiyorsan, bana hemen şimdi söylemelisin.

Önce Bohannon'ın cevabı geliyor.

Ne duyduğumu biliyorum ve kaynak güvenilir. Bunun yeni bir koça ihtiyacın olacağı anlamına geldiğini düşündüm. Bu MMA projesini iki hafta erken bitirdim ve adamlarım sizi alt edebilir. Onlar üst düzey yetenekler ve hıyarlık etmek istemem ama bu şeyi kazanmak için ihtiyacınız olan şey bu.

Ne kadar? Ne kadar?

İki haftanın parasını aldılar bile. Geri kalanını bana iyilik olsun diye yapacaklar.

Efsane: Neden bana yardım ediyorsun?

Çünkü buna ihtiyacın var ve ben yapabilirim.

Cevabı bana hiçbir şey söylemiyor. Normalde nedenini anlamadan yardım kabul etmezdim ama şu anda çok fazla seçeneğim yok. Bohannon'ın teklifini kabul etmemek aptallık olurdu.

Teşekkürler. Adamlarınla ne zaman ve nerede buluşacağımı söyle, başlayalım.

Akıllı adam. Detayları mesaj atarım.

Duş hâlâ devam ediyor, bu yüzden telefonumu şifonyerin üzerine bırakıp banyoya gidiyorum. Bu fırsatı da boşa harcamayacağım.

Olabildiğince hızlı soyunuyorum. Buharlı cam duvarlı bölmeye girdiğimde Scarlett gülümsüyor.

"Ben de yalnız duş almaya karar verdiğini sanıyordum."

"Seninle birlikte duş almak varken mi? Bazı şeyleri berbat edebilirim, ama aptal değilim."

Gülümsemesi şehri aydınlatabilirdi. "Daha önce hiç bir erkekle yaşamadığımı biliyor muydun?"

Başımı geriye atıyorum ve vücuduma sprey sıçırıyor. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Sen benim ilkinsin."

Avuçlarım kaygan teninde kayarken kalçalarının etrafında kıvrılıyorum. "İlk mi? Bu kulağa hoş geliyor."

Sıcak su ikimizin de üzerine vururken dudaklarını yavaş ve ölçülü bir öpücükle alıyorum. Yaptığımız her hareketi ikinci kez tahmin etmeme rağmen, bunu ikinci kez tahmin etmiyorum. Scarlett'in kollarımda olması bana tamamen mantıklı gelen tek şey.

Tanrım, o inanılmaz.

Aklımdan geçen kelimeler buharın içinde kayboluyor. "Seni seviyorum, Scarlett."

Bütün vücudu bir kalp atışı kadar durdu. Sonra bir kalp atışı daha. Ve bir tane daha.

Sonunda yüz ifadesini inceliyorum, nasıl tepki verdiğinden emin değilim. Ama hayal edebileceğimden çok daha iyi.

Bu kez yüzündeki gülümseme tüm dünyayı aydınlatabilirdi. "Hissettiğini biliyorum. Çünkü sen de hissetmeseydin benim böyle hissetmeme imkân yoktu."

"Seni hak etmek için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama söz veriyorum, bunu atlatacağız. Geleceğimiz çok parlak, uğur böceği." Belki de vermemem gereken bir söz ama buna inanmak zorundayım. Ne kadar çok inanırsam, gerçekleşme olasılığı o kadar artar. Umarım o da buna inanıyordur.

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Çünkü daha yeni başlıyoruz. En iyisi henüz gelmedi."

Dudakları sakallı çenemde geziniyor ve parmaklarım kışının kaygan, sıkı kaslarında kıvrılıyor.

"Sana ihtiyacım var. Şimdi," diyorum ona, kelimeler beklediğimden daha gırtlaktan geliyor.

Scarlett bir dizini kaldırdı ve bacağını kalçama doladı. "O zaman beni alsan iyi olur, şef."

Bu sefer lakap hakkında hiçbir şey söylemedim. Şu anda bana herhangi bir şey diyebilirdi ve ben yine de onun elinde oyuncak olurum.

Bir elimin parmak uçlarını sırtına doğru sürükleyerek ıslak altın sarısı saçlarının arasına gömüyorum ve başını yana doğru eğip bana daha iyi erişim sağlamak için kullanıyorum.

Öpücüğü daha da derinleştiriyorum, ona karşı hissettiklerimin her zerresini içine akıtıyorum, anlamasını umuyorum. Onu seviyorum. Şu anda şüphe duymadan bildiğim birkaç şeyden biri bu. Her şeyimi buna yatırabilirim. Her şeyim üzerine bahse girerim.

Sikime sürtünmek isterken kalçaları kalkıyor. İçine doğru ittiğimde ağzımın içinde inliyor ve dudağını ısıriyorum.

Scarlett geri çekildi, gri gözleri parlıyordu. "Bunun böyle olabileceğini hiç bilmiyordum, sürekli birini istemek. Kırıldığımı sanıyordum. Sen bana öyle olmadığımı gösterdin. Sadece sana ihtiyacım vardı."

İki elimi yüzünün yanlarına götürüyorum ve yanaklarını avuçlayana kadar ıslak saç tellerini fırçalıyorum.

"Sen kırık değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Bana ihtiyacın yok, Scarlett. Ama seninle birlikte olmak hayatımın en büyük ayrıcalığı."

Yüzünden damlayan sudan mı, yoksa gözyaşlarından mı bilmiyorum, ama gülümsemesi titriyor.

"Böyle şeyler söylediğin zaman beni öldürüyorsun."

Onun tadına bir kez daha bakmak için eğildim. "Daha yeni başlıyorum uğur böceği. Ama merak etme, seni yakaladım. Dizlerin zayıfladığında. Yükün çok ağır olduğunda. Her şey çok fazla olduğunda. *Ben yanındayım.*"

"O zaman al beni."

Bu sefer öne doğru sarsılıyor, ağızlarımızı birbirine yapıştırıyor ve ben de kıcını kaldırmak için tutuşumu yeniden ayarlıyorum. Diğer bacağı belime dolanıyor ve onu ikimizin de ihtiyacı olan yere oturtuyorum. Sikim girişine sürtünüyor ve inç inç, içime dolana kadar onu indiriyorum.

Scarlett'in iç kasları esnerken ve sıkılırken başı geriye düşüyor.

Etrafımda dönüp onu fayansa bastırıyorum ve yavaşça onu sikimden kaldırıp tekrar içine giriyorum. Vuruş üstüne vuruş, vücutlarımız bir araya geliyor, ben her şeyin izini kaybedene kadar, amının beni ne kadar sıkı kavradığı ve teninin benimkine karşı kayma hissi dışında.

Eve dönmek gibi.

Burası ait olduğum yer. Bu ana. Bu kadınla. Onu ve sahip olduklarımızı korumak için yapmayacağım şey yok.

Kendimi daha fazla tutamadığımda, adını tüm Manhattan'ın duyabileceği kadar yüksek sesle haykırıyorum ve ikimiz de patlarken çığlığı yankılanıyor.

DOKUZ

SCARLETT

NEREDEYSE HER SEKS YAPTIĞIMIZDA, BUNUN MÜMKÜN OLAMAYACAĞINI DÜŞÜNÜYORUM. daha iyi olması mümkün değil. Daha sıcak. Daha yoğun. Ve sonra Gabriel gidip yanıldığımı kanıtlıyor.

Kabarık havlulara sarınıyoruz ve ben bornozumu almak için dolaba yöneliyorum. *Gabriel için de bir tane almam gerekecek.* Çünkü cidden, şu anda yapmak istediğim tek şey yatağa uzanıp kalp atışlarının sesini dinlemek.

Biliyorum. Kötü durumdayım. Ama umurumda değil.

Belki de bu dört duvarın dışındaki durumun ciddiyeti göz önüne alındığında umursamalıyım, ancak şu andaki mutluluğumu bir saat, bir hafta veya bir ay içinde neler olabileceği konusunda endişelenme kaygısına kurban etmek istemiyorum. Şu anda olacağım.

Yüzümde bir gülümsemeyle, havlumu barın üzerine koymak için banyoya geri dönüyorum. Legend aynanın önünde tıraş olmak için boynunu köpürtüyor ve bana göz kırptıyor.

"Birazdan işim biter."

"Acele etme," diyorum gülümseyerek, bornozumu düğümlüyorum ve Roux'nun hâlâ yatak odamın köşesindeki köpek yatağında kıvrılmış uyuduğunu kontrol ediyorum.

Gabriel'in telefonunun almasıyla aynı anda dahili telefonun sesi duyulunca ikimiz de donup kalıyoruz.

Önce o harekete geçti. "Ben bakarım."

Avucumu kaldırıyorum. "Dahili telefonu kontrol edeyim. Sonra havluyla dışarı çıkıp birilerini korkutman gerekip gerekmediğine karar verebiliriz."

Bakışları daralıyor ama başını sallıyor. "Anlaştık."

Pelüş bornoza rağmen alt bacaklarımda tüylerim diken diken olurken, arka kapıya doğru ilerleyip düğmeye basıyorum.

"Kim o?"

"Benim. Seninle konuşmam lazım. ıldırmağ üzereyim ve ne yapacağımı bilmiyorum." Bu Monroe'nun sesi ve sanki kafayı yemek üzereymiş gibi.

"Yukarı gel, bebeğim." Kapının kilidini açmak için düğmeye basıyorum. "Kapı açık."

"Teşekkür ederim,

Scarlett." "Kim o?"

Arkamda duran tıraş kremli Gabriel'i görmek için döndüm.

"Monroe. Bir sorun var."

Gabriel'in kaşları çatıldı. "Ona güvenebileceğinden emin misin?" Başımı yana eğiyorum. "Evet. Elbette. Neden?"

Beni bornozumun kemerinden tutup kendine çekmek için uzandı.

"Çünkü seninle işimi şansa bırakmayacağım."

Beyaz köpükten kaçarak dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Sorun yok.

Söz veriyorum."

Başını sallıyor ama banyoya dönmüyor. "Bir şey mi bekliyorsun?"

Havlu dışında tamamen çıplak bir halde olduğu yerde duruyor. Bir metre boyunda. Ve tamamen benim.

"O geldikten sonra ikinizi yalnız bırakacağım."

Aklıma Gabriel'in birinin Monroe'yu kullanarak içeri girmesinden korktuğu geliyor ve bir yanım beline sardığı havlunun arkasına bir silah koyup koymadığını sormak istiyor. Ama bu soruya cevap almak istemediğime karar veriyorum.

Birkaç dakika sonra kapı çalıyor ve Gabriel kapıyı açmak için önüme geçiyor.

Demek süper koruyucu bir adamla yaşamak böyle bir şeymiş. Buna kızmıyorum.

Monroe'nun gözlerinin fincan tabağı kadar açıldığını ve alt dudağının yere düştüğünü gördüğümde tomurcuklanan sırtışıım çiçek açıyor.

"Ne . . . Bekle. Şu anda ne haltlar dönüyor?" Bakışları benden Gabriel'e ve sonra tekrar bana yöneliyor. "Bir şeyi mi böldüm? Eğer öyleyse, gerçekten çok üzgünüm ama başka nereye gideceğimi bilemedim."

"Yalnız mısın?" Gabriel onun girmesi için önünden çekiliyor ve kafasını koridora uzatıyor.

"Evet. Tabii ki yalnızım."

Kapıyı kapatıyor ve bana başıyla selam veriyor. "O zaman sizi yalnız bırakayım. Seni görmek güzel, Monroe."

Adam havluyla kaplı kışını sallaya sallaya yatak odama ve ebeveyn banyosuna doğru ilerlerken Monroe ağzı açık bir şekilde ona bakıyor.

Az önce bana hayatımın en iyi orgazmlarından birini yaşatan adamın inanılmaz fiziğini takdir etmek için bir an duruyorum. Omuzları geniş ve belirgin. Kaslı sırtı dar belinde bir V şeklinde inceliyor. İri yapılı bir adam gördüğümde ağzımın sulanmasının mümkün olduğunu bilmiyordum ama şu anda yaptığım tam olarak bu.

Adam gözden kaybolur kaybolmaz Monroe, "Vay anasını," diye fısıldıyor. Dikkatini yüzüme yöneltti. "Kesinlikle yakaladın

iyi bir adamsın."

Başımı sallıyorum, bir gözüm hâlâ onun kaybolduğu kapı aralığında. "Biliyorum. Daha önce hiç bir erkekle yaşamadım, bu yüzden bu biraz alışma süreci olacak ama gerçekten, gerçekten, gerçekten iyi bir süreç olacak sanırım."

"Bekle. Dur bakalım. *Birlikte mi yaşıyorsunuz?* Bu ne zaman oldu?"

Bir parmağımı kaldırıyorum. "Sen bana sorunun ne olduğunu söylerken bunu bir kenara bırakalım."

Monroe başını sallar. "Benimki bekleyebilir. Ne zaman taşındı? Aman Tanrım, başka kim biliyor? Baban ne diyecek? Scar, bu çok büyük bir şey. Çok büyük bir taşınma gibi." Birine söyleyip söylemediğimi görmek için tanıdığım herkesi listelemeye devam ediyor. Belli ki cevap *hayır*.

Bir yanım, Gabriel'in burada yaşadığını öğrendiklerinde çıldıracaklarına şüphe olmayan tüm insanları gündeme getirmek yerine sorunları hakkında konuşma önerimi kabul etmesini diliyor.

Ben konuşmayı yeniden yönlendirmenin bir yolunu düşünürken, Monroe dikkatimi çekmek için parmaklarını yüzümün önünde şaklatıyor. "Kızım. Dökül. Şimdi."

Kupa rafıma gidip iki tane alıyorum. "Kahve ister misin?" "Ben cevap istiyorum."

Kızgınlığım artıyor ama nedenini bilmiyorum. Monroe, hayatımdaki diğer herkese danışmadan kendi başıma hiçbir şeye karar veremezmişim gibi davranıyor ve bu beni biraz sinirlendiriyor. Ayrıca kulüpte olanlar hakkında ona ne kadarını anlatacağımı da bilmiyorum, bu yüzden temel bilgilerle devam ediyorum.

"Kimse bilmiyor. Dün gece karar verdik. Sadece deniyorduk, bakalım nasıl olacak."

Altın-kahverengi gözleri daha da büyümüş görünüyor. "Bu büyük bir hamle. İlişki açısından çok büyük. Bunu bildiğinden emin misin?"

Ne yapıyorsun?"

"Kesinlikle. Onun etrafında olmayı seviyorum. Beni güvende hissettiriyor. O beni mutlu ediyor," diyorum ona. Bu durumun geçici olması gerekse de aklımda başka bir soru var

-Ya geçici olmasını istemiyorsam?

Monroe gözyaşlarına boğuldu ve bir saniye içinde ayakta durmaktan mutfak sandalyelerimden birine çöküp başını ellerinin arasına alarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

"Monroe!" Gabriel ve Roux aceleyle mutfığa girerken ayak sesleri ve tırnakların yere vuruşları duyuluyor.

Gabriel'in elinde usturası var ama ağlayan kadını görünce donup kalıyor. "Ne oldu? Neyin var?"

Roux, Gabriel'in ayaklarının dibine oturmadan önce kadının yanını kokluyor. "Sanırım evliliğimi mahvediyorum. Muhtemelen bitmiştir.

Ve her şey
benim hatam."

Gabriel'in mavi bakışları Monroe'nun başının üzerinden benimkilere kilitleniyor. Yanındaki sandalyeye çöküyorum ve bir kolumu omuzlarına atarak ona yaklaşıyorum.

"Tatlım, hayır. Her şey bitmedi. Evliliğin mahvolmadı."

"Sen bunu bilmiyorsun..." Monroe her kelimeyi hıçkırıklar arasında boğuk boğuk söylüyor.

Bir avuç mendil kapıyorum. Gabriel yavaşça odadan çıkarken Monroe kafasını kaldırıyor ve gözyaşlarıyla dolu gözlerle ona bakıyor.

"Sen bir erkeksin. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Bana anlat."

Gabriel'in hakkını vermeliyim. İfadesi dehşete düşmüş *gibi değil de geyik* gibi görünüyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor, neye bulaştığına dair hiçbir fikri olmamasına rağmen.

Monroe mendilleri alır ve gözyaşlarını silmek için kullanır. Yıkılırken bile olabildiğince zarif. "Deplasman maçına gittim," diyor burnunu çekerek.

"Harlow onun aldattığını düşündüğünü söyledi. Ne oldu?" Bu bilginin çifte kasada kilitli olması gerektiğini biliyorum ama bu acil bir durum.

Monroe'nun dudağı titriyor ve kirpiklerinin üzerinden birkaç damla gözyaşı daha dökülüyor. "Ona gideceğimi söylemedim."

"*Siktir*," diye fısıldıyor Gabriel, aklımdan geçenleri tam olarak okuyarak. "Ne oldu?" Tekrar soruyorum.

Burnunu siliyor ve sakın bir nefes alıyor. "Onu takımla birlikte bir barda gördüm. İçki alırken bir kadınla konuşuyordu."

"Tamam..."

"Ve sonra bazı çocuklar gittiğinde, o da onlarla gitti ve o da gitti."

Kalbim sıkışıyor çünkü bunun nereye gideceğinden korkuyorum. Onu savunmak gerekirse, kötü görünüyor.

Monroe devam ediyor. "O da onlarla birlikte asansöre bindi, ben de birkaç dakika bekledim. . ."

Sonra ne olduğunu öğrenmek için can atıyorum ama araya girmeye cesaret edemiyorum.

"Sonra odasının kapısına vurdum ve açtığında içeri ittim. Onu yatağında o sürtükle suçüstü yakalayacağımı düşündüm. O kapının yanında öylece dururken ben bütün odayı aradım."

Kahretsin, diye düşünüyorum, göz ucuyla Gabriel'e bakıyorum. Monroe'nun dolapları kırıp açtığını ve kadını ararken çılglık attığını hayal ettiğimde başını yavaşça sallıyor.

"Ama orada değildi," diyor Gabriel sessizce.

Monroe başını ona doğru sallıyor. "Nereden biliyordun?"

Yüzü yumuşuyor. "Çünkü o seninle evli. Evde onu bekleyen sen varken bardan bir fahişeye ihtiyacı yok."

Monroe bir kez daha hıçkırıklara boğuldu. "Neden ona güvenmedim? Neyim var benim?"

"Ah, tatlım." Onu yanıma doğru daha sıkı sıkıştırıyorum. "Korkmuştun ve-"

"Odadan koşarak çıktım ve eve dönmek için kırmızı uçağa bindim. Kısa bir süre önce döndüğünde Nate beni görmek istemediğini söyledi. Gitmemi yoksa gideceğini söyledi."

Midem düğümlendi. "Kahretsin. Çok özür dilerim. Tanrım, Monroe."

"Bunu hak ettim. Benden boşanacak. Bana boşanmamız gerektiğini söyledi.

Birbirimize güvenmezsek hiçbir şey olmaz."

Ona ne diyeceğimi bilemiyorum ama neyse ki Gabriel arkadaşımın yanına çömeliyor.

"Kaç kere aldatıldın?" Monroe başını kaldırıyor.

"Çok fazla."

"Bunu biliyor mu?"

Hemen cevap vermiyor ama cevabı bildiğime dair bir his var içimde.

Monroe hep sporcularla çıkmış ve evlenmiş. Tek bir ilişkisi bile iyi sonuçlanmadı ama yine de denemeye devam ediyor. Yine de zırhındaki bu çatlağı Nate'e göstereceğini sanmıyorum çünkü başka erkeklerin onunla evlendiğini ve o bar sürtüklerini hiç düşünmeden becerdiğini bilmesinin onu daha az çekici kılacağını düşünüyor.

"Hayır," diye fısıldıyor. "Utaniyordum. Onun bilmesini istemedim." "Lanet olsun. Ona söylemelisin," diyor Gabriel yumuşak bir sesle.

onu daha çok sevmeme neden oluyor çünkü bana karşı çok nazik davranıyor.

kırılgan olduğunda arkadaş. "Bir erkeğin, kadının ne tür şeylerin kızdıracağını bilmesi gerekir. Bu yollardan daha önce geçtiğinizi ve güvenmediğinizin sadece o olmadığını bilirse çok daha anlayışlı olacağına garanti veririm. Genel olarak erkeklere."

Monroe'nun gözyaşları yavaşlıyor. "Sence şimdi anlatmaya çalışsam beni dinler mi? Çünkü *çok kızgındı*. Takımdan bazı çocuklar odalarından çıktılar ve her şeyi gördüler. Çok kötüydü, Scarlett."

Bana döndü, gözyaşları yüzünden yüzü lekelenmişti. "Çok kötüydü. Tanrım, sanki bedenimin dışında durmuş, çıldırışımı izliyordum. Kendimden utanıyordum ama nasıl duracağımı da bilmiyordum. *Onu seviyorum* ve şimdi onu kaybedeceğim."

Keşke ona onu kaybetmeyeceğini söyleyebilseydim ama Nate'i bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorum. Bunun yerine ona daha sıkı sarılıyorum.

Neyse ki Gabriel tam olarak doğru şeyi söyler. "Ondan beş dakika iste. Ona bir şeyi açıklamam gerektiğini söyle. Dinleyecektir. Sadece tek bir şansın olabilir, bu yüzden boşa harcama. Gerçekçi ol. Dürüst ol. Ona neden delirdiğini söyle. Her şeyi ortaya dök ve açıkla."

Bir kez daha burnunu çekiyor. "Sence beni affedecek mi?"

Gabriel omuz silkiyor. "Bir fikrim yok ama denemeye değer. Başına gelenler hakkında konuşmak, bu gibi durumlardan kaçınmak için uzun bir yol kat eder."

Monroe yavaşça başını sallıyor ve Gabriel'le gözlerimiz onun başının üzerinde kilitleniyor. Geçmişini ve bana söylemesi gereken şeyi düşündüğünden neredeyse eminim.

Her neyse, Gabe, bunu halledeceğiz.

Ayrıca, dün gece ve Moses'tan sonra, şimdiden oldukça hızlı bir şekilde hızlanmaya başladım.

Monroe omuzlarını dikleştiriyor, sanki omurgası düzleşene ve çenesi yukarı kalkana kadar her seferinde bir kasını hareket ettiriyor. "Ona anlatabilirim. Bunu yapabilirim. Beni dinleyecektir. Özür dileyebilirim. Bu işe yarayabilir." Sözleri bir mantra gibi geliyor.

Elini sıkıyorum. "Bunu yapabilirsin, bebeğim. Gitmeden önce kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, cesaretimi kaybetmeden önce bunu yapmalıyım. Sana mesaj atarım. Umarım makyaj seksinden sonra," diye ekliyor sulu bir gülümsemeyle. "Onu gerçekten seviyorum. Bu işi yürütmek zorundayım."

"Yapacaksın. Seni seviyorum, kızım."

Yanağıma bir öpücük konduruyor. "Ben de seni seviyorum. Sen ve onun hakkında konuşmamız daha bitmedi." Çenesini Legend'a doğru salladı. "Kızıma iyi bak, tamam mı?"

"Peki hanımefendi," diye yanıtlıyor Legend, arada bir ağzından kaçan o Güneyli çekik sesiyle.

"Tamam, şimdi korkaklaşmadan doğruca eve gidiyorum."

Monroe geldiği gibi hızla uzaklaşıyor, beni, Gabriel'i ve Roux'yu mutfakta bırakıyor, arkasından kapanan kapıya bakıyorlar.

ON
EFSANE

"KASIRGA GIBİ, DEĞİL Mİ?" SCARLETT BANA DOĞRU YÜRÜRKEN
ve parmaklarını benimkilere geçiriyor.

"Onun gibi bir şey. Çok iyi tavsiyeler veriyorsun, as."

Lakap takma girişimine gülümsedim. "Hani biz
damızlık?"

Gülümsüyor. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum. Mükemmel olanı
bulacağım. Sadece bekle. Ama cidden, Monroe'ya bu tavsiyeyi ben
veremezdim. Ona tam da duyması gereken şeyi söyledin."

"Benim bir sikim var." Omuz silkiyorum. "Onun erkeği olsaydım
ne yapacağımı biliyorum. Ama siki olmadığı için, büyük resmi
görmesine yardımcı olacak bazı bilgiler paylaştım."

"Tam üstüne bastın. Evliliklerini kurtarabilecek tek şey bu olabilir."
Scarlett'in başı yana eğildi ve bornozunun içinde turta gibi tatlı
görünerek bana baktı.

"Umarım öyle olur. Ama değilse, umarım bir dahaki sefere öğrenir."

"Monroe'nun kalbinin kırıldığını ve bir boşanma daha yaşadığını
düşünmek istemiyorum. Bu yüzden iyimser olacağım."

"Bunu sen yap," diyorum ona, burnunu öpmek için eğilerek.

Geri çekildiğimde Scarlett bakışlarımı karşıladı. "Bana her şeyi
söyleyebileceğini biliyorsun, değil mi? Bana söyleyeceğin hiçbir şey
hislerimi değiştirmeyecek.

senin hakkında."

Dağınık topuzundan aşağı süzülen sarı saç tellerinin çerçevelediği yüzünü inceliyorum ve bir anda Monroe Grafton'la konuşurken aklıma gelen düşünce tekrar ön plana çıkıyor.

"Sana inanıyorum ve sana bir şey söylemem gerekiyor. Dün gece söyleyecektim ama olanlardan sonra gerçekten unuttum."

"Ne?"

"Bağış toplama etkinliğindeki Lucy denen hatun..."

Scarlett'in yüz ifadesi gerginleşir. "Aman Tanrım. Ne yaptı o? Sana asıldı mı? Çünkü zaten ilgilediğini açıkça belli etti. Ve bilesin diye söylüyorum, bir kaltağı nasıl keseceğimi pek bilmiyorum olabilirim, ama sana kötü bir şey söylerse öğrenirim."

Scarlett'in sözlerinin altında yatan alınganlık karşısında yüzümde bir sırıtma beliriyor.

"Sana inanıyorum uğur böceği. Ama onu kesmene gerek yok. Annenin kolyesine teklif vermeyi bırakması için ona yalan söyledim."

Scarlett'in kaşları saç çizgisine doğru kalktı. "Ona nasıl yalan söyledin? Ne hakkında?"

"Onu becereceğimi
düşünmesine izin verdim."
Kızımın çenesi düştü. "Ne?"

"Teklifi yalnız bırakmak için cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı, ben de ona biraz verdim. Ama bilmelisin ki, ben asla sikiş-"

Dudaklarından kıkırdamalar dökülürken Scarlett'in tüm yüzü aydınlanır. "Aman Tanrım. Bu destansı. Vay anasını. Lucy onu aptal yerine koyduğunu öğrenince aklını kaçırarak!" Scarlett iki büklüm oldu ve masayı tokatladı. "Ve kimseye de söyleyemeyecek! Çünkü bu onu çok çaresiz gösterecek. Bu paha biçilemez."

Scarlett tekrar bakışlarımla buluştuğunda, gözyaşları gözlerini cam gibi yapıyor. Gözyaşlarının başka bir şeyden değil de gülmekten olduğuna o kadar memnunum ki.

"Sen bir dahisin!"

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Kızmadığına gerçekten çok sevindim."

"Kızgın mı? Şaka mı yapıyorsun? Annemin kolyesini aldım çünkü sen Lucy'nin en büyük zayıflığıyla oynadın - sahip olmaması gereken bir adamla." Esprisi bir an için kaybolur. "Chadwick ben ve o birlikteyken onunla yattı. Eminim senin de yatacağını düşünmüştür. Ne kibirli bir gelecek salı görüşürüz."

"Bebeğim, kelimeyi hecelemeden de söyleyebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Scarlett başını sallıyor. "Hayır, o buna değmez. Lucy için de bir saniye bile endişelenme. Eğer geri gelirse, onu ben hallederim."

"Benim vahşi uğur böceğim," diyorum onu kalçalarımın doğru çekerken. "Sen harikasin, bunu biliyor musun?"

Scarlett omuz silkiyor. "Ben sadece benim."

"Sen mükemmel birisin. Ama bilmeni isterim ki, eğer kaçınabilirsem, seninle konuşmadan asla böyle bir şey yapmayacağım. Ve ne olursa olsun, benimle ilgili hiçbir şeyin sana geri dönmemesi için ne gerekiyorsa yapacağım. Moses seni asla incitmeyecek. Buna izin vermeyeceğim. Tıpkı dün geceki gibi, senin kalkanın olacağım. Sana hiçbir şeyin dokunmaması için her türlü kurşunu seve seve yerim. Hayatım üzerine yemin ederim."

Uzanıp parmaklarını belime sarılı havluya geçiriyor ve yüzünde ciddi bir ifade beliriyor.

"Kurşun yemeni istemiyorum, Gabriel. Hiçbir sebeple. Musa'ya para aldırmanın bir yolu varsa, benden alacağına dair bana yemin etmelisin. *Lütfen*. Ben her zaman

daha fazla para. Ama dünyadaki tüm paraya sahip olsam bile, bir başka seni asla bulamam."

Bir elimi saçlarının arkasına götürüyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum.

"Gerçekten ihtiyacım olduğunda egomun ya da gururumun senden yardım istememe engel olmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum. Yemin ederim."

Kızlarımı Scarlett'in yatağında kıvrılmış halde bıraktım. Scarlett dizüstü bilgisayarının tuşlarını tıkırdatırken Roux ayak ucunda horluyordu.

Gitmek istemedim, ama beni öptü ve yoluma gönderdi, ama ancak binanın güvenlik kamerası uygulamasına giriş bilgilerini aldıktan sonra. Ona bunun Hal için olduğunu, böylece merdiven boşluklarının ve mağazanın içini görebileceğini söyledim, ama ben de her zaman kontrol edeceğim.

Scarlett bana yürümek yerine araba kullanacağıma ve gereksiz riskler almayacağıma dair söz verdirdi. Kabul ettim, çünkü uzun ve mutlu bir hayat yaşamak için bir sürü nedenim var ve Moses'ın bunu ikimizden de almasına izin vermeyeceğim.

Hal ön tarafta, etrafa göz kulak oluyor. Monroe'nun kaldırırma çıktığını bildiren bir mesaj göndermişti ama o gidene kadar okumamıştım. Ona sokakta ya da kameralarda endişe yaratacak bir şey gördüğünde bana bildirmesi için kesin talimatlar verdikten sonra Q ile buluşmak ve kendi güvenlik kayıtlarımızı incelemek için kulübe gidiyorum.

Moses zihnimde ağır bir yük.

Şu anda beni izliyor mu? Beni herhangi bir zamanda gerçekten patlatmış olabilir mi?

Bunun cevabının *evet* olduğunu zaten biliyorum. Moses, Biloxi ekibinin başına zeki ve acımasız olmadan gelmedi.

Onu küçümsemek bir daha olmayacak.

Ara sokağa park edip kulübün içine doğru ilerlerken, Scarlett ve Curated için daha fazla güvenlik tutmamız gerekeceğini düşünüyorum. Birinin Hal'le nöbetleşe ilgilenmesi gerekecek, çünkü yaşlı boksör daha uzun süre uyanık kalamayacak. Paranın nereden geleceğini bulmam gerekiyor ama bu daha az endişe verici. Başka seçeneğimiz yok.

Hal'a bir mesaj atıp hayatı pahasına güvenebileceği ve onunla vardiya değişimi yapabilecek biri olup olmadığını sordum.

Kardeşıme sorayım. İki iş arasında. Hayatım pahasına güvenebileceğim tek adam.

Teşekkür ederim. Tahmin ettiğinden daha çok minnettarım.

İkimiz de sana çok şey borçlu olduğumu biliyoruz. Bunu gecikmiş bir geri ödeme olarak kabul et ve eğer bana para vermeye kalkarsan, bunu bir hakaret olarak kabul ederim.

Telefonuma bakıyorum. *Lanet olsun, en azından Hal'e ödeme yapmak için para bulmam gerekmeyecek.* Uzun listemden bir sorun çözüldü. Bunu kabul ediyorum.

Sırada, kameraların Efsane'nin içinde Musa'nın herhangi bir görüntüsünü yakalayıp yakalamadığını anlamak var.

ON BİR

EFSANE

BEN İÇERİ GİRDİĞİMDE Q OFISİNDEYDİ VE ÇOKTAN KAMERASINI ALMIŞTI.
her iki monitörden de besleniyor.

"Bir şey görüyor musun?"

"Henüz değil, ama yıllar önce bana gösterdiğin o resimden neye benzediğini hayal meyal hatırlıyorum. Kahretsin, şimdi o resmi çerçeveletip masama koymalıymışım da hazır olmalıymışım gibi hissediyorum."

Başımı salladım. "Çok özür dilerim dostum. Bunu kapımıza getirdim-"

Q bana el salladı. "Dur. En başından beri kendimi sana bağlamanın kendimi bu durumda bulacağım anlamına geleceğini biliyordum. Neye imza attığımı biliyorum, Gabe."

Masasının yanındaki fazladan sandalyelerden birini çekip yanına oturuyorum. "Ne olursa olsun, bu içimi kemiriyor. Bunca yıl önce başımın çaresine bakmalıydım."

Q dönüyor ve karanlık bakışları benimkileri delip geçiyor. "O zamanlar çok korkmuş bir çocuktun ve bunu itiraf etmen seni daha az erkek yapmaz. Senin yerinde olsaydım ben de onun peşinden gitmezdim."

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

Q uzun bir nefes verir. "Bilmiyorum. Çünkü bu dövüş gerçekten bir araya gelirse ve sen kazanırsan ... yine de boku yeriz."

"Ben kazanacağım. Kaybetmek bir seçenek değil."

"O zaman Moses'ın nerede saklandığını bulalım ve onu vaktinden önce ortadan kaldıralım." Q sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ya da kız arkadaşın olmayan birinden bir buçuk milyon al."

Başımı sallıyorum. "Kimse bana Biloxi'den bir gangstere ödeme yapmam için o kadar para vermez. Seni kırmak istemem ama benim peri gibi bir vaftiz babam yok."

Q bir kahkaha attı. "Hadi canım. Çünkü olsaydı bu durumda olmazdık. Kabakları arabaya dönüştürmek yerine köpek boku yığınlarını yüzlük yığılara dönüştürüyor olurdu."

"Yine yeğenlerinle çizgi film izliyorsun, değil mi?" Ona sordum.

Beni işaret ediyor. "İzlediysem ne olmuş? Şehrin en zengin puştlarıyla bir galaya gittikten sonra beni bunun için yargılayacak mısın?"

"Yargılamak yok." Ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. "Ama yine de bu konuda sana bok atacağım."

"Her neyse. Moses'a dönelim. Saatlerce güvenlik kamerası kayıtlarını incelesek bile onu bulmamıza yardımcı olmayacak. Nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?"

Başımı sallıyorum. "Hiçbir fikrim yok. Şu özel dedektif arkadaşın bir bakabilir mi?"

"Eduardo mu? Adam kafayı yemiş. Ödemeyi sadece peşin alıyor ve biz de para içinde yüzmüyoruz ... bu da beni başka bir soruya getiriyor. Planın dövüş için kendi üzerine bahis oynamak ve büyük kazanmaksa, o parayı nereden bulacaksın dostum? Sanırım bunu Scarlett'ten de istemiyorsundur."

Kazandıktan sonra yatırımcılara ödeme yapmak için bu planı yaptığımdan beri aklımdan birden fazla kez geçen bir soru bu.

Sandalyede arkama yaslanıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum, her şeyi ortaya koymaya hazırım. "Şu anda sadece bir fikrim var ve sen gerçekten

sevmek için."

"Anlat bana."

"Kulübü bir tefeciye teminat olarak göstermek."

Q sandalyesinden öyle hızlı fırladı ki, sandalyesi geriye doğru devrildi. "Benimle taşak mı geçiyorsun? Gabe, ne oluyor lan? Eğer kaybedersen, her açıdan boku yeriz. Bunu yaparsan Cannon Freeman ve Creighton Karas'ın seni mafya tarafından öldürteceğinden bahsetmiyorum bile. Ve tahmin edin o t e f e c i l e r i n çoğu kiminle yatıyor? Bu işe yaramaz."

"Başka ne seçeneğim var ki?"

Ellerini saçlarının arasına sıkıştırdı. "Sikeyim. Beni. Şu anda yapmak istediğim konuşma bu değildi. Lanet olsun, Gabe. Gururunu bir kenara bırak. Kız arkadaşına sor. Para onda ve New York'taki bir tefeciden çok daha güvenlidir."

Haklı olduğunu biliyorum, ama içimdeki her şey *Scarlett'ten asla para* istemeyeceğimi haykırıyor, ona gururumu bir kenara bırakıp gerçekten yardıma ihtiyacım varsa isteyeceğime söz vermiş *olmama* rağmen. İstemek zorunda kalabilirim, ama henüz o noktaya gelmeye hazır değilim.

"Şimdilik bunu masaya yatıralım ve sonra konuşalım, tamam mı? Bir şeyler buluruz. Sadece birkaç gün daha kaynamasına izin vermem gerekiyor."

Q başını sallar. "Bu bok beni zamanımdan önce yaşlandıracak. Ne yaparsan yap, lütfen bana ilk önce söyleyeceğine yemin et, gerçekleşmeden önce, böylece serpinti için hazırlıklı olabilirim."

"Yemin ederim."

Birkaç saatlik videoyu taradıktan sonra Moses'ı fark ettim. Cesaretini toplayıp kulübüme girdi ve çıkmadan önce bir içki sipariş etti.

. . . sadece ofisimde tekrar ortaya çıkıp Bump'a silah doğrultmak için.

Onu dışarı çıkarmak zorundayım. Tek seçeneğim bu. Ama onu nerede bulacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Kulüpten ayrılırken Q, çılgın özel dedektif Eduardo'ya ikinci bir mesaj gönderiyor ve sadece iyi niyetle bize yardım etmesi için dua ediyorum. Tek şansımız bu, çünkü bu savaşı kaybedemem. Dalış yapmak bana göre değil.

Spor salonunun birkaç blok ötesine park etmek zorunda kaldıktan sonra, kafamı toparlamak için birkaç dakika kamyonette oturuyorum. Bu antrenman yeni ve havalı antrenörümle olmayabilir ama aklımda savaşın ön planda olması gereken ilk antrenman. Hayatımın dövüşüne hazırlanıyorum, ihtimaller bana karşı yığılmış durumda ve Moses'ın tehditlerine ya da elimde olayı resmileştiren imzalı bir sözleşme olmamasına rağmen kazanmaktan başka seçeneğim yok.

Dövüş olacak.

Gözlerimi kapatıyorum ve masamdaki imzalanmış sözleşmeleri ve Q'nun onaylayarak başını salladığını hayal ediyorum. *Dövüş gerçekleşiyor ve ben kazanacağım.* Tüm bunları nasıl başaracağıma dair hiçbir fikrim yok ama yapabileceğime inanmak zorundayım.

Eğer inanmazsam, bu işe girmem için hiçbir sebep yok. Spor salonu.

"Ben hallederim. Hepsi bende. Bunu yapabilirim." Kelimeleri kendi kendime yüksek sesle söylüyorum, inanacak kadar güvenle söyleyene kadar kendimi psikolojiye sokuyorum.

Bu, dövüş kariyerimin başlarında öğrendiğim bir numaraydı; yılın başlarında ringde bir adamı öldüren kötü bir rakiple ilk kez karşılaşıyordum. Hakem zafer için elimi kaldırırken kendimi onun cesedinin üzerinde dururken hayal ettim. Dövüşün tam olarak nasıl biteceğinden emin olana kadar bu hayali tekrar tekrar yaşadım.

Onu acımasız bir TKO ile yere serdim ve hakem zafer için elimi kaldırdığında o hala kanvasın üzerindeydi.

Kazananların böyle düşündüğünü fark ettim.

İki yıl sonra, Şehir Efsanesi'ni başlatacak kadar kazanmıştım. Doğduğum günden beri şansım hep aleyhime işledi. Bu yeni bir şey değil. Şimdiye kadar beni durdurmasına izin vermedim ve bundan sonra da vermeyeceğim.

"Hadi yapalım şu işi." Bronco'dan atladım, çantamı omuzladım ve içeri girdim. Daha farklı, daha amaçlı yürüyorum.

Dolaplara giderken ve antrenmana hazırlanırken spor salonundaki diğer insanları zar zor görüyorum. Tünel görüşü gibi ama farklı ve açıklaması zor. Ne olursa olsun, ısınmamı bitirip torbayı çalıştırmaya başladığımda, tam havamdayım. Kaslarım, eldivenleri ilk giydiğim andan beri kafama kazınmış olan her hareketi ve kombinasyonu hatırlıyor. Torbanın canına okuyorum, zor nefes alana kadar ip atlamaya geçiyorum ve her şeyi tekrar tekrar yapmadan önce biraz su içiyorum.

Bana nefes almak kadar tanıdık geliyor. Bazen hayatım boyunca yapmam gereken şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Antrenman yapmak, savaşmak ve savaş üstüne savaşın üstesinden gelmek. Bu dünyayı anlıyorum. Nasıl kazanacağımı biliyorum. Ama uzun yıllar boyunca kafamda Jorie'nin hayalleri vardı ve bunlar beni yeraltı kulübümü ve ardından Legend'ı açmaya itti.

Gerçekten istediğim bu mu? Soruyu bir kenara itip çantaya odaklanıyorum.

Arkamda birinin olduğunu hissettiğimde terden sıırılsıklam olmuşum ve son bir kombinasyon yapıyordum. İşimi bitirip çantayı ve kendimi sabitlemek için tutuyorum.

"Ne istiyorsun?" Görüşümdeki siyah noktaların kaybolmasını umarak derin bir oksijen nefesi çekmeden önce soruyorum.

"Kahretsin, dostum. Seni uzun zamandır böyle antrenman yaparken görmemiştim."

Rolo'nun tanıdık sesini duyunca ayağa kalkıp yüzümü ona dönüyorum. "Seni burada görmeye devam etmem çok büyük bir tesadüf gibi görünüyor, tuttuğum garip eğitim saatleri ve her şeyle birlikte."

Rolo kollarını kavuşturuyor. "Tesadüfmüş gibi davranabiliriz ama ikimiz de tesadüf olmadığını biliyoruz. Adamlarım var. Burada olduğunu bana onlar haber verdi. Ben de seninle konuşmak istiyordum."

Şu anda yapmak istediğim son şey bu konuşmayı yapmak, ama arabadan inmeden önce düşündüğüm gibi - eğer bir şeyle uğraşmazsan, sen uğraşana kadar geri gelmeye devam eder. Ve her zaman daha büyük, daha acımasız ve sizi ortadan kaldırmaya daha hazır bir şekilde geri döner.

"Aklında ne var?" diye sordum.

Yaşlı adam iç çekip başını sallıyor, çenesi boynundaki altın zincirlere yaklaşıyor. "İkimiz de uzun, çok uzun bir yoldan geldik patron. Biz her zaman çok iyi bir takım olduk."

Bununla nereye varmak istediğini biliyorum. Dövüşle ilgili söylentileri duyduğuna şüphe yok, görünüşe göre zaten şehrin her yerinde. Bekliyorum ve o devam ediyor.

"İkimiz de birlikte çok para kazandık."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum.

"Black'le rövanş maçı için sana gelen bendim, o yüzden oğlumun, *ortağımın*, senin için yaptığım onca şeyden sonra beni aradan çıkarıp bu dövüşü bensiz yapacağını duyduğumda ne kadar şaşırdığımı tahmin et. Bu soğuk bir bok, dostum. Gerçekten soğuk bir şey."

Rolo'nun *sinirlenmesini* bekliyordum -gerçekten *sinirlenmesini* ama ses tonundaki ihanet beni şaşırttı.

Q ve ailesi dışında, Rolo benim için New York ya da Jersey'deki herkesten daha fazlasını yaptı. Ben kendime inanmazken o bana inandı. İnsanların delice olduğunu düşündüğü dövüşlere girmemi sağladı, çünkü kazanabileceğime inanıyordu.

Beni yanlış anlamayın, o bu işi para için yapıyordu ve ben bu kadar iyi olmasaydım, yaptığı her şeyi yapamazdı. Ama o zamanlar bundan daha fazlası vardı. Biz arkadaşlık.

Beş parasız kaldığımda ve hasta olduğu için Bump'ı doktora götürmek için yardıma ihtiyacım olduğunda, Rolo kazandığım bir sonraki çantadan geri ödeyeceğini bilerek bana nakit para verdi. Ben bulunduğu yere gelmesine yardım eden insanlara sırtını dönecek biri değilim ve Rolo'nun bakış açısına göre, o da tam olarak bunu yaptığımı düşünüyor.

"İlk benden duymadığın için üzgünüm dostum. Bektan bir davranıştı ama kendimi savunmam gerekirse, henüz hiçbir şey kesin değil. Elimde imzalanmış bir sözleşme olana kadar, neyin olup olmayacağı hakkında konuşmak için fazla yerim yok."

Rolo'nun tüm duruşu, az önce bir darbe almış gibi öne doğru eğilmiş gibi görünüyor. "Ama bunun üzerinde çalışıldığı doğru. Sen ve Siyah. İzinli dövüş. Senin kulübünde."

Ayak parmaklarımda üzerinde zıplıyorum ve kaslarımı sıcak tutmak için eldivenlerimi birbirine vuruyorum. "Zor bir durumdayım, Rolo. Bu benim çıkış yolum. Benim yerimde olsan sen de aynı şeyi yapardın."

Koyu renk gözleri üzerimde keskinleşti. "Ben seni dışlamazdım, dostum. İşte bu noktada farklıyız. Kontratı imzalama. Yeraltında yap. Daha az kural. Vergi yok. Hangi zor durumda olursan ol, sana yardım edeceğim. *Kendi yöntemimizle* halledeceğiz. Sözleşme ve güvence isteyenlerin canı cehenneme. Biz böyle değiliz."

Yavaşça nefes alıyorum ve sonra nefesi bırakıyorum. "Bunu yapamam. Black'le dövüşmemin tek yolu yaptırım. İkimiz de o kafeste ölmeyeceğiz, çünkü böyle de olmamalı."

Rolo başını bana doğru sallıyor. "Senin şu yeni kadın varoşlara gitmek istemiyor. Asıl mesele de bu, değil mi? O bir yeraltı kulübüne gidip kendini idare edebilecek bir tip değil."

Scarlett hakkında konuşmasını duymak hoşuma gitmiyor. Hem de hiç. Ama söylediği doğru.

"Benim yerimde olsan sen de onu böyle bir pisliğe bulaştırma riskini almazdın."

"Sanırım zaman değişiyor," diyor Rolo bir başka uzun iç çekişle. "Bu şehri artık zar zor tanıdığım günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Her gün oyuna yeni oyuncular katılıyor ve ben burada sadece pastadaki küçük dilimimize tutunmaya çalışıyorum. Aramızda iyi bir ilişki vardı, Gabe. Gerçekten çok iyi. Çok yakında ben de o lise oyun kurucularından biri olacağım, saha kenarından zafer günlerimi yeniden yaşayacağım çünkü en iyisi henüz gelmedi. Çoktan gitti ve beni geçti. Gerçekleri görmem lazım dostum."

"Kahretsin, Rolo. Öyle değil. Hala bir sürü aksiyonun var. Seni geçen gördüğümde birlikte olduğun yeni dövüşçü var ya? Sağlam bir aday gibi görünüyor." Konuşmayı neden sürdürdüğümü bilmiyorum. Suçluluk duygusu sanırım. Çünkü Rolo'nun bu kadar depresif ve yenilmiş görünmesinden nefret ediyorum.

"O iyi biri. Ama o sen değilsin, çünkü bu onda yok." Rolo uzanıp parmağıyla başımın yan tarafına vuruyor. "Senin beynin her zaman herkesten altı adım öndeydi. Bu yüzden Black'le dövüşmen için çok uğraştım. Kazanabilirsin. Seni yenebilecek tek kişi kendisin, Gabe. Gerçek bu."

Çenem düşüyor ve ayaklarımızın altındaki minderi kaplayan ter damlalarına bakıyorum. Aklıma bir fikir geliyor ve ona bakıyorum. "Hiç yasal olmayı düşündün mü? Sam Amca'ya kazancından pay vermeyi?"

Rolo'nun kafası geriye gitti. "Şimdi, neden devlete bir kuruş vermek isteyeyim ki? Onlar bu bok için çalışmadılar. Kimse benim hakkım olanı benden çalamaz."

"Bir düşün Rolo. Belki bu dövüş Legend'da iyi giderse, kendi işimi kurabilirim - ama yasal. Üst düzey dövüş geceleri. Daha büyük para. Daha büyük kapı. Doğru düzgün yap. Bunun gerçekleşmesi için yardım edecek birine ihtiyacım var." Söylediklerime inanamıyorum, çünkü nadiren düşünmeden ya da Q ile konuşmadan konuşurum ama şu anda lanet olası suçluluk duygusu beni eziyor.

"Bunu benim için yapar mısın? Beni de eylemine dahil eder misin?" diye soruyor ensesini kaşıyarak.

"Bakalım bu dövüş nasıl gidecek, sonra oturup konuşuruz. Nasıl olur?" Sorusunu geçiştiriyorum ama en azından kendimi bir pislik gibi hissetmiyorum.

Rolo ayaklarının üzerinde kayıyor ve ağır altın halkaları olan eklemlerini kırıyor. "Evet. Bu iş bittikten sonra seninle oturup konuşacağız. Seni özledim, dostum."

Araya girdim ve birbirimize yarım sarıldık, sırtlarımızı tokatladık. Ter içindeyim ama bu Rolo için yeni bir şey değil.

Birbirimizi bıraktığımızda, uzattığı elini sıkıyorum. "Anlayışın için teşekkürler. Gerçekten seni burada becermeye çalışmıyorum. Sadece başka seçeneğim yok. Bunu yapmak zorundayım."

"Evet, Legend. Bunu anlıyorum. Yakında tekrar görüşeceğiz. Numaram sende var. Yabancılik çekme."

Rolo spor salonundan ayrılıyor ve gözden kaybolurken içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor.

Her şey yoluna girecek. Sözleşmeler bu hafta masamda olacak ve imzalanacak. Moses'ı alt edeceğim, Bodhi Black'i yeneceğim, Scarlett'i mutlu edeceğim ve kulübü kurtaracağım.

Ben hallederim. Her nasılsa.

ON İKİ

SCARLETT

GABRIEL VE BEN DİZÜSTÜ BILGISAYARLARIMIZDA ÇALIŞIRKEN KAPI ÇALINDI.

Pazartesi sabahı iç kapıda. "Amy geldi.

Kahretsin, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Ayağa kalktı. "O zaman yolunuzdan çekileyim. Ne de olsa kendime ait bir ofisim var."

Ben Curated'da ön tarafta güvenlikle kalırken onun dışarıda, Moses'ın ona ulaşabileceği bir yerde olması fikriyle mücadele ediyorum.

Hal'in üvey kardeşi, aynı zamanda eski bir boksör olan Pat, tüm bu olaylar sona erene kadar onunla dönüşümlü olarak çalışıyor. Gabriel'e maaşlarını ödeyip ödeyemeyeceğimi sorduğumda, birlikte yaşadığımız ilk resmi tartışmamızı yaptık. İkimiz de çıplakken yatağımızda bitti, bu yüzden ben buna galibiyet diyorum.

Hal para almayacağı için Pat'in zamanının maliyetini paylaşmayı kabul ettik ama bunun tek nedeni Gabriel'e parasını kulüp gibi başka bir yerde daha iyi harcayabilecekken benim hiçbir şey yapmadan oturmamı beklemesinin adil olmadığını söylememdi.

"Kal. Yatak odasını al. Uzun sürmeyecek. Belki yarım saat. Genelde haftanın ve çalışanlarla ilgili sorunların hızlı bir özetini yaparız."

Dizüstü bilgisayarı kolunun altına sıkıştırıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "O zaman senin o süslü küçük kanepende olacağım. Tabii ağırlığımı taşıyabilirse."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, esprisinden pek de rahatsız olmadım. "Kanepe sağlamdır. Söz veriyorum."

"Bunu göreceğiz."

Ben Amy'yi içeri alırken o yatak odasına yöneliyor. Omzumun üzerinden bakıp onun kapıyı kapatmasını izlerken gözleri yemek tabağı kadar büyüyor.

"Burada bir erkek sesi duyduğumu sandım. Özür dilerim." Tekrar yüzüme baktı. "Bölmek istememiştim. Buluşmamızın saatini değiştirmekle ilgili bir şey söylemedin ama yeniden planlayabiliriz."

"Sorun değil. Hiçbir şeyi değiştirmeye gerek yok. Gel otur."

Bakışları tekrar kapalı yatak odasının kapısına kaydı. "Bunun Pazar gününden beri hareket etmeyen siyah cip ile bir ilgisi var mı?"

"Pazar gününden beri hareket etmediğini nereden biliyorsun?"

"Şüpheli olduğunu düşündüm ve geri dönüp güvenlik kayıtlarını kontrol ettim. Neler oluyor, Scarlett?"

"Güvenliği artırmam gerekiyordu. Trol ilk ortaya çıktığında Ryan ve Christine bunu yapmam için beni zorluyorlardı ama aşırı tepki vermek istemedim. Şimdi ... Sanırım zamanı geldi."

Gözleri tekrar büyüyor. "Bunun nedeni trol mü?" "Pek sayılmaz. Ama bu önemli."

"Tamamen çıldırmadan önce, bilmem gereken başka bir tehdit var mı? Tehlikede misin? Onun yüzünden mi?" Amy'nin bakışları yatak odasının kapısı açıldığında oraya yönelir.

Gabriel omzunda spor çantasıyla dışarı çıkar. "Seni rahatsız etmeye çalışmıyorum ama sanırım Amy'ye neler olduğunu açıklamamın faydası olur."

Amy hızla başını sallayarak, "Evet, lütfen," diyor.

Paylaşabileceğimiz her türlü bilgiyi ileteceği için minnettarım ve gülümsüyorum. "Bu harika olur. Hadi hepimiz oturalım."

Mutfak masasına gidip bir sandalye çekiyorum, Gabriel ve Amy de aynısını yapıyor. Hepimiz oturduğumuzda Gabriel başlıyor.

"Scarlett'in güvenliği benim bir numaralı önceliğim."

"Mükemmel. Bu harika bir başlangıç," diyor Amy, bakır rengi buklelerini omzunun üzerinden fırçalayarak ve sonra tüm dikkatini Gabriel'e vermek için daha dik oturuyor.

"Benimle olan ilişkisi nedeniyle birinin onu hedef alabileceğine inanmak için nedenlerimiz var. Ve bunun olmasına izin vermeyeceğim için, güvenlik endişeleri olduğu sürece o cipte kendini ve ortaya çıkabilecek her şeyi idare edebilecek bir adam olacak."

"Aman Tanrım. Kulağa kötü geliyor. Gerçekten kötü." Amy'nin bakışları benimkilere kaydı. "Polisi arayalım mı? Muhtemelen onlar da orada oturması için birini gönderirler."

Başımı sallıyorum. "Hayır, bu gereksiz. Biliyorsun ki gazeteciler bunu öğrenir, sonra da haberimiz sızar ve ortalık karışır. Bunu gizli tutacağız. Mahremiyetin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

Amy'nin alnında bir kırılganlık oluşur. "Ama senin güvenliğin ..."

"Scarlett olduğu yerde güvende. Ben burada onunla kalıyorum ve hiç kimse ona ulaşmak için beni geçemeyecek. Anladın mı, Amy?"

"Evet. Sanırım." Zavallı Amy bayılacak ya da çıldıracak gibi görünüyor, bu yüzden Gabriel ona gülümsediğinde rahatlıyorum.

"Her şey yoluna girecek. Ama ben seni rahat bırakıp ofisime gideceğim," diyor ve ayağa kalkıyor.

"Emin misin?" Endişem artarak soruyorum.

Gabriel eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Eminim. İşini yap, uğur böceği. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyor sessizce, ama Amy'nin bunu kaçırmış olmasının mümkün olmadığını biliyorum. "Bugün neler yapacağımı haber vermek için sana mesaj atarım. Bir şeye ihtiyacın olursa Hal'a haber ver."

Ben kabul ettikten sonra arka kapıdan çıkıyor ve Amy'yi arkasından bakakalıyor.

"Birbirinize aşıksınız," diye fısıldıyor ve gözleri doluyor. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en tatlı şeydi. Senin adına çok mutluyum, Scarlett."

Menajerimin yüzüne bakıyorum, saf bir sevinçle dolup taşıyor ve onun hayatımda ve ekibimde olmasına minnettar oluyorum. "Teşekkür ederim. Beni gerçekten mutlu ediyor."

"Memnun oldum." Yüzündeki ifade parlaklığını biraz yitiriyor. "Ama bu güvenlik meselesi beni korkutuyor. Güvende olduğuna emin misin? O güvende mi? Onu takip eden bir güvenlik görevlisi var mı?"

"Gabriel'in kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olduğunu düşünüyorum ama ne dediğinizi anlıyorum. Benim için de her şey çok yeni. Umut edebileceğim tek şey her şeyin yakında sona erecek olması."

Önümdeki yer minderini düzeltiyorum, bir kırıntıyı alıp fırlatıyorum. "Şimdi, bu haftanın gündeminde neler var?"

ON ÜÇ EFSANE

KULÜBE GİTTİĞİMDE SÖZLEŞME E-POSTAMDA BEKLIYOR OLACAK-

Tam da hayal ettiğim gibi. *Belki de gözümde canlandırdığımdan daha fazlası vardır.*

Bir ofis ötede kapısı açık olan Q'ya "Lanet olası kavgayı aldık," diye bağıyorum.

"İşte bu!" diye bağıyor ve birkaç saniye sonra kapımda beliriyor. "Şükürler olsun. Yemin ederim, o şeyin gelmesini beklerken az kalsın kalp krizi geçirecektim. Nasıl görünüyor?"

Belgeyi taradım, önemli noktaları ve rakamları yakaladım. İlk sözleşme mekân için ve giriş yüzdesi için anlaştığımız şey yazılı olarak orada. Bu iyiye işaret. İkincisini açıyorum, Bodhi Black ile dövüşmem için yapılan sözleşme. Yine, bana hiçbir şey normal görünmüyor.

En iyi arkadaşşıma, "Yarı iyi görünüyor ama dövüş sözleşmeleriyle uğraşmaya alışık değilim," diye hatırlatıyorum.

Q masamın karşısındaki sandalyelerden birine otururken, "Avukatlar yine de kazıklanmadığımızdan emin olmak için ince eleyip sık dokumak isteyeceklerdir," diyor. "Acele etmelerini ve sadece en önemli konularda geri adım atmalarını sağlamamız gerekecek.

Sonsuza kadar müzakere ederek bu işi uzatamayız ya da lanet olası şeyi olduğu gibi imzalayacak başka bir mekan bulma riskini göze alamayız."

Tüm bu yasal saçmalıkları anlayabilseydim ve neyi imzaladığımı bilseydim, karalayabildiğim kadar hızlı bir şekilde imzamı atardım, ancak gereksiz riskleri alamayacağımızı biliyorum. Benim için en büyük ödeme bahisten gelecek olsa da, bu iş berbat edilemeyecek kadar önemli.

"Seni duyuyorum. Ben sana gönderiyorum, sen de avukatlara bu konuda çıldırnamaları gerektiğini anlatabilirsin. Sadece kazıklanmadığımızdan emin ol. Yanlış gidebilecek her lanet detayı g ö s t e r e k parlamalarının zamanı değil."

"Anladım. Avukatlarla ben ilgilenirim. İyi ki zaten boktan bir ruh halindeyim." Adımlarını yere vurarak ofisinden çıktı.

Saate bakıyorum. Yeni antrenörümle buluşmama bir saatten az var.

Kavga ihtimali bu kadar yakınken bu ofiste hiçbir şeye konsantre olabilmem mümkün değil. *Siktir et.* Spor salonuna erken gitsem iyi olur.

Çantamı aldım ve kapıya doğru yöneldim.

Bohannon'ın bana mesaj attığı, onu sürekli gördüğüm spor salonunun hemen köşesindeki adrese vardığımda, üzerinde PROFESYONEL DÖVÜŞ KOÇLUĞU yazan bir tabela görüyorum.

Kapıyı açıp içeri giriyorum, bugünün acımasız olma potansiyeline sahip olduğunu biliyorum. Hazır olmak için otuz günden az zamanım var.

Bodhi Black'le karşılaşacağım ve her birinin en iyi durumda olmasına ihtiyacım olacak.

Üç yıl önce dövüştüğümüzde, şehirdeki en iyi adaydı. Düzinelerce rakibini kalıcı olarak sakat bıraktı. Ben de dahil çoğu dövüşten hemen sonra emekli oldu.

Kaybetmedim ama dayak yedim ve iyileşmesi aylar süren ciddi bir hasar aldım. Yine de şanslıydım çünkü yaralarımın hiçbirisi büyük değildi.

Bodhi'nin dizinin aksine.

Onu yok etmek benim planım değildi ve olanlardan dolayı hâlâ suçluluk duyuyorum. Ama kirli bir hareket değildi. Pes etmedi.

Eğer o vurmadan önce topuk kancasını bırakırsam, kazanma şansının çok yüksek olduğunu biliyordum ve bu dövüşten kazandığım parayla seviye atlamak için gerçek bir şansım olacaktı. Urban Legend harika bir yeraltı kulübüydü ama amacına hizmet ediyordu ve hayatımın geri kalanında etrafımda olmasını istediğim kalabalık bu değildi. Çok fazla şeyle büyütülmemiş olabilirim ama etrafınızdakilere benzediğinizi biliyorum.

Gölgede kalmak, dokunmak istemediğim bir eylemin içine çekilmek anlamına gelecekti. Bu yüzden çoğu insanın korkunç bir karar olarak göreceği bir şey yaptım - nakit ineğimi öldürdüm ve sahip olduğum her kuruşu hayatımın en büyük bahsine yatırdım ... yasal olmak. İlk kez hırsızlık yaptığım sekiz yaşımdan beri suçluydum. On altı yaşımda, yaşımın iki katı erkeklerle koşturuyor, onların birer birer kurşunlar ya da polisler tarafından öldürülmelerini izliyordum.

Kendim ya da sevdiğim insanlar için istediğim hayat bu değildi.

Bu da beni buraya, şimdiye ve kapı koluna geri getiriyor.

Tutunuyorum, bildiğim dünya ile tamamen yabancı bir dünya arasında var olan garip bir dünyaya adım atmaya hazırlanıyorum.

Kavgalarım

her zaman yaptırımlı bir dövüşçünün karşılaşabileceğinden daha fazla risk içeriyordu, çünkü ölüm asla söz konusu değildi. Ama bu sefer . . . Kendi gücümle uzaklaşamayabilirim ama en azından ceset torbasında gitmeyeceğim.

En azından önce Moses'ı öldürebilirsem.

Olacak. Olması gereken bu.

Bu arada, her şeye hazır olmalıyım.

Çantamı omzuma atıp koşarak merdivenleri çıkıyorum ve en üstteki şık cam kapıyı açıyorum. İçeride şimdiye kadar gördüğüm en tatlı antrenman düzeneği var. Binanın tüm katını kaplıyor olmalı.

Alanın iki ucuna iki farklı kafes yerleştirilmiş. Bir çeyrek tamamen ağırlık kaldırma ve kardiyo ekipmanlarından oluşuyor. Son bölüm ise ağır çantalar, hız çantaları, boğuşma matları ve antrenman için ihtiyaç duyabileceğiniz diğer her şeye ayrılmış.

Tuzlu ve biberli saçlı bir adam kafeslerden birinde dövüşen iki adamın yanından uzaklaşıp kapının yanında durduğum yerde benimle buluşuyor.

"Gabriel Legend'ın ta kendisi. Sizinle tanışmak bir zevk." Bana elini uzattı. "Ben Jeb Goodwin."

Uzattığı elini sıkıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum. Bunu yaptığınız için teşekkürler."

"Bo için neredeyse her şeyi yapardık, ama istediği iyiliği duyduğumuzda iki ayağımızla atladık. Seni uzun zamandır izliyordum. Yeteneklisin ama bizim programımızla kafeste bir canavar olacaksın. Burada antrenman yaptığın duyulduktan sonra salonumuzun kapasitesi dolacak."

İnsanların dövüş kariyerimi tüm o YouTube videoları aracılığıyla izlediğini duymak her zaman gerçeküstüdür, ancak internetin büyüğü budur. Dünyayı çok daha küçük bir yer haline getiriyor.

"Bunu tahmin ettiğinizden daha çok takdir ediyorum. Bodhi Black eski antrenörümle çalışıyor. Kesinlikle dezavantajlı bir şekilde çalışıyorum çünkü Johnson nasıl hareket ettiğimi ve düşündüğümü biliyor."

Jeb başını sallıyor. "Bu eski antrenörün açısından gerçekten karanlık bir iş ama Black isen akıllıca. Merak etme, seninle işimiz bittiğinde tamamen farklı bir dövüşçü gibi görüneceksin. Eski antrenörün bile yeni ve gelişmiş Legend'ı tanıyamayacak."

"Dövüş gecesine dört haftadan az bir süre kalmışken bu büyük bir söz."

Jeb sırtıyor. "Sadece bekle. Göreceksiniz. Yaptığım işte çok iyiyim. Film yıldızlarını eğitiyorum diye bunun zavallılar için olduğunu düşünmeye başlamayın. Bana düzenli olarak para verebilenler sadece onlar. Ben değerimi biliyorum."

Bunun ne kadara mal olduğunu düşünmek bile istemiyorum ama bildiğim bir şey var, burada geçirdiğim zamanın bir dakikasını bile boşa harcamayacağım.

"O zaman başlayalım. Isınmaya hazırım."

"Mükemmel. Sizi yeni antrenman partnerlerinizle tanıştırayım. O dövüş başladığında çok iyi arkadaş olacaksınız."

ON DÖRT

SCARLETT

GABRIEL'IN SON BİRKAÇ SAATİNDE BİR SÜRÜ İŞ YAPTIM.

telefonum bir mesajla çaldığında gitti. Aynı anda, ön kapıdaki kamera ve dahili telefona bağlı güvenlik uygulamasından gelen bir bildirimle vızıldıyor. Şu anda olan biten her şey göz önüne alındığında, ikisini de görmezden gelmiyorum.

Mesaj Hal'dan geliyor.

HAL: Ön kapıda kahverengi saçlı bir adam var. Yanında yaşlı bir adam var. Kimlik için bir fotoğraf gönderiyor. Gitmelerini istiyorsan ben hallederim. Kapıyı açmana bile gerek yok.

Birkaç saniye sonra resim geliyor. *Chadwick ve babam.*

Başımı ellerimin arasına alıp uzun bir iç çekiyorum. Chadwick bugün uğraşmak isteyeceğim son kişi ve neden babamla birlikte burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Babamı galada gördükten sonra ondan uzun, çok uzun bir süre haber alamayacağımdan emindim.

Görünüşe göre yanılmışım.

Ne istiyor olabilirler ki?

Hal'a bir cevap yazdım.

Bunlar eski erkek arkadaşım ve babam. Onlarla ben ilgilenirim. Emin misin? Çünkü bununla ilgilenmekten mutluluk duyarım, Bayan Priest.

Teşekkür ederim, ama ben hallederim.

Tamam. Legend'a haber veriyorum. Bilmek isteyecektir.

Umarım Hal'in mesajı Gabriel'i rahatsız etmez ama onu haberdar etmesine sevindim. Bu beni daha güvende hissettiriyor. Ne olursa olsun, amacım onları buradan mümkün olduğunca çabuk çıkarmak.

Telefonumu elime alıyorum ve kapıda kimin olduğunu görmemi ve o kişiyle konuşmamı sağlayan uygulamaya dokunuyorum. "Merhaba, Chadwick. Baba. İkinizin ihtiyacı olan bir şey var mı?"

Chadwick ön kapıda, kameranın bulunduğunu bildiği birime bakıyor ve arkasındaki babamın omzu dışında her şeyi görmemi engelliyor.

"Bu saçmalık," diye bağılıyor Chadwick. "Polislere ne söylediğini bilmiyorum ama bu tamamen saçmalık."

"Scarlett." Chadwick'in etrafından dolanıp objektifin tam karşısına geçerken babamın dudaklarından adımım bir lanet gibi dökülüyor. "Bu kabul edilemez. Polise her ne söylediyse geri almalısın."

Sadece tek bir şeyden bahsediyor olabilirler: Geçen hafta dedektife internetteki sapık hakkında verdiğim bilgi. Polis sonunda Chadwick'i sorgulamış olmalı. Ancak, hiçbir şeyi geri çekmiyorum. Yetkililere yanlış bilgi vermek yasadışıdır ve ben

Böyle bir şey. Sadece olası ipuçlarını araştırıyorlar ve duman çıkan yerde genellikle yangın da çıkar.

Burnumun kenarını sıkıp başımı sallıyorum. *Babam bana söylediklerimin doğru olup olmadığını bile sormadı. Taciz edilmem ve potansiyel olarak takip edilmem umurunda değil. Sadece bunu unutmamı istiyor.*

"Seni görmek de güzel baba. Gün ortasında uğrayabildiğine çok sevindim. Çok meşgul olduğumu biliyorum, o yüzden kısa tutacağım. Olanları polise anlattım, onlar da soruşturmayı uygun gördükleri şekilde yürütüyorlar."

Babamın yüzü sıkıntıyla gerildi. "Lanet olası kapının önünde dururken seninle bu tartışmayı yapmayacağım. Bizi içeri al, Scarlett."

Kamera açısı o kadar geniş ki, Hal'in arkalarından kaldırıma doğru yürüdüğünü görebiliyorum.

"Bayan Priest gitmenizi istiyorsa, beyler, gidin. *Şimdi.*" Hem babam hem de Chadwick dönüp ona baktılar.

"Kim olduğumu bilmiyorum ama eğer kızımın *adamlarından* biriysen derhal gitmeni öneririm. Bu bir aile meselesi ve sen bu işe dahil değilsin," diyor babam kaldırımın ortasında duran ve kollarını fıçı şeklindeki göğsünün üzerinde kavuşturmuş olan Hal'a.

"Adam derken Bayan Priest'in güvenlik görevlilerinden birini kastediyorsanız, doğru. Ben onun adamlarından biriyim. Ve ne yazık ki sizin için, özel mülktesiniz efendim. Gitmenizi istiyorsa, gidersiniz." Hal'in ses tonundan, direnirlerse iş yapacağını anlıyoruz. "Sizi kendim götürmekten mutluluk duyarım ya da polisi arayabiliriz. Eminim ziyaretinizi duymak isteyeceklerdir."

Kahretsin. Curated'ın önünde bir itiş kakış en son isteyeceğim şey. olur. Binanın önünden düzenli olarak bir sürü fotoğrafçı geçiyor.

Benim ya da ünlü müşterilerimin geliş gidişlerini çekmek için. Eğer bir kavgayı yakalarlarsa, bu tanıtım ideal olmayacaktır.

Mutfak masasından kalkmadan önce telefonuma "Aşağı geliyorum," diyorum.

Birkaç dakika sonra ön kapının sürgülerini açıp babam ve Chadwick'le yüz yüze geliyorum.

Chadwick bana doğru hamle yaptı. "Onlara ne söyledin? Seni taciz ettiğimi mi? Çünkü bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Sakin ol, Chadwick," diyor babam, her zaman patronluk tasladığını düşündüğüm bir ses tonuyla, bakışlarımla buluşmadan önce. "Scarlett, eğer ilişkinin bitmesine üzüldüysen, danışmana gitmeliydin. Chadwick'in seni rahatsız ettiğini düşündüğünü polise söylemek bu ailede işleri halletme yöntemimiz değil."

İkisine de en az otuz saniye boyunca gözlerimi kırptırıyorum çünkü tamamen afallamış durumdayım. "Pardon? İlişkimizin nasıl bittiği konusunda üzgün olduğumu ve bu yüzden polise gittiğimi mi düşünüyorsunuz? Beş martinili bir öğle yemeğinden yeni mi geldin?"

"Sarhoş değilim," diye tersliyor Chadwick dudağını bükerek. "Ve bir suçlu gibi muamele görmekten hoşlanmıyorum. Polis bunu senin değersiz yeni siktiğin çocuk için saklayabilir. Eminim buna alışmıştır."

O ana kadar Chadwick'in sinirlendiğinde biraz sinirli bir opossuma benzediğini hiç fark etmemiştim.

İkisinin de arkasından Hal tekrar konuştu. "Bay Legend yolda. Dışarı çıkmalısınız beyler."

Beyefendilere yaptığı vurguya bakılırsa, Hal'ın onların böyle bir şey olmadığını düşündüğü açık. Polise bildirdiğim tehdidi umursamadan benimle bu şekilde yüzleşmeleri konusunda ben de aynı şekilde hissediyorum.

Chadwick dönüp Hal'e hançer gibi bakıyor. "Onun da senin de canın cehenneme."

Babam bana yaklaşıyor ve ben içgüdüsel olarak geri çekiliyorum.

Gözleri kısıldı. "Sana neler oluyor böyle? Bu onun etkisi mi? Bana sanki baban değil de bir yabancıymışım gibi bakıyorsun."

Sözlerinin cüretkârlığı karşısında boğuluyorum ve öksürüklü bir kahkaha atıyorum. "Şu anda ciddi misin? Sen . . . sperm donörüm olabilirsin ama asla gerçek bir baba olmadın. Tanrım, bunu neden daha önce göremedim? Hayatını ya da banka hesabını doğrudan etkilemediği sürece beni umursamıyorsun. Eğer gerçekten bir baba olsaydın, ben ameliyat olurken hastanede olurdun-"

"Meşguldüm," diyor başını keskin bir şekilde eğerek. "Ve bu sadece apandisit. Bu kadar önemsiz bir şeyi büyütmeye çalışmayı bırak."

Ona tekrar göz kırpmıyorum. "Şu anda kendini duyuyor musun? Neyin var senin? Bana polise ne bildirdiğimi ya da neden polise bir şey bildirmemi gerektirecek kadar güvensiz hissettiğimi bile sormadın. Beni hiç önemsedin mi baba? Yoksa bu sadece senin için uygun olduğunda ya da işine geldiğinde mi oluyor?"

"O zaman yirmi soru oynayacak mıyız, Scarlett?" Chadwick araya girdi. "Ya da belki de sadece bize söylemeli ve sırrı olan şımarık bir velet gibi davranmayı bırakmalısın. Biri senin zavallı duygularını mı incitti?"

Alaycı ses tonu, kapıyı suratlarına çarpıp bir daha asla açmamak istememe neden oluyor. *Çocuk gibi davranmak mı? Onlara olgunlaşmamış olduklarını gösterebilirim.*

"Git kendini becer, Chadwick. Eğer beni taciz eden ve takip eden trol sensen, umarım seni suçüstü yakalarlar da suç duyurusunda bulunmam kolaylaşır. Çünkü tehditlerinle beni ezmeye çalışmana izin vermeyeceğim."

Chadwick'in geniş gözlü ifadesinden onu şok ettiğim anlaşılıyor. "Polis beni bu yüzden mi sorguladı? Çünkü birisi

Seni tehdit edenin ben olduğumu mu düşünüyorsun?"

Çenemi bir santim daha kaldırıyorum. "Seni terk ettim ve sen bunu iyi karşılamadın. Polis buna güdü diyor."

"Bu çok saçma," diyor babam. "Chadwick'in seni tehdit edecek zamanı yok. O çalışmakla meşgul, Scarlett. Küçük, önemsiz bir meseleyle zamanımızı boşa harcadığına inanamıyorum."

Alt dudağım titriyor. *Küçük bir mesele. Babam güvenliğimin önemsiz bir mesele olduğunu düşünüyor.*

Omzunun üzerinden, bir elini takım elbise ceketinin altına sokmuş olan Hal'a bakıyorum. Parmaklarının bir silahın kabzasında olduğuna bahse girmeye hazırım.

Ama bir şey söyleyecek zamanım yok çünkü Gabriel'in Bronco'su caddede hızla ilerleyip binamın önünde gıcırdayarak durmadan hemen önce bir motor gürültüsü havayı dolduruyor.

Dışarı atladığında, gömleksiz, terden parlıyor ve *koşuyor*.
Bize doğru.

ON BEŞ
EFSANE

İKİ ADAM DA DÖNÜP BANA TARZAN'MIŞIM GIBİ BAKIYORLAR.

yumruklarını göğsüme dayadı. Güzel, çünkü şu anda kadınım la aramda durduklarını görünce tam olarak böyle hissediyorum.

Antrenmandan sonra bitkin düşmüştüm ama Hal'den o mesajı alır almaz adrenalin depolamış gibi oldum.

Bu iki pislik, Scarlett'i koruması gereken iki adam, onun kapısının önünde duruyor ve Hal'a göre ona bağııyorlardı.

Benim gözetimimde olmaz.

"Hey!" diye bağırdım genç olanı işaret ederken. "Bir daha bu binaya ya da Scarlett'e yaklaşman için hiçbir neden yok. Hâlâ yürüyebiliyorken defol git buradan, yoksa seni bir daha asla göremeyeceğin bir şekilde uzaklaştırırım."

En azından bok kafalı ondan uzaklaşıp ellerini havaya kaldıracak kadar akıllıydı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Ona dokunmadım. Yemin ederim."

Scarlett'in babası olan yaşlı adam Chadwick'in önüne geçti. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama bu bir aile meselesi ve sen aileden değilsin."

Oh, bu orospu çocuğu.

"*Aile mi?* Aile, kızınız hastanede kesilip dikilirken ortaya çıkar. *Aile*, eve sağ salım döndüğünden ve ona iyi bakıldığından emin olmak için oradadır. *Aile*, iyileşirken her lanet gün onun yanında olur, ilaçlarını aldığından ve acı çekmediğinden emin olur. Ben bunları yaparken seni burada gördüğümü hatırlamıyorum ihtiyar. Bu yüzden geri çekil ve Scarlett'le ilgili hiçbir şeyin beni ilgilendirmedğini söyleme. O benim kadını ve eğer onun bir damla daha gözyaşı dökmesine neden olursan, Tanrı yardımcım olsun, seni bu kararından hayatının sonuna kadar pişman ederim."

Kızına verdiği tek lanet şey olan gri gözlerinde soğuk, hesapçı bir parıltı canlanıyor. "Eğer bana dokunursan, değersiz hayatının geri kalanını New York Eyaleti'nin bir misafiri olarak geçirmeni sağlarım. Rikers'ın yılın bu zamanı çok güzel olduğunu duydum. Beni test etme, çünkü seni gömerim."

"Baba!" Scarlett bir adım öne çıkıyor ama beni babasından ya da tehditlerinden koruması için ona ihtiyacım yok.

Ağzımı açtım, ona işlerin tam olarak nasıl gittiğini anlatmak üzereydim ki, Chadwick'in ten rengi takım elbisesinin önündeki ıslak noktanın her saniye daha da büyüdüğünü fark ettim.

Bağırarak yerine dudaklarımdan kahkahalar yükseliyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Altına mı işedin? Tanrım, senin bir pislik olduğunu biliyordum ama korkak bir ödleğ olduğunu bilmiyordum. Onu internette taciz etmeye nasıl tenezzül ettiğın anlaşıyor. Yüzüne karşı tek kelime edemeyecek kadar korkaksın."

Hal yanımda gülerken Scarlett nefesini içine çekti. Lawrence Priest kasıklarına bakmak için başını yana çevirirken, Chadwick'in yüzü alacalı bir kırmızıya bürünüyor.

Yüzünde tam bir iğrenme ifadesi beliriyor. "Chadwick her ne ise, kızımı *taciz etmiyor*. Ben sağladım

söz konusu zaman dilimleri için polise mazeret bildirdi."

"Seninle birlikte miydi baba?" Bu Scarlett'ten geldi, sözleri ihanetle doluydu. "Yoksa arkadaşların için yaptığın şey bu olduğu için onu korudun mu? Tehdit edilen *kızın* olsa bile mi?"

Scarlett'in babası ikimizi de görebilmek için dönüyor ve ben de onun işini daha da kolaylaştırmaya karar veriyorum. Onu iterek geçtim ve kızın yanındaki yerimi aldım. Yüzünde alaycı bir ifadeyle yer değiştiriyor, bu hareketin bir güç oyunu olduğunu anlıyor.

Hal arkasındayken ve ben Scarlett'in yanındayken yapabileceği hiçbir şey yok.

"Chadwick hiçbir tehdidin arkasında değil. Seni rahatsız edemeyecek kadar şirket meseleleriyle meşgul. Polis ne düşünürse düşünsün, onlara yanıldıklarını söylemelisin."

"Scarlett senden emir almaz, ihtiyar. Ve hiçbir konuda yanıldığı falan yok. Eğer senin oğlan bir şey yapmadıysa, altına işemesi için bir neden yok demektir." Chadwick'in pantolonundaki ıslaklığa dikkatle bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Boktan biri olduğumu düşünebilirsin ama kızının seviye atladığını kabul etmelisin."

Ona doğru bir adım atıyorum ve etkileyici bir şekilde yaşlı adam geri çekilmiyor. "Çünkü çocukluğumdan beri altıma işemedim ve benimle kadının arasına girmek için bir ordu gerekir. Buraya her ne için geldiysen, öyle bir şey olmayacak. O yüzden polisleri çağırıp seni tekrar sorgulamalarını sağlamadan gitsen iyi olur."

Lawrence doğruldu ve çenesi bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. Dikkatini benden Scarlett'e çevirdi. "Artık senin kim olduğunu bile bilmiyorum, Scarlett. Haydi, Chadwick. Halletmemiz gereken bir iş var. Bu açıkça zaman kaybıydı."

ON ALTI

SCARLETT

BABAM DÖNÜYOR VE BAŞINI KALDIRIP KALDIRIMDAN AŞAĞIYA DOĞRU YÜRÜYOR.

yüksek ve benim için tek bir umursamazlık yok.

Dizlerimin bağı çözülüyor ama Gabriel'in kolu belimi sarıyor ve ben de onun gücüne yaslanıyorum. Daha önce hiç bir erkek beni böyle savunmamıştı... ve beni kendi babamdan koruyanın Gabriel olması beni öldürüyor.

"Hadi içeri girelim," diye kulağıma fısıldıyor. Başımı salladım. "Tamam."

Beni Curated'ın ön kapısından içeri sokuyor ve kanepeye götürüyor. Üzerine yığılıyorum ama gözyaşlarım düşündüğüm gibi akıyor. Sadece boşum.

Gabriel Hal'e el sallıyor ve ona bir şeyler söylüyor ama kafamın içindeki beyaz gürültü onları bastırıyor.

Babamın umurunda bile değilim. Sokaktaki bir yabancı da olabilirdim.

Acıtıyor ama kalbimin eskiden bu bilgiden kanayacakmış gibi hisseden kısımları uyuşmuş durumda. Ya da belki daha da zorlaşıyor? Her iki durumda da, denesem bile ağlayamam.

Gabriel ön kapıyı kilitliyor ve gelip kanepede yanıma oturuyor, beni kucağına çekiyor. Beni orada tutuyor, sallıyor.

çıplak göğsüne yaslanmış, uzun süre sessizce oturuyorum.

"Beni kırdı mı?" Soruyu fısıldıyorum. "Çünkü ağlayamıyorum."

Gabriel kayıyor ve parmak eklemleriyle çenemi yüzüne doğru eğiyor. "Seni kimse kıramaz uğur böceği. Eski sevgilin değil. Ne de baban. Ne de ben. Hiç kimse. Bir erkeğin bunu yapmasına izin vermeyecek kadar güçlüsün. Duydun mu beni? Sen lanet olası bir savaşçısın ve bu şey canını çok yaka b i l i r ama seni yıkmayacak."

Yutkunuyorum, sözlerini sindirmeye çalışıyorum. "Tek çocuğunu umursamamak nasıl mümkün olabilir?"

Gabriel bakışlarındaki bilgiyle bana bakıyor ve kalbimin korunmasız kısmına saplanıyor.

"Bilmiyorum ama eğer çocuklarımız olursa, ikimizin de sevgisinden başka bir şey bilmeyecekler. Bizim hissettiğimiz şeyleri asla hissetmeyecekler, uğur böceği. Bu döngü burada sona erecek. Hayatım üzerine yemin ederim."

YEDİ

EFSANE

İKİ GÜNLÜK ANTRENMANDAN SONRA ÇOK AĞRIM VAR AMA ÇOK HEYECANLIYIM.

Jeb'in Bodhi'ye karşı saldırı planını umursamıyorum bile. Yanmayı ve ağrıyı hoş karşılıyorum. Bu *ilerleme* demek. Bu kadar kısa sürede bu kadar büyük bir dövüşe hazırlanmak, yanımda nasıl kazanılacağını bilen ve beni olmam gereken yere ulaştırmak için hiçbir şeyden kaçınmayacak bir ekip olana kadar çok zor geliyordu. Protesto eden kaslar bir yana, kulüpteki ofisime girdiğimde kendimi harika hissediyorum.

Ancak, Q kapıma gelmeden önce bir saatlik çalışmayı bile tamamlayamadım.

"Katılman gereken bir toplantı var." "Ne zaman?"

"Şimdi. Çağrılıyorsun."

Onun yanından geçip koridora bakıyorum ama başka kimseyi göremiyorum. "Kim tarafından? Sen neden bahsediyorsun?"

Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Ön tarafta siyah bir araba var, seni Creighton Karas'la buluşmak üzere Upper Ten'e götürmek için geldi."

Masa sandalyemde arkama yaslanıp başımı sallıyorum. "Bu işler böyle yürümez. Ben kimsenin fino köpeği değilim. Çağrıldığım zaman gelmem."

Q ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Gerçekten onu göndermemi ve çok meşgul olduğumu söylememi mi istiyorsun?"

Çağırılma fikri bile bütün düğmelerime basıyor. Sonra bunu başkalarından para istediğimde kendime yaptığımı hatırlıyorum. Kimseye borçlu olmadığımı düşünerek etrafta dolaşıyor olabilirim ama gerçek bu değil. Kulübü hayata geçirmek için bir kez bile yatırımcı getirmedim.

Eşofmanlarıma ve tişörtüme bakıyorum. Spor salonunda duş aldıktan sonra üzerimi değiştirdiğim için temizler ama Legend'ın ya da Cannon Freeman'dan başkası tarafından işletilmeyen şehrin en seçkin puro barı Upper Ten'in kıyafet kurallarına uygun olmadıkları kesin.

"Bu çok boktan, dostum. Ama beni istiyorsa, o zaman alacak." Sandalyemin kollarını itiyorum ve ayağa kalkıyorum. Q'ya doğru birkaç adım attım, o da avucunu kaldırdı.

"Bana bu şekilde gitmeyeceğini söyle. Buralarda bir yerde bir takım elbisen var. Olduğunu biliyorum."

"Hayır. Bu benim. Eğer bu Creighton Karas için yeterince iyi değilse, gidip kendini becerebilir."

Q, Porto Rikolu esmer teninin altında soluklaşıyor. "O lanet olası bir milyarder ve en büyük yatırımcılarımızdan biri, Gabe. En azından ona biraz saygı gösteriyormuş gibi yapmalısın."

"Kreşteki bir çocukmuşum gibi beni almaya araba göndererek yaptığı gibi mi? Hiç sanmıyorum."

Başı yana düşüyor ve omuzları çöküyor. "O yerin ön kapısından eşofmanla geçmene bile izin vermezler. Boşuna bir yolculuk olacak."

"Göreceğiz." Bir elimle Q'nun üst koluna vuruyorum. "Eğer bununla ilgili bir sorunu varsa, bir randevu alması gerekirdi.

başka kimse yok." Köşedeki yatağına kıvrılmış olan Roux'ya bakıyorum.

"Gelmek ister misin, kızım? Bu bir açıklama olur."

Köpeğim burnunu yastığın içine daha da sokuyor. *Bunu hayır olarak kabul ediyorum.*

Ofisten çıkarken en iyi arkadaşımı ve köpeğimi arkamdan bakakalmış halde bırakıyorum.

Beni mi görmek istiyorsunuz, Bay Karas? İşte geliyorum.

SEKİZ

SCARLETT

"CURATED'A HOŞ GELDİN DEMEK BİR ZEVK, MERYL." KAPIYI AÇIYORUM

Onu karşılamak ve içeri almak için kendim.

Meryl eşikten adımını atarken, mağazanın ana katına verdiği tepkiler için yüzünü izliyorum. Parlak gözlerle odayı tarıyor ve sırtlıyor. "Burası çok güzel. Hepsi satılık mı?"

"Neredeyse her şey. Bazı mobilyalar benim kişisel koleksiyonumdan ve satın alınamaz."

İçeri girip bir daire çiziyor ve sehpanın üzerinde duran bir çift gümüş bale terliğine daha yakından bakmak için duruyor. "Kızım bunlara bayılırdı. Baledede dördüncü yılında."

"Kayıtlarımıza göre, bunlar Moskova'daki bir dans topluluğunun üyelerinden birine aitmiş."

Meryl gülümsüyor. "Bu durumda, onları almalıyım." Ardından hafif bir kahkaha atar. "Bir de gelmemek için direndiğimi düşünün. Daha ön kapıdan içeri girmeden onsuz yaşayamayacağım bir şey buldum bile. Bu tehlikeli olacak, değil mi?"

Sırtışım o kadar geniş ki neredeyse acıtacak. "Ne beklediğinizden emin değilim ama eşsiz bir koleksiyona sahip olduğumuz için kendimizle gurur duyuyoruz.

Türünün tek örneği eşyalar sizi acımasızca baştan çıkaracak çünkü bir kez gittiler mi sonsuza dek giderler."

Amy, Meryl'in bir düzine metre gerisinde, Cuma günleri açık olduğumuzda halktan gelen ödemeleri işlediğimiz antika masasında duruyor. Bu randevu için benden daha da endişeli, çünkü Meryl'i aylardır müşteri olarak ne kadar çok istediğimi biliyor. Kendi başıma halledebileceğime ve Amy'nin öğleden sonra izin alabileceğine söz vermeme rağmen, tam olarak nasıl gittiğini görmek için kaldı.

"Beni yukarı kadar takip etmek ister misiniz? Üçüncü kat en yeni ürünlerin sergilendiği yer."

Meryl odanın etrafına göz gezdirir. "Ben de geri gelip tüm bunlardan bir şeyler seçebilecek miyim? Çünkü gözüme birkaç şey daha kestirdim ve daha yüzeyi bile yeni çizdik."

"Kesinlikle. Tüm mağaza öğleden sonra senin oyun alanın Meryl. Ne kadar istersen o kadar sürebiliriz."

Ellerini önünde sıkıyor ve ben de acaba gizliden gizliye ellerini fırın vitrininin önünde duran bir çocuk gibi birbirine vurmaktan kendini alıkoymaya mı çalışıyor diye merak ediyorum. "Pekâlâ. Bana yolu göster."

"Eğer beni takip edersen."

Üçüncü kata ulaşıyoruz ve Meryl'in ağzı açık kalıyor.

Pazartesi öğleden sonra arayıp bugün için randevu alır almaz, stoklarımızı yenilemek için elimden geleni yaptım. Biraz abarttım mı? Belki de. Ama umurumda değil. Onu etkilemek istiyorum. Onu etkilemem *gerekliyor*. Neden bu kadar önemsedimden emin değilim, ama bu onun onayını aramamdan daha derinlere gidiyor.

Sanırım . . . Sanırım onun arkadaşlığını istiyorum ve nasıl başlayacağımı bildiğim en iyi yol bu. Meryl Fosse'un davasına ve inançlarına olan bağlılığı bana büyümem ve gelişmem için ilham veriyor.

Curated sadece mükemmel bir sosyal medya akışı oluşturmakla ilgili olamaz ve hiçbir zaman da öyle olmadığını fark etmeye başladım. Her şeyin tek kullanımlık gibi göründüğü ve artık hiçbir şeyin uzun ömürlü olmadığı dünyamızda benzersiz ve güzel eşyaların kaybolmamasını ve unutulmamasını sağlama ihtiyacımı her zaman besledi. İnsanların harika işçiliği ve paralarımızın çoğunu elle yapmak için harcanan zaman ve çabayı takdir etmelerini istiyorum.

Meryl yavaş bir daire çizerek dönerken yumuşak bir sesle "Aman Tanrım, Ali Baba'nın hazinelerle dolu mağarası gibi" diyor.

Zarife işlenmiş dantellerin üzerinde sergilenen, el boyaması porselen parçalarının bulunduğu antika dolabına doğru yürüyor. Ama ona ulaşmadan önce kanepenin yanında durur ve nilüfer şeklindeki üfleme cam lambayı inceler.

"Scarlett. . . bu, bu inanılmaz."

Hayranlıkla lambaya bakıyor, ona dokunmak için uzanıyor, ama parmak uçları temas etmeden duruyor.

"Dokunabilirsin. Narin ama o kadar da kırılabilir değil. Bana Monet'yi hatırlatıyor."

Meryl'in başı bana doğru dönüyor. "Nasıl resim yapılacağını nilferleri inceleyerek öğrendim. Bu beni, elimde bir fırça ve nlğmde boyadan başka bir şeyin anlamlı olmadığı gençlik yıllarıma götürüyor."

"Sanatçı olduğunu bilmiyordum."

Parmak uçları yeşil camın üzerinde hafifçe kayıyor. "Annem bana bu işten asla para kazanamayacağımı ve çabalarımı bir koca bulmak için harcamamın daha iyi olacağını söyledi. Geimimi sağlayamayacağım konusunda muhtemelen haklıydı ama keşke boyalarımı bu kadar çabuk toplamasaydım." Elini geri çekti ve bana doğru döndü. "Merkezde duvar r e s m i yapılması gereken bir duvar var.

Biri benim için boyayacak. Ama bu, bunu kendim yapmak için hâlâ bir yeteneğim kalıp kalmadığını merak etmeme neden oluyor."

"Tek yapabileceğin denemek," diyorum anlayışlı bir gülümsemeyle. "Eminim çocuklar çalışmalarını görmeyi çok isterler."

Gözleri parlıyor. "Onlar tanışma zevkine eriştiğim en harika çocuk grubu. Pazar öğleden sonra karnavalımız olduğunu söylemiş miydim? Halka açık ..."

Ne demek istediğini anladım. Bump'ı da getirmemizi istiyor ve bence bu onun için harika olabilir. "Meşgul olduğumuzu sanmıyorum. Gabriel ve Bump'la konuşacağım ve bu işi halledip halledemeyeceğimize bakacağım."

Meryl bana bakarken dişleri inci gibi bembeyaz parlıyor. "Mükemmel. Şimdi alışveriş zamanı."

NINETEEN

EFSANE

CREIGHTON KARAS'IN GÖNDERDİĞİ ESCALADE TAKLALAR ATARAK EVİN ÖNÜNDE DURDUĞUNDA Yukarı On'u barındıran binada, şoför ön taraftan tırmanıp gelip kapımı açıyor ama ben kendim halledabiliyorum. Ben kapıyı arkamdan kapatırken kaldırımda karşılaşıyoruz.

"Size yolu göstereyim, Bay Efsane." "Bulabilirim," diyorum ona.

Takım elbiseli adam göğüs cebinden kredi kartına benzeyen bir şey çıkarıyor. "Binanın en üst katına çıkmak için buna ihtiyacınız olacak. Eğer bununla çıkarsanız, birkaç saat içinde devre dışı kalır."

"Bunu Karas'a bırakacağım. Merak etme, geri dönmek için acele etmeyeceğim. Bu tam olarak benim sahnem değil," diyorum, baldırlarımın etrafına sıkıştırdığım eşofmanlara ve ayağımdaki koşu ayakkabılarına bakarak.

"Anlaşıldı efendim. Bay Karas sizinle işini bitirdiğinde sizi Legend'a geri götürmek için burada olacağım. Karas'ın sizinle işi bittiğinde."

Dilimin ucunda ona bu konuda endişelenmemesini söylemek var, ama Scarlett'e verdiğim söz buna izin vermiyor. *Güvenliğimi gereksiz yere riske atamam.*

"Teşekkürler."

Başını eğiyor ama ben çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım. İçeride, bina Kükreyen Yirmiler'deki görkemli günlerine geri döndürülmüş gibi görünüyor. Kesinlikle üst düzey bir puro kulübü için doğru havayı veriyor, purolar hiçbir zaman bana göre olmamasına rağmen ben bile takdir edebilirim.

Anahtar kart beni asansöre bindiriyor ve en üst kata çıktığımda ensemdeki tüyler diken diken oluyor. *Beni izliyor olmalılar.* Yine de güvenlik kameralarının işaretlerine bakmıyorum. Bir anlamı yok. Kesinlikle buradalar.

Asansör lobisi iki büyük ahşap kapıya açılıyor. Birini çekerek açıyorum ve kendimi yüksek tavanlı ve köşesinde süslü bir saat bulunan bir girişte buluyorum. Duvarlardan biri cam ve camın arkasından Yukarı On'un en değerli mücevherlerini görebiliyorum - ısı ve nem kontrollü olması gereken büyük bir cam odada kutular dolusu puro. Söylentilere göre burada milyonlarca dolar değerinde tütün varmış, ki bu bana çok çılgınca geliyor. *Herkesin zevki kendine.*

Bodhi Black'e çok benzeyen bir adam benimle Yukarı On'a açılan bir sonraki kapı seti arasında duruyor. Yine de hakkını vermeliyim. Spor kıyafetleri giydiğimi görünce kaşları havaya kalkmıyor.

"Creighton Karas ile bir toplantı için buradayım."

"Elbette, Bay Legend. Lütfen benimle gelin."

Kendini tanıtmadan dönüp kapıyı açtı ve ben de Cannon Freeman'ın kulübünün kutsal koridorlarına adım attım. Anında kıskançlık hissetmeyi beklemiyordum ama bu gerçekleri değiştirmiyor. Böyle bir kulübü işleten herkes ne yaptığını bilir ve işinin ehlidir. Bunun ne kadar güzel bir his olduğunu inkâr edemem.

Lanet olsun. Burası çok havalı.

Boyunsuzlar Takımı beni ayakkabılarımın içine batacak kadar yumuşak bir halının üzerinde gezdirirken bana kilitlenen meraklı gözlerle karşılaşmamaya çalışıyorum. Burası pahalı bile kokuyor, sanki havasını solumamalıymışım gibi. Zengin adamların eski dünya kütüphanesi atmosferiyle ilgili bir şey beni kıyafetlerimden bile daha yersiz hissettiriyor.

Bu hayat için yaratılmamışım, bu da beni çok üzüyor, çünkü Scarlett öyle. *Bunu ona veremem. Nereden başlayacağımı bile bilemem.*

Sokaklarda uyuşturucu satarak işe başlayan rapçi Da Real Ting'in köşedeki masada, şık takım elbiseli bir adamın yanında oturduğunu görüyorum. Siyah kot pantolon ve siyah tişört giyen Ting çenemi kaldırıyor ve kendimi garip bir şekilde daha rahat hissediyorum.

Belki de çok zengin olduğunuzda ve kimsenin hakkınızda ne düşündüğü umurunuzda olmadığına nereden geldiğinizin bir önemi yoktur. Belki o zaman, ait olduğunuzu bilirsiniz, çünkü kimse size gitmenizi söyleyemez. Bunun nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama eminim ki ben de isterdim.

Rapçinin sessiz selamına karşılık veriyorum ve iri adamı girişten birkaç adımda bir ağır ahşap kapıların olduğu bir koridora kadar takip ediyorum. Birinin önünde duruyor ve kapıyı çalıyor.

"Girin," diyor içeriden kısık bir ses.

Anında omuzlarımı geriye çekip dik ve gururlu duruyorum. Kırk dolarlık bir eşofman giyiyor olabilirim ama içeriye boktan bir duruşla girmiyorum.

No-Neck Ekibi iri kapıyı açıyor ve ben içeri girdiğimde Creighton Karas'ın üç parçalı bir takım elbise giydiğini ve bir elinde yanmayan bir puro tuttuğunu görüyorum.

"Bay Efsane. Bu kadar kısa sürede bana katıldığınız için teşekkür ederim." Şakaklarına ak düşmeye başlamış koyu renk saçlı bir adam olan Karas, deri kulüp koltuğundan kalkarken gülümsüyor.

İçeri doğru bir adım daha atıyorum ve kapı arkamdan kapanıyor. "Bunun reddetmem gereken bir istek olmadığı izlenimine kapılmıştım."

Elini uzatıyor ve ben de sıkıca sıkıyorum.

"Esnekliğinizi takdir ediyorum Bay Legend. Buyurun oturun." "Sadece Legend," diyorum ona. "Bayım yok."

"Doğru." Ben diğer büyük deri koltuğa otururken Karas başını sallıyor. "Efsane. Son birkaç yıldır bu ismin gerçekten işine yaramasını sağladın."

"Daha yeni başlıyorum." Sözcükler önceden düşünülmeden ortaya çıktı.

Çenesi sanki bir kıkırdamayı zapt ediyormuş gibi sallanıyor. "Tavrını sevdim. Eğitim nasıl gidiyor?" diye soruyor, kıyafetlerimi işaret ederek.

"İyi. Ben de yeni başlıyorum. Harika antrenörler. Şimdiye kadarkilerin en iyisi." Ellerimi kalçalarımın sürüyorum, sırf onlarla bir şeyler yapmak için.

"Silas Bohannon'ın birkaç torpil yapıp sana tuzak kurduğunu duydum. İyi bir arkadaştır, ya da kız kardeşim öyle söylüyor. O ve kocası ona oldukça yakınlar." Yanmamış purosunu yanındaki yüksek masaya vuruyor.

"Bohannon iyi insanlara benziyor. Bana neden yardım ettiğinden pek emin değilim ama bunu onun bildiğinden çok daha fazla takdir ediyorum."

"Evet, tahmin edebiliyorum," diyor Karas öne doğru eğilirken, altındaki deri gıcırıyor. "Ve Bodhi Black dövüşe hazırlanmak için eski koçunu kullanıyor. Bu kendine olan güvenine bir darbe olmalı."

Gözlerimi kısarak onu inceliyorum. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Karas gülümsüyor ama bu bir zevk ifadesi değil. Daha çok bir köpekbalığı sırtabilseydi nasıl olurdu diye düşünebilirsiniz. "Bir şeyler bilmek benim işim. Bilgi bir insanın sahip olabileceği en değerli mallardan biridir."

Bu adamda ne var bilmiyorum ama varlığı saygı uyandırıyor. Farklı bir seviyede, asla aşına olamayacağım bir seviyede.

"Bu yüzden mi buradayım? Bilgi mi istiyorsun?"

Karas purosuyla işaret eder. "İş konuşmaya başlamadan önce bir çubuk ister misin? Benden olsun."

İkinci el bir arabadan daha pahalı olan bir şeyi içmek için tek şansım bu olabilir ama başımı sallıyorum. "İçmem. Kardiyomu yükseltmeliyim. Hazır değilsen kafeste on beş dakika sonsuza kadar sürer."

"Yeterince adil. Bilmem gerekirdi. O zaman çekimser kalacağım. Pasif içiciliğin Black'i yenme şansına zarar vermesini istemem." Karas puroyu astarlı bir kutuya koyar ve kapağını kapatır. "Bunu sonraya saklayacağım."

"Tüm saygımla, Bay Karas, sadede gelebilir miyiz? Ne istediğinizi bilmiyorum ama yapacak işlerim var ve neden burada olduğuma dair hiçbir fikrim yok."

Karas tekrar öne doğru eğilir, dirseklerini dizlerinin üzerine koyar ve parmaklarını önde birleştirir. "Pekâlâ o zaman. Avukatların mekân ya da dövüş için sözleşmeyi geri gönderdiler mi?"

Sorusu başımı birkaç santim geriye atmama neden oldu. "Yani bu şehirde olan biten her şeyden haberin yok mu?"

"Sözleşmeleri aldığınızın farkındayım. Seni son dakikada buraya çağırmamın nedeni, senin ya da hukuk ekibinin işleri berbat etmesini istememem. Buna yatırımımı korumak da diyebilirsiniz."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve enseme kaşıyorum. "Kulübümdeki hissen, paranın okyanusunda bir damla. Bu bir dakikanı bile almamalı. Peki, neden?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Seninle ilgileniyorum, Legend. İhtimaller sana karşı haksızca yığılmış olsa bile pes etmiyorsun."

İnşa ettiğiniz şeyi kurtarmak için her şeyi yapmaya hazır görünüyorsunuz, buna kendi kışınızı ortaya koyup muhtemelen büyük bir dayak yemek de dahil. Kulübünüze bir hevesle yatırım yaptım ama o zamandan beri olanlar beni büyüledi."

Sandalyede rahatlıyor ve özel takım pantolonla kaplı bir bacağını diğerinin üzerine yavaşça geçiriyor. "Senin hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum çünkü hiçbir kalıba uymuyorsun ve bu da beni şehrin yeni *Efsaneleri* ile kişisel olarak ilgilenmeye itecek kadar ilgimi çekiyor - adam ve kulüp."

Bir yanım Karas'tan bir ültimatom almayı bekliyordu.
-Ya savaşı kazanacak ya da kulübü tamamen kaybedecekti çünkü yatırımların fişini çekecekti. Ama bu tamamen farklı bir şey.

"Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, Bay Karas." "Crey. Arkadaşlarım bana böyle der."

Ona şaşkınlıkla bakmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.
"Arkadaş olduğumuzu bilmiyordum Crey."

O köpekbalığı gibi sırtış geri geldi. "Değiliz ama olacağız. Şimdi, dövüşten kazandıklarınızla kulübü kurtarma planlarınız hakkında konuşalım."

YİRMİ

SCARLETT

MERYL ŞU ANA KADAR ONSUZ YAŞAYAMAYACAĞI BİR DÜZINEDEN FAZLA PARÇA SEÇTİ. Amy her birini özenle odalardan çıkarıyor, paketliyor, kutuluyor ve yarın sabah Yukarı Doğu Yakası'ndaki evine teslim ediyor.

Üçüncü ve ikinci katları taramayı bitirdiğinde, birinci kata iniyoruz, böylece etrafında bir tur atabiliyor. Meryl önce küçük bir seyahat saatini, sonra da filigranlı gümüş çerçeveli bir suluboyayı alırken, ben de girişte gözüne çarpan som terlikleri Amy'ye uzatıyorum.

"Burası gerçekten harika bir yer, Scarlett. Bu konuda bana ilk başvurduğunda sana karşı davranışım için çok özür dilerim. Yaptığın şey hakkında tamamen yanılmışım. Bu hazinelerin sahte hiçbir yanı yok. Burası önemli. Yaptığın şey önemli."

Onun onayının sıcaklığı beni parlatıyor. "Çocukların hayatlarını değiştirmekle aynı şey olmadığını biliyorum ama inşa ettiğim şeyle gerçekten gurur duyuyorum."

"Öyle olmalısın. Neden bu kadar başarılı olduğunu görebiliyorum." Derin bir nefes aldıktan sonra, "O kadar yargılayıcı davrandığım için özür dilerim. Annenle aramızdaki gerginlik hakkında hiçbir fikrin olmadığını gerçekten düşünmemiştim. Bunu sana aktarmamalıydım. Bu

Haksızlık. Onun mekânı için yaptıklarınızdan inanılmaz gurur duyardı."

Bu sefer gülümsemem titriyor. "Onun da öyle olacağını düşünmek hoşuma gidiyor. Onun modaya olan tutkusunun bende olmadığını biliyordum ama ben güzel şeyleri ve onlara yeni, değer bilen evler bulmalarına yardım etmeyi seviyorum." Duraksıyorum, çünkü Meryl ile annem hakkında konuşmak garip geliyor. "Bu arada, sessiz müzayedenin ve kalanın nasıl sonuçlandığını sana hiç sormadım. İhtiyacınız olan parayı toplayabildiniz mi?"

Meryl'in tüm ifadesi değişiyor. "Harika bir şekilde sonuçlandı. Tam da umduğumuz gibi birkaç ay içinde merkezin yeni bölümünün inşaatına başlayabileceğiz. Katkılarınız için gerçekten minnettarım. Bu sayede o çocukların hayatlarının değişmesine de yardımcı oluyorsunuz."

"Bu harika bir haber-"

Ön kapı çalındı ve düşünce trenim yarıda kesildi.

Amy cevap vermek için tezgâhın arkasından fırladı. En son beklenmedik bir ziyaretçiyle karşılaştığımda olanları düşününce, kapı açılana kadar sessiz kalıyorum.

"Flynn?"

Eski üvey kız kardeşim dışarıda duruyor. Tayt ve kapüşonlu bir tişört giymiş, yirmisinden bile genç görünüyor. Amy onu içeri aldı ve ben de girişe doğru ilerledim.

"İyi misin? Bir sorun mu var?"

Flynn arkamda Meryl'i görüyor ve başını sallıyor ama ona inanmıyorum. Meryl bu titreşimleri almış olmalı, çünkü hepimize gülümsüyor.

"Scarlett, şimdilik işim bitti." Kol saatine baktı. "Bugün yeterince vaktinizi aldım. Oynamama izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Her şeyin parasını ödeyip yoluma gideceğim."

"Benim için bir zevkti. İstedığınız kadar sık gelebilirsiniz. Amy ödeme detaylarını halledecek ve her şeyin sabah teslim edilmesini ayarlayacak."

"Yakında görüşürüz. Tekrar teşekkürler. Harika bir gün geçirin." Ben de aynısını diliyorum ve Flynn'i yukarı çıkarıyorum.

Kulak misafiri olmadığımız anda fısıldıyor, "Aylardır buraya getirmeye çalıştığın kadın değil mi bu? Kahretsin, Scar. Onu kovmak istememiştim."

"Hiç sorun değil. Saatlerdir buradaydı ve eminim gitmeye hazırdı." Dairemin kapısını açtım ve onu içeri aldım. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, normalden daha solgun görünen yüzünü inceliyorum. "Neler oluyor, Flynn?"

Hızla başını sallıyor ve sonra ellerini kollarının üzerinde gezdiriyor. "Bilmiyorum ama bugün sosyal medyamda gerçekten tuhaf bir yorum aldım."

Anında tüm vücudum geriliyor. Flynn'i daha önce hiç sinirli görmemiştim ve şu anda tam olarak öyle görünüyor. "Ne tür bir yorum? Kimden? Ne hakkında?"

"Senin hakkında. Özel bir hesaptan. Daha fazla bilgi alamadım. Bu ... hoş değildi, Scarlett."

"Lütfen bana ekran görüntüsü aldığını söyle."

Cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattı. "Aldım. İşte, sana göstereyim."

Ekranı tarıyorum ve normalde bıçak gibi kesen kötü sözler bunun yerine öfkeyle bakmama neden oluyor. Bana fahişe, sürtük, değersiz, sahte vs. demelerinin o kadar çok çeşidini gördüm ki, artık bunlardan etkilenmiyorum.

Ama bu korkunç çevrimiçi zorba Flynn aracılığıyla bana saldırmaya nasıl cüret eder?

Bu doğru değil. Ve yine de korkunç sözleri orada.

Sen de o kaltak Scarlett gibi bir amcık ve fahişesin. Onun başına gelecekleri hak ediyorsun.

Uzanıp Flynn'i kendime çektim, kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm. Bununla uğraşmak zorunda kalmamalıydın."

Beni sıkıca kavırıyor ve birkaç saniye boyunca bırakmıyor. "Bekle, neden benden özür diliyorsun?" diye soruyor tutuşumuzu gevşetirken. "Bunu sen yapmadın. Zehirli tavırları olan ve suratına yumruk yemekten korkmayan bir palyaço yaptı. Peki, bu konuda ne y a p a c a ğ ı z ?"

Davayla ilgilenen dedektife gönderdiğim tüm ekran görüntülerini düşünüyorum ve yapabildikleri tek şey Chadwick'i sorgulamak ve bana şahsen saldıracak kadar sinirlenmesini sağlamak.

"Bilmiyorum. Polisler araştırıyor ama hiçbir şey bulamadılar. Hesapların izini sürmek imkansız. Sanırım başka bir şey denemeliyim, çünkü bu işe yaramıyor."

Flynn küstahça geri çekilir. "Haklısın, başka bir şey denemeliyiz. Bu pisliğin izini sürmek için bir hacker'a ihtiyacınız var."

"Bu gerçekten harika olurdu ama onlardan birini nasıl bulacağımı tam olarak bilmiyorum."

"Okuldaki teknoloji meraklısı çocuklara sorup bir şeyler öğrenmeye çalışacağım. Bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmandan gerçekten bıktım usandım. Ben de burada buna katkıda bulunduğum için üzgünüm."

Ona tekrar sarıldım. "Sen de özür dilememelisin. Bu ikimizin de suçu değil. Ama teklifiniz için minnettarım. Eğer bunu araştırabilecek birini bulursan, elimde çok daha fazla hesap var.

kazabilir. Sanki bu pislik her gün yeni bir tane açıyor."

Flynn kanepeye oturur ve gözlerini tavana diker. "Bütün bunları kim yapar? Ve neden?" Birkaç dakikalık sessizlikten sonra bakışları bana yöneliyor, çünkü ona verecek bir cevabım yok. "Polisler sana düşmanlarının bir listesini mi yaptırdı?"

Başımı salladım. "Onlara Chadwick'le olan dağınık ayrılığımızı anlattım. Onu sorguladılar. O ve babam buraya geldiler, öfkeliydiler ... ama onun yaptığını sanmıyorum. Başka kim zamanını bu saçmalığa harcayabilir, gerçekten hiçbir fikrim yok. Hiç mantıklı değil."

Flynn telefonuna uzanıyor ve ekrana dokunuyor. "Bir liste hazırlayalım. Baktan tedarikçiler. Kızgın müşteriler. Birlikte yatmayacağın erkekler. Bir şeyler yapmalıyız, Scarlett. Bu pislik sana saldırmaya devam edemez. Buna izin vermeyeceğim."

Trolün beni tehdit ettiği ilk andan beri içimde bir rahatlama hissediyorum. Kim olduğunu bulmaya ve buna bir son vermeye henüz yaklaşamadık ama Flynn'in endişesi içimi ısıtıyor ve bana yeni bir umut veriyor.

Bu bizi bir yere götürmeyebilir ama onun daha iyi hissetmesini sağlayacaksa buna değer.

Onun yanındaki kanepeye uzanıyorum. "Tamam, hadi bir liste yapalım."

YİRMİ BİR

EFSANE

CREIGHTON KARAS ARKADAŞ OLMAYA KARAR VERDİ.

Söylemeliyim ki, ilk defa bir milyarder yaptığım lanet olası bir şeyle ilgileniyor ve bu biraz garip. Sinir bozucu değil, çünkü böyle şeylerle sarsılmam, ama sadece ... garip. Ve şimdi planımı istiyor.

İki seçeneğim var. Ona "Kazanacağım; yatırımın güvende" konuşmasını yapabilirim ya da gerçeği söyleyebilirim.

Siktir et. Yeni arkadaşşımla her şeyi yapabilirim.

"Dövüşü kazanacağım ama kendime de büyük bir bahis oynuyorum. Her şey plana uygun giderse, siz yatırımcıların parasını ödeyecek kadar kazanacağım ve kulüp benim olacak."

Bu kez Karas'ın kaşları havaya kalktı. "İlginç. Urban Legend'ı açmaya yetecek parayı da böyle kazandın, değil mi?"

Bu adam gerçekten her şeyi biliyor ve bu da tüyler ürpertici.

"Evet."

"Kendin için ne kadar bahis oynuyorsun?" diye soruyor. "Elime geçirebildiğim kadar nakit."

"Nereden bulacaksın?"

Deri sandalyede arkama yaslanıp bir bileğimi dizimin üzerinde çapraz yapıyorum. "Henüz bilmiyorum. Kulübü bir tefeciye teminat olarak göstermeyi düşünüyordum."

Karas gözlerini kısarak temiz tıraşlı çenesini ve çenesini sıvazlıyor. "Kulübüne yatırım yaptığımızı düşünürsek, bunu düşünecek kadar bile cesur bir orospu çocuğusun. Bunun gerçekten akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Başka seçeneğim yok. Kazanmak zorundayım, hem de büyük kazanmak. Sadece kazanarak bile büyük bir risk alıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Karas söylediklerimdeki anormalliği fark etti ve buna şaşırmamalıyım. Bundan bahsetmemin bir sebebi vardı. Moses'la olan bu olay bana çok ağır geliyor. Ne yapacağımı bilmiyorum çünkü Eduardo, Q kim olduğunu açıkladıktan sonra Moses'ı araştırmayı kesinlikle reddetti.

"Cumartesi gecesi geçmişimden biri geldi. Bana karşı bahis oynuyor. Oranları doğru yapmamı istiyor ve sonra-"

"Senin kaybetmeni istiyor," diyor Karas, benim yerime bitirirken.

Başım öne düşüyor ve büyük bir hava üflüyorum. Bunu onun ağzından duymak bile kulağa bok gibi geliyor. "Evet, bunu da yapamam."

"Tanrı aşkına, Legend. Kendini büyük bir karmaşanın içine soktun, değil mi?"

Omuzlarım beton çuvallarla ağırlaşmış gibi hissediyorum ama yine de bakışlarını karşılıyorum. "Yaparsam da lanet olsun, yapmazsam da lanet olsun. Tabii önce Moses'ı bulup tehdidinden kurtulamazsam."

"Moses mı?"

"Moses Buford Gaspard. Biloxi'den bir gangster."

Karas, yüzünde hiçbir saçmalık olmadan, son derece ciddi bir ifadeyle, "Ona ne yaptın?" diye sorar.

"On beş yıl önce, kamyonlarından birinin elektronik eşyalarını çaldım ve elli bin dolara sattım. Parasını faiziyle birlikte geri istiyor. Bir nokta beş milyon."

"Vay canına." Karas gülüyor ve burnunun kenarını çimdikliyor. "Seni gerçekten sıkıştırıyor."

"Bu bir şey değil. Ekibi kız arkadaşımı öldürdü ve küçük kardeşini başından vurdu. Bump kaç yaşına gelirse gelsin asla bir çocuktan fazlası olamayacak. Moses'ın benden başka bir şey almasına izin vermeyeceğim. Özellikle de sevdiğim başka birini ya da kulübümü. Böyle bir şey olmayacak."

Karas arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Planın sana bir ton para verecek bir tefeci bulmak, ezeli düşmanını öldürmek, kendi üzerine bahis oynamak, dövüşü kazanmak ve yeni sosyetik kız arkadaşınla sonsuza dek mutlu yaşamak için çekip gitmek mi? Çünkü bu bir adamın taşıyabileceği çok büyük bir yük gibi görünüyor."

"Başka seçeneğim yok. Yapmam gerekeni yapmalıyım."

"Her zaman bir seçeneğin var Efsane. Ama daha da önemlisi, nasıl yardım isteyeceğini öğrenmen gerek. Bu seni daha az erkek yapmaz. Ve şu anda, alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın var. Bugün şanslı günün çünkü nedense senden hoşlanıyorum. Bence sen zeki bir adamsın. Kıçını yırtarak çalışıyorsun. Adamların sana çok sadık ve bu da sana saygı duyduklarını gösteriyor. Ama bunu tek başına yapamazsın." Süslü deri ayakkabısı dikkatimi çekmek için spor ayakkabıma vuruyor ve böylece onunla göz göze geliyorum. "Bunu başarmak için bana ihtiyacın var."

"Senin bundan çıkarın ne?"

Creighton sandalyesinde arkasına yaslanır, kutuyu açar ve tütününü koklamak için puroyu bir kez daha kaldırır. "Karım ve birlikte yarattığımız küçük terörist dışında bana ne yapmam gerektiğini söyleyen biri olmayalı uzun zaman oldu. Çok fazla sorunla karşılaşmıyorum"

artık. Ve ne var biliyor musunuz? Bazen bir erkeğin hayatı ilginç kılmak için biraz heyecana ihtiyacı vardır."

Ağzımı açmamaya çalışarak ona göz kırpıyorum. "Sıkıldığın için mi bana yardım etmek istiyorsun?" *Siktiğimin zenginlerinin kesinlikle kıçtan geri sorunları var.*

"Ve sen bana *yatırımımın* karşılığını planladığımdan çok daha erken verecek ilginç bir adam olduğun için. Şimdi şu Gaspard karakterini konuşalım, çünkü Cannon'ın bağlantıları senin gangsterini bulacak ve senin uğraşmana gerek kalmadan onunla ilgilenecek."

Vay anasını, mafyayı Moses'in üzerine mi salacak? Yüz ifademi sakın tutmaya çalışarak yaşadığım şoku içime atıyorum. "Buna minnettar olurum."

"Biliyorum. Sonra rakamları hesaplayacağız ve kendi üzerine bahse girip bu delikten çıkman için sana tam olarak ne kadar para vereceğimi belirleyeceğiz. Tefeci yok, sadece ben varım."

"Ya kazanamazsam?" Bu düşünceyi dile getirmek bile istemiyorum ama zorundayım. Bu işi başaramazsam Karas bana ne yapar?

Yüzündeki o yırtıcı gülümseme geri geliyor. "Çok basit. Sana sahip olacağım."

YİRMİ İKİ

SCARLETT

AMAN TANRIM. TEK YAPMAK İSTEDİĞİM KIYAFETLERİNİ YIRTIP ONA BINMEK.

Lanet olsun, bunun bu kadar ateşli olacağını hiç düşünmemiştim.

Cuma gecesi idi ve kulübe gitmek yerine Gabriel'le birlikte onun yeni süper havalı dövüş salonundaki antrenmanını izlemeye gönüllü oldum. Dövüşlerini YouTube'da izledikten ve şok edici bir şekilde tahrik olduktan sonra, o antrenman yaparken spor salonunda neler olduğunu merak ediyordum.

Gecenin ilk kısmı biraz daha az heyecanlıydı, çoğunlukla ısınma ve bazı alıştırmalar. Ama Gabriel diğer çocuklarla dövüşmeye başladığında, hayallerimin gözlerimin önünde canlanmasını izlemek gibiydi.

Eğer düşüncelerimi kontrol altına almazsam, giydiğim taytta ıslak bir nokta olacak.

Gabriel rakibini iki bacağından yakalayıp ayaklarından çekerek yere düşürüyor. Acımasız ama zarif. Şiddetli ama zarif. Adam avucunu tuvale vurduğunda, Gabriel ayağa fırlıyor ve ona elini kaldırmasını teklif ediyor.

Salyalarım akıyor çünkü Gabriel'i yere yatırıp aklımdan geçen tüm yaramazlıkları yaparken onu orada sabitleyen kişi olmak istiyorum. Dudaklarımın arasından kayan o kalın, sert sakin hayalleri

ve sonra içime girmesi, uzak duvardaki pencerelerden dışarı bakmak için dönmem için yeterli.

Aman Tanrım. Kimse bana bunları izlerken kendimi kontrol altında tutmak için bir yangın söndürücüye ihtiyacım olacağını söylemedi.

Jeb yanımda durduğunda Gabriel yeni bir partnerle antrenmana devam etmek için hazırlanıyor.

"Eğer sıkılırsan, her zaman çantaya vurabilirsin. Gabe bana kendini savunma eğitimine geri dönmek istediğini söyledi."

Yaşlı adama hiç de sıkılmadığımı nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Ama kendimi Gabriel'in üzerine atıp onu hırpalayarak aptal durumuna düşmemek için Jeb'in teklifini kabul ediyorum.

"Çok isterim. Bana doğru yönü göster yeter."

"Sana talimat vermesi için diğer antrenörlerden birini çağıracağım. Bizim için zevktir. Ayda bir kez ücretsiz kadın klinikleri yapıyoruz, eğer onlardan birine de gelmek istersen."

"Gerçekten mi? Bu harika bir şey."

Jeb omuz silkti. "Bu dünyada kadınlara kendilerini savunmayı öğretmek zorunda olmamız üzücü bir şey ama karım bir gece eve dönerken saldırıya uğradığından beri bu benim tutkum oldu." Dönüp birkaç metre ötedeki kırmızı eşofmanlı genç bir adama sesleniyor. "Charlie, gel Scarlett'e yardım et. Çantaya vuracak. Ona birkaç ipucu ver."

Yirmili yaşlarının sonlarında, terli bir antrenör olan Charlie el sallayıp koşarak yanına geldi. "Memnuniyetle. Benimle buraya gel, eldivenlerini giyelim."

Bir dakikalık molasını vermekte olan Gabriel'e bakıyorum. Biraz su içerken beni selamlıyor ve adını unuttuğum ama sanırım Brezilya jujitsu antrenörü olan diğer adamı dinliyor.

Koç. antaların asılı olduğu alanı işaret ediyorum ve Charlie'yi ekipman dolabına kadar takip ediyorum.

Eldivenlerimi giydikten sonra onları birbirine vuruyorum. "Bunu zlemişim."

"İyi anlaşma. Hadi seni götürelim."

Yirmi dakika sonra terden sıırıslıklam olmuşum ve kocaman gülümsüyordum. "Kahretsin, bu *iyi* hissettiriyor."

"Boksta doğuştan yeteneklisin. Bazı kadınlar torbaya yumruk atmaktan korkar ve sadece dokunarak daha rahat ederler. Sende sandığından daha fazla g var."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama spor salonunun zemininde yürüyen bir kadın dikkatimi dağıtıyor ... ve doğrudan Gabriel'in dvştğ kafese doğru. Mükemmel bir şekilde toplanmış siyah saçları kimliği hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor - Lucy Byers. Ama onun burada *ne* işi var?

Charlie dönüyor ve bakışlarımı takip ediyor. "O hatunu tanıyor musun?"

"Evet, ama bilmediğim şey burada ne yaptığını sandığı."

Jeb ona doğru adım atıyor, umarım sıska kıını dışarı atar, ama o kafesi tutuyor ve yüzünü Gabriel'in nefes almak için yaslandığı noktaya dayıyor.

Meryl'in galasında annemin kolyesine teklif vermeyi bırakması için onunla yaptığı "anlaşma" hakkında bana söylediklerini hatırlıyorum.

Olamaz.

Charlie'ye baktım. "Geri döneceğim. Bir şeyle ilgilenmem gerek."

Charlie'nin gözleri açılıyor ama artık ona dikkat etmiyorum. Spor ayakkabılarım zemini sessizce geçiyor ve sonunda ne dediğini duyabilecek kadar yakınam.

"Bana ığlık attıracağına söz vermiştin bebeğim. Bu g e c e d e n daha iyi bir gece olamaz. Seni beklemekten yoruldum. Ve

Terli bir canavar olduğuunda ne kadar *ateşli* olduğunu fark etmeden önceydi. Beni soyunma odasında becermene bile izin veririm. Sadece beni duvara yasla ve çivile. Bunu istediğini biliyorsun."

Gabriel bakışlarını Lucy'nin omzunun üzerinden kaldırıyor ve o canlı mavi gözler benimkilerle kilitleniyor. Gözlerinde bir özür var ama bana bir özür borçlu değil. Hepsi Lucy'nin suçu.

Arkasında duruyorum ve eldivenimle omzuna dokunuyorum.

"Meşgulüm, gördüğünüz gibi-"

İkinci kez omzuna vuruyorum, o da dönüp bana bakıyor.

"Scarlett! Senin-" "Kapa çeneni Lucy."

Gözleri yarıklara dönüşüyor. "Benimle konuşma-"

"Konuşmayı bırak ve dinle, çünkü seni sadece bir kez uyaracağım. Bir daha asla Gabriel'e yaklaşmayacaksın. Bir daha asla dükkanıma gelmeyeceksin. Bir daha asla benim ya da onun adını bu şehirde ya da bu gezegende kimseye söylemeyeceksin. Beni duyuyor musun? Sen zehirlisin ve hayatımın geri kalanında seni görmek ya da hakkında bir şey duymak istemiyorum."

Bakışları yoğunlaşıyor ve orada kötü niyetli bir şey parıldıyor. "Seni aptal sürtüğ. Buradayım çünkü kıymetli Gabriel'in seni değil *beni* istiyor. Son erkek arkadaşın da beni istediği için bu çok da sürpriz olmamalı. Bir erkeği memnun edemiyorsan elimden bir şey gelmez, Scarlett. Sen sadece yüzüne tokat atsa büyük bir aletle ne yapacağını bilemeyecek kadar tutucu bir iffet abidesisin."

Gelecek Salı görüşürüz sözleri beynimden geçerken kırmızıyı görüyorum.

O anda ne oldu bilmiyorum ama kendimi kaybettim. Geri çekildim ve eldivenim Lucy'nin sol yanağına çarptı.

Tökezleyerek geri çekiliyor, kafese doğru düşüyor ve kutsal olmayan bir çığlık atmadan önce kışının üzerine düşüyor. "Bana vurdu! Polis çağırın! Hapse gireceksin, seni kaltak. Şahitlerim var!"

Kimse kıpırdamıyor. Ne ben, ne Gabriel, ne de salondaki diğer adamlardan biri. Herkes yerde yatan Lucy'ye bakıyor.

Hemen arkamdan ilk Jeb konuştu. "Ben bir şey görmedim. Başka bir şey gören var mı?"

Salondaki tüm erkekler teker teker konuşuyor. "Hayır."

"Ben görmedim."

"Hiçbir şey görmedim."

"Ayağı takılıp düşmüş olmalı."

Gabriel kafesin içinde dimdik durur ve Lucy'ye bakar. "Bir daha asla beni aramaya gelme. Sana çığlık atacağın dışında hiçbir söz vermedim. Görünüşe göre bunu yerine getirdim. Defol git buradan."

Lucy ayağa kalkarken öfkeli bir nefes çekti. Başını önce bir yöne, sonra diğer yöne sallayarak odadaki tüm erkeklerin düşmanca yüzlerine baktı ve sonunda yine benim üzerimde durdu.

"Az önce hayatının en büyük hatasını yaptın, Scarlett Priest. Seni mahvedeceğim. Sadece bekle. Bundan zevk alacağım."

Son zamanlarda yaşadıklarım ve hâlâ atlatmamız gereken onca şey varken, tehditleri pek de anlamlı gelmiyor.

"Sen sadece hazırlık okulundan hiç ayrılmaması gereken kötü bir kızsın Lucy. Eğer üzerime gelersen, seni gömerim. Beni kışkırtma."

Odanın ortasındaki eğitimciyi iterek geçip dışarı çıkmadan önce tekrar çığlık atıyor. Kapı arkasından kapanır kapanmaz yavaş bir alkış başlar. Gabriel ve diğer adamlar da katılıyor.

Gabriel kapıyı açıp merdivenlerden inerken ben kafese doğru yürüyorum. Beni kucaklıyor ve ayağa kaldırıyor.

"Scarlett takımı kazandı," diye fısıldıyor ve beni öperken salon alkışlarla doluyor.

Jeb Gabriel'e sırtıyor. "Sanırım bu gecelik antrenmanını tamamladın, Gabe. Temizlen ve sonra bu kızı akşam yemeği için dışarı çıkar. Bu akşam ikiniz de iyi bir biftek yiyebilirsiniz."

Charlie bağılıyor, "Ve onun sağ kroşesine dikkat et."

Gabriel beni göğsüne daha sıkı bastırıyor ve ben o anın etkisinde kalıyorum.

"Ona yumruk attım. Suratına. Bırakın suratına yumruk atmayı, daha önce hiç kimseye yumruk atmamıştım."

"Ve çok iyi bir iş çıkardın uğur böceği. Seninle gurur duyuyorum." Beni ayağa kaldırıyor ve burnumun ucuna bir öpücük konduruyor. "İkimiz de duş alsak nasıl olur? Evde giyebileceğin eşofmanlarım var."

Onu spar yaparken izlemenin ne kadar ateşli olduğuna dair önceki düşüncelerim geri geldi. *Onunla duş almak mı? Soyunma odasında mı?*

"Kulağa harika bir plan gibi geliyor."

YİRMİ ÜÇ EFSANE

SCARLETT'İN BENİM İÇİN SAVAŞMASINI ASLA BEKLEMEZDİM, AMA LANET OLSUN KI Lucy Byers'ın kibirli suratına yumruk atmasını izledikten sonra tahrik olmamıştı. Mükemmeldi.

O kaltak aklımdan çıktıktan sonra, tek düşündüğüm şey Scarlett'in eldivenlerini çıkarıp onu aceleyle boş soyunma odasına götürmek. Kapı kapanır kapanmaz, kapının iç tarafındaki sürgüyü fırlatıyorum.

Scarlett sıırttı. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun, aygır?"

Bu lakaptan hiç şikâyetçi değilim, özellikle de onun düşündüğü şeyi düşündüğüm için. "Sen ve ben. Tam burada. Hemen şimdi."

Scarlett'in dili dudaklarında gezinmek için dışarı fırlıyor ve derin bir nefes alırken göğsü kabarıyor. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Soyunma odasının ortasında çarpıştık, birbirimizin terli giysilerini yırtmaya niyetliydik. Onu soyar soymaz ellerimi beline doluyorum ve mükemmel göğüslerini göğsümde gezdirmek için havaya kaldırıyorum.

"Orada tam bir savaşçıydın. Bu çok ateşliydi," diyorum dudaklarım teninde gezinirken, terinin tuzluluğunu tadıyorum.

"Bunu sana ben söylemeliydim," diye fısıldıyor, atletimi ve kupamı çekiştirerek çıkarırken. "Çünkü sen kafeste güreşirken cidden kendimi kaybedebileceğimi düşündüm. Oraya gelmek, sana binmek ve ikimiz de yıldızları görene kadar sana binmek istedim. Ya da belki seninle güreşmek ve beni kısıtırıp istediğin gibi kullanmana izin vermek."

Zaten sert olan sikim neredeyse acı verecek kadar sertleşiyor. "Siktir, seni seviyorum kadın."

Tutuşumu ayarlıyorum ve onu omzuma atıyorum, ikimizi de duşlara doğru taşıırken kışına tokat atıyorum. Suyu açtım ve buhar çıkmaya başlayana kadar birkaç dakika bekledim. İçine girip sıcaklığı kontrol ettikten sonra Scarlett'i spreyin altına indirip duvara yapıştırıyorum.

"Seni istediğin yere götürebilirim. Ve eğer ata binmek istersen, ben senin lanet aygırınım, uğur böceği. Ne istersen alırsın. Asla merak etmene gerek yok, çünkü hayal edebileceğin her şey için ben varım."

Gri gözleri parlıyor, açlığı titreyen floresan ışığıyla vurgulanıyor. "Tam burada. Hemen şimdi. Bekleyemem."

Emirleri nefes nefese inlemeler gibi çıkıyor ve sikim karnımın alt kısmına doğru zıplıyor.

"Sikeyim evet. Bacaklarını etrafıma sar."

Hiç tereddüt etmiyor. Sikim amına aynı hizada bastırıyor ve Scarlett ona karşı öğütüyor, kalçaları beni içine itmeye çalışıyormuş gibi sallanıyor.

"Seni yakaladım, bebeğim. Beni tam burada alacaksın."

Yumruğumu aletimin etrafına saracak kadar bedenlerimizi ayırıyorum ve başı girişine girecek şekilde açıyorum. Sıcak, ıslak, sıkı cennet başını kavırıyor ve bir inç ileri doğru bastırıyorum.

Gözleri kapanırken vücudu yumuşuyor. "Oh Tanrım. Daha fazla."

"Nasıl istersen." Taşaklarına kadar girene kadar santim santim içeri kayıyorum. "Bu biraz sert ve gürültülü olacak. Sıkı tutun."

Kolları boynuma dolanmış ve tırnakları omuzlarımdaki kaslara batarken, belinden kavrayıp onu sikimden kaldırıyorum, ama sonra tekrar aşağı kaydırıp her vuruşta içine sokuyorum. Klitorisi bana sürtünüyor ve Scarlett'in çığlıklarının sesi kulaklarımı dolduruyor. Bütün spor salonu bizi duyacak, ama içimden kimsenin ne düşündüğünü umursamak gelmiyor.

Bu, tam burası, her şey.

Scarlett'in başı duşun fayanslı duvarında ileri geri kayıyor ve sonra iç kaslarının sert nabzının sikime kilitlendiğini hissediyorum. O kadar sert boşalıyor ki, neredeyse beni içine hapsediyor.

Taşaklarım geriliyor ve omurgamdan aşağı şimşekler çakıyor. Kükrememi engellemek için hiçbir şansım yok. Başım nihayet öne doğru düşüp başının yanındaki serin fayansa yaslanana kadar duvarlarda yankılanıyor.

"Kutsal. Siktir," diye fısıldıyorum. Bu yaşadığım en dini deneyimlerden biriydi. Bacaklarım titriyor ve kollarım lastik gibi hissediyor ama bu *inanılmazdı*.

Gözlerimi açıyorum ve dudaklarımı alnına götürüyorum. "İyi misin, uğur böceği?"

Gözleri fıldır fıldır açılıyor, gri puslu ve yumuşak. "İyi olmaktan çok daha fazlasıyım. Aslında bu bir antrenmanı bitirmek için mükemmel bir yol."

Kahkahalarım gümbürdüyor, ağlamalarımızla aynı şekilde yankılanıyor. Jeb ve diğerlerinin daha sonra bu konuda beni nasıl azarlayacaklarını hayal edebiliyorum.

Değer. Her. Lanet olası. Saniyesine.

"Hadi bebeğim. Seni temizleyelim ve eve gidelim. Biftek sipariş ederiz. Tanrı biliyor ya, bir inek bile yiyebilirim."

Scarlett dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bu da kulağa mükemmel geliyor."

YİRMİ DÖRT

SCARLETT

PAT CİPİ PARK ETTİĞİNDE HARLOW VE MONROE'YU GÖRÜNCE ŞOK OLDUM.

Cumartesi sabahı Dolly'nin evinin önünde.

"İkiniz de erkencisiniz!" Kaldırımdaki birkaç yayayı atlatıp onların açık kollarına atılıyorum.

İkisi de bana sarılırken Monroe kıkırdayarak Harlow'a, "Sana şok olacağını söylemiştim," diyor.

"Daha çok kandırıldığımı düşündüm." Geri çekilip Monroe'nun yüzünü tarıyorum. Mutfak masamda Nate'i kaybettiği için çıldırdığından milyon kat daha iyi görünüyor. "Her şey daha mı iyi?" Sessizce soruyorum.

Evime geldiğinden beri Monroe'dan sadece bir kez haber aldım - bir mesajla kontrol ettikten sonra. Basit bir şekilde "*İyiyim*" diye cevap verdi. *Konuştuk. Seni sonra bilgilendiririm.*

Benim ve Gabriel'in hayatındaki tüm bu çılgınlıklardan dolayı onunla konuşup hasret giderme fırsatım olmadı, bu yüzden Harlow bu hafta sonu grup sohbetimiz için brunch önerdiğinde çok heyecanlandım. Kızlarımla biraz kaliteli zaman geçirmeye ihtiyacım var.

"Aslında öyleyim. Kelsey geldiğinde sana olan biten her şeyi anlatacağım," diye cevap veriyor Monroe, onun için taşıdığım endişenin bir kısmını yatıştıran samimi bir gülümsemeyle.

"Yeterince adil. Flynn de yakında burada olur. Siz kızların onu aralarına kabul etmesine sevindim. Genç olduğunu biliyorum ama-"

"Psh. O kız benden daha olgun," diyor Monroe, yorumumu elinin tersiyle iterek.

Harlow elimi sıkıyor. "Küçük fişeği biz de seviyoruz, biliyorsun. Ekibimizle takılmak istiyorsa başımızın üstünde yeri var."

"İşte geliyor! Hey, sokak yarışçısı." Monroe, Flynn'i bize doğru sallıyor. "Biz de tam senden bahsediyorduk, Küçük Bayan Baş Belası. Dün gece havalı arabalar kazandın mı?"

Flynn yanımda duruyor ve ben de bir kolumu omzuna atıp onu hızlıca kucaklamak için yanıma çekiyorum.

"Araba kazanmaya hayır. Biri polise yarışla ilgili ihbarda bulunmuş. Telsizden duyduk ve kaçtık. Tam bir hayal kırıklığı. Canavar gibi bir Chevelle'i olan bir adamla karşılaşacaktım ve *her zaman* onlardan bir tane istemişimdir."

Başımı onunkine yaslıyorum. "Sana dikkatli olmanı söylemeden böyle şeyler söylemeni dinlemenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun ve belki de bundan sonra yasal olan pistlerde yarışmayı düşünmelisin, böylece güvende olursun?"

Flynn gözlerini bana doğru çeviriyor ve kaldırımda yanımızdan geçen takım elbiseli, onun yaşlarında bir adama gülümsüyor. "Az önce bana bunu söylediğine göre, bunun inanılmaz derecede zor olduğunu varsayıyorum. Muhtemelen imkansız."

"O haklı, evlat. Bu iş tehlikeli. Dikkatli olmalısın," diyor Harlow sesinde endişeyle.

"Kimin ne konusunda dikkatli olması gerekiyor?" Kelsey sağımızdan geçitten yukarı çıkarken soruyor.

Flynn ve ben dönüp ona bakıyoruz. "Bu. Dün gece polislerden kaçıyordun."

"Dürüst olmak gerekirse, polislerden kaçmadım. Sokak yarışı için orada değilmişim gibi uzaklaştım. Beni kenara çeken herhangi bir polis o sahnenin bir parçası olduğumu düşünmezdi. Ben bir üniversite öğrencisiyim, geç saatlere kadar dışarıdayım, sınava çalışmak için biraz daha kahve alıyorum."

Kelsey onu bir aşağı bir yukarı süzer. "Şu anda öyle görünebilirsin ama tepeden tırnağa siyah deri giyindiğinde öyle görünmezsin." "Bunu içeri taşıyabilir miyiz? Açlıktan ölüyorum," der Harlow, eliyle karnını sıvazlayarak.

Göbek. "İki kişilik yemek yeme alıştırmaları yapıyorum, çünkü Jimmy ve ben hamile kalmayı denemeye karar verdik."

"Aman Tanrım!" Monroe ciyaklıyor.

"Vay anasını." Kelsey'nin nefesi kesiliyor. "Bu çok ciddi bir şey."

İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve Harlow'a şaşkınlıkla bakarken gülümsememin genişliğinden yanaklarım acıyor. "Bu resmen tüm günün en iyi haberi. İkiniz için de çok heyecanlıyım."

Bize küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Heyecanlıyım ama aynı zamanda korkuyorum. Beni bir anne olarak hayal edebiliyor musunuz? Bir bebekle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ama bunu yapmam gerektiği hissinden kurtulamıyorum."

"Harika bir anne olacaksın, Har-har. Bunu biliyorum," diyor Monroe mutlak bir mutluluk ifadesiyle. "Ben de bu bebeği çok şımartacağım ve gelmiş geçmiş en iyi teyze olacağım."

"Teşekkürler çocuklar. Hostese hepimizin burada olduğunu söyleyeceğim," diyor Harlow.

Masaya oturup siparişlerimizi verdikten ve Harlow'la bebekle ilgili her şeyi konuştuktan sonra Kelsey bana doğru bakıyor.

"Meryl Fosse dün kızı için aldığı bir şeyin fotoğrafını paylaştıktan sonra Curated'ın çıldırdığını duydum. Gördüğümde mutfağımda dans ettim. Onu uzun zamandır müşteri olarak almaya çalıştığını biliyorum Scar. Bu çok büyük bir şey."

Ağzımı siliyorum ve cevap vermeden önce uzun bir yudum su içiyorum. "Galadan sonra geldi ve gerçekten çok iyi anlaştık. Curated'a karşı bu kadar dirençli olmasının sebebinin annemle babam evlenmeden önce yaşadıkları *gerginlik* olduğunu bilmiyordum."

Monroe gülümseyerek sunucumuza el sallıyor, Bloody Mary'si neredeyse bitmek üzere. "Hadi canım?"

"Evet, sanırım annem babamın kendisinden hoşlandığını falan düşünüyordu. Ve öyle olması da oldukça muhtemel."

Harlow kaşlarını kaldırarak, "Annen için babanla ilgili kırmızı bayrak uyarısından bahsediyorsun," diye fısıldıyor. "Ama yine de birlikte olmalarına sevindim çünkü seni bu anlaşmadan kurtardık."

Gülümsemem gelip gidiyor. "Kesinlikle, ama annemin büyük bir hayranı olmayan birinden bunu duymak zordu. Öldüğünden beri onu göklere çıkarıyormuşum, hepimiz gibi sadece bir insan olduğu halde onu bir aziz gibi gösteriyormuşum gibi hissediyorum."

"Ah, tatlım." Kelsey masanın öbür ucuna uzanıp elimi kendi eliyle kapattı. "Elbette öyleydin. Çok erken kaybettiğimiz iyi insanlara böyle yaparız. Annen yaptığı işlerle hepimizin hayatını değiştiren harika bir kadındı. O bir ikonu. Kusurları ne olursa olsun bu noktada önemsiz. Onun mirasını onurlandırılıyorsunuz ve yapmaya devam etmeniz gereken şey de tam olarak bu."

"Katılıyorum," diyor Harlow sempatik bir surat ifadesiyle. "Ayrıca, senin ve Meryl'in heteroseksüel olmanızın artık bir önemi yok. Anneni tam olarak istediğin şekilde hatırlamalısın."

Her ne kadar uzmanlık alanı olmasa da, bir sonraki randevumda Dr. Grand'e bu konuyu açmayı aklıma not ediyorum. Sonra konuyu değiştiriyorum.

"Tamam, Monroe. Sıra sende. Nate ile konuşman nasıl gitti? Bütün hafta senden iyi haberler duymak için can atıyordum ama

sessiz kaldın."

Tüm gözler Monroe'ya çevrildi ve onunkiler de bana kilitlendi.

"Pekâlâ, bana kalırsa erkek arkadaşın dünya tarihindeki en iyi ilişki tavsiyesini veriyor."

Dua edecekmişim gibi avuçlarımı birbirine bastırıyorum. "Tanrı'ya şükür."

Flynn ağzına bir parça patates atmadan önce, "Bekle, beni yakala," diyor.

"Nate'in beni aldattığını sanıyordum. Deplasman maçına gittim, takımı takip ettim ve onları bir kadınla çıkarken gördüm." Yüzünü buruşturuyor ama ben göz kırparak devam etmesi için onu teşvik ediyorum. "Sonra otel odasına daldım ve kadını aradım ... ama orada değildi. Nate bana eğer güvenimiz yoksa evlenmek için bir nedenimiz olmadığını söyledi."

Flynn, Monroe'nun olanları olduğu gibi anlatmasına karşılık olarak "Ah," diye fısıldıyor.

"Evet, koca bir eşek sikini emdi ve evliliğimin bittiğini düşündüm. Sonra Scarlett'lere koştum ve Gabriel'i mutfağında buldum - havluyla, *çünkü yanına yeni* taşınmıştı, eklemeliyim - ve bana şimdiye kadarki en iyi tavsiyeyi verdi."

"Ne tavsiyesi?" Kelsey suyuna uzanırken soruyor.

"Nate'e karşı dürüst ol ve ona neden bu kadar kaçık olduğumu anlat."

Harlow başını sallayarak, "Sen deli değilsin," der. "Daha önce de incindin. Bu anlaşılabilir bir şey."

"Ona her şeyi anlattın mı?" diye sordum.

Monroe başını sallar. "Ona *her şeyi* anlattım. On beş yaşında çıkmaya başladığımdan beri altı kez aldatıldım. Neden onun da beni aldatacağından korktuğumu." Duyguları ortaya çıkmaya başladığında tipik mükemmel duruşu kayıyor. "Onu gerçekten sevdiğimi ve kaybetmek istemediğimi, ama daha genç, daha güzel bir model bulup diğerleri gibi beni de takas etmesinden korkuyorum."

Monroe'nun sözleri karşısında kalbim sıkışıyor çünkü yaralarını bizden ne kadar sakladığını hiç fark etmemiştim. O her zaman eğlenceli bir kızdı, partilerin vazgeçilmeziydi, her şeyi yapmaya hazır biriydi. Ama içinde . . . Başından beri aidiyet ve güvenlik arayışında olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Hepimiz öyle değil miyiz?

"Ah, tatlım." Kelsey sandalyesinden kalkıyor ve Monroe'yu kucaklamak için masanın etrafından dolaşıyor. "Her şeyi ortaya koyduğun için seninle gurur duyuyorum. Ne olursa olsun, bu yaptığın çok cesurca bir hareketti."

"Biliyorum." Monroe'nun alt dudağı titriyor. "Nate de çok şaşırdı ama inanılmazdı. Ağladım, bana sarıldı ve bu konuda endişelenmeme gerek olmadığını, çünkü benden başka kimseyi istemediğini söyledi. Beni çok seviyor çocuklar. Hiçbir fikrim yoktu çünkü kendime her zaman bunu sadece ondan beklendiği için söylediğini söyledim. Ama beni *gerçekten* seviyor. Eğer istediğim buysa beyzboldan emekli olacağını söyledi."

Ağzım açık kaldı. "Şaka yapıyorsun."

Monroe burnunu çekiyor ve dökülmemiş gözyaşlarını kırıştırtarak başını kaldırıyor. "Hayır, gerçekten. Oynamaya devam ettiği sürece bu işin evliliğimizi çok zorlayacağını bildiğini ve beni her şeyi bırakıp gidecek kadar sevdiğini söyledi."

Harlow'un yanaklarından yaşlar süzülür. "Lanet olsun, sanırsın çoktan hamileyim. Benim neyim var böyle?"

Kelsey de kolunu Harlow'un omzuna doluyor. "Sen harika bir arkadaşsın, senin sorunun bu. Tanrım, siz çocuklar. Şu halimize bakın, sorunlarımızı yetişkinler gibi çözüyoruz. Seninle gurur duyuyorum, Monroe." Kelsey onu yanağından öper ve sonra doğrulup cebinden bir mendil çıkararak Harlow'a uzatır.

"Muhtemelen üzerinde biraz kapatıcı vardır ama hâlâ akıtıyorsun, o yüzden kullan."

Harlow yanaklarını kuruluyor. "O zaman emekli olacak mı? İkiniz karar verdiniz mi?"

"Benim yüzümden sevdiği işi yapmaktan vazgeçmesine izin vermeyeceğim. O hazır olana kadar olmaz. Ayrıca, bir oyuncunun eşi olmayı seviyorum. Ben orada olmazsam her maçta bir krampon avcısı bulacağından endişe etmediğim için şimdi daha da eğlenceli olabilir."

Harlow, "Güzel, bunu sadece Jimmy yıkılır diye söylemiyorum çünkü Nate'in kolunun daha bir sürü güzel yılı var," diyor.

Monroe arkadaşımızı öpüyor. "Har-har, seni seviyorum. Sahip olacağın o küçük halı faresi için hepimiz ortak tanrı anneler olsak iyi olur."

Kelsey gülerek koltuğuna geri döner. "Alınma ama ben makyajla oynayacak yaşa gelene kadar vaftiz çocuğumla ne yapacağımı bile bilemem. O yüzden benim için endişelenmene gerek yok." Harlow'un bakışları bana kaydı. "Şu kısmı kaçırdığımızı sanma Gabriel Legend senin yanına taşınıyor, Scarlett. Bu gerçek mi? Bu yüzden mi normal araba servisi yerine iri yarı yeni bir güvenlik elemanı tuttun?"

Ön camlı pencereden dışarı, Pat'in park halindeki cipte oturduğu yere bakıyorum. "Şey, bu biraz karışık."

Dört kadın da bana dik dik bakıyor. *Görünüşe göre Monroe sıcak koltuktan kalktı ve sıra bende.*

"Legend'ın taşındığını bana söylemedin," diyor Flynn suçlayıcı bir alt tonla. "Ben de daha yeni Curated'daydım. Bunu bir sır olarak mı saklıyorsun?"

"Hayır, sadece... şey, bu kavga yaklaşırken güvenliği artırmamız gerekiyordu."

Kelsey gözlerini bana dikti. "Bize söylemediğin büyük bir şey varmış gibi hissediyorum."

Geçen hafta Gabriel'in ofisinde Moses'ın Bump'ın kafasına silah dayadığı sahneyi düşünüyorum. *Onlara söylemeli miyim? Söylemeyeyim mi?*

Anında karar veriyorum. "Gabriel'in geçmişinden biri geri geldi ve onu tehdit etti. Şu anda işimizi şansa bırakamayız. Hepsi bu."

"Kahretsin," diye fısıldıyor Harlow. "Anlaşma imzalandığından beri dövüşün çok fazla reklamı yapılıyor. Bu çok mantıklı."

Onu düzeltmeyeceğim ya da varsayımını detaylandırmayacağım.

"Güvende misin? Gerçekten güvende misin? Yoksa senin için endişelenmemiz mi gerekiyor?" Monroe'nun akrilik tırnakları gergin bir şekilde formika masaya vuruyor ve garson kız içeceklerimizi doldurmak için beliriyor.

Boşları doldururken hepimiz sessiziz ve işi bittiğinde ona teşekkür ediyoruz. Garson gider gitmez tüm gözler yine bana çevriliyor.

"Ben iyiyim. Endişelenmiyorum."

Harlow hâlâ şüpheli görünüyor ama beni bu konuda daha fazla zorlamıyorlar.

"Senin için buradayız bebeğim. Neye ihtiyacın olursa. Ve bil diye söylüyorum, Jimmy dövüş için iki bilet alacak, yani bana ihtiyacın olursa orada olacağım."

Dayanışması için ona sarılabılırdim.

"Teşekkür ederim." "Bekle, ben de gelmek istiyorum," diyor Monroe.

"Ve ben." Kelsey elini kaldırıyor. "Aslında iki kişiye ihtiyacım var. Kardeşim bu işin peşini bırakmayacak."

"İçeri girmek için yirmi bir yaşında olmanız gerekmesi saçmalık," diye homurdanıyor Flynn. "Sahte kimliğim var. Legend'ın o uzun boylu, karanlık ve pislik yardımcısına beni kulübe almasını söyle. Kaçırarak zorunda kalmamalıyım"

Çünkü bir doğum kazası beni birkaç ay fazla genç yaptı."

Omzuna vurdum. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Dövuş gecesi için bir planımız var mı?" Kelsey soruyor. "ünkü onun için ateş gibi olman gerekecek."

"Gunter bana bir elbise dikeyor. Dün aradı ve ısrar etti. Dürüst olmak gerekirse şok oldum."

Kelsey ellerini birbirine vuruyor. "Kesinlikle evet. Gunter seni yanlış yönlendirmez. Bu muhteşem olacak."

"Eğer bana bir bilet ayarlarsan ve kovulmayacağıma söz verirsen, sana dün gece yakaladığım hacker'ın numarasını veririm," diye ağızından kaçırıyor Flynn.

enem ona doğru sarsılıyor. "Birini mi buldun?"

"Bekle, neden bir hacker'a ihtiyacımız var?" Monroe, Harlow'a fısıldıyor.

Flynn kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "ünkü Scarlett'in trolü bu hafta bana saldırdı ve o pisliği alaşağı etmenin zamanı geldi. Daha fazla oylanmak yok. Eğer polisler onu bulamazsa, biz bulacağız."

"Tanrıya şükür," diyor Kelsey bir lokma krep yerken. "O pislik herifin Scarlett'in gününü mahvetmesinden bıktım usandım."

Flynn ona gülümsüyor ve gülümsemesi tamamen dişlerden oluşuyor. "ok uzun sürmeyecek."

Kahvaltayı bitirdikten sonra hepimiz restorandan kaldırıma dökölüyoruz, kucaklaşıyoruz ve gelecek hafta aynı saatte ve aynı yerde tekrar yapmaya söz veriyoruz. Gabriel'in deli gibi antrenman yaptığını düşünürsek, bunun için tamamen boşum.

Flynn bana sarılıp vedalaşıyor ve kaldırımdan aşağı iniyor, sonra Harlow ve Monroe Harlow'un arabasına atlayıp Kelsey ve beni girişin yanında yalnız bırakıyorlar. Pat çoktan cipten inmiş, kapının yanında bekliyordu ve ben de birazdan geleceğimi bildirmek için bir parmağımı kaldırdım.

"İyi olduğuna emin misin? Çünkü güvenliğe ihtiyaç duymanız ve bize bu tehditlerin ne kadar ciddi olduğunu söylememeniz fikri hoşuma gitmiyor."

Kelsey'nin koyu kahverengi, neredeyse siyah bakışlarıyla karşılaşyorum. "Gabriel'in geçmişinden gelen adam oldukça korkutucu, Kels. Neler yapabileceğini bilmiyorum ama muhtemelen dövüşten önce bir şey yapmayacağını biliyoruz."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü Gabriel'in kaybedeceğine dair bahse giriyor."

Kelsey'nin kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor. "Dövüşü Legend mı yapacak?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Atmayacak. Bu yüzden bundan sonra olacıklara hazırlıklı olmalıyız."

"Kahretsin, kızım. Bu ağır bir şey. Neden bana daha önce söylemedin? Senin için her zaman burada olduğumu biliyorsun."

"Çünkü bu benim söyleyeceğim bir şey değil. Monroe ya da Harlow'un bunu etrafa yaymasını istemedim. Bilerek yapmadılar ama ..."

"Geçen sefer ne olduğunu hatırlıyorum. Anlıyorum. Anlıyorum. Ama yine de bu bok korkutucu. Dikkatli olmalısın. Yardım edebileceğim bir şey varsa, tek yapman gereken sormak."

"Biliyorum ve bunun için seni daha da çok seviyorum. Hadi, Pat ve ben seni eve bırakalım. Gabe bütün gün antrenman yapıyor, yani zamanım var."

"Oh . . . antrenman. Kulağa terli ve lezzetli bir şekilde sıcak geliyor."

Lucy'ye haddini bildirdikten sonra spor salonunda yaşananlar beynimde patlıyor. "Oh, kızım, *hiçbir fikrin yok.*"

YİRMİ BEŞ
EFSANE

BUMP CIPIN ARKASINDA HEYECANDAN TITRIYOR.

Meryl Fosse'un yönettiği çocuk merkezindeki karnavala gidiyoruz.

Bump'ın bizimle gelmesi konusunda kararsızdım ama Scarlett onu yanımıza almak için iyi bir gerekçe sundu.

"Ya o çocuklardan bazılarının hayatları üzerinde olumlu bir etkisi olabilirse? Meryl onda potansiyel görmese onu davet etmeye devam etmezdi. Sizin için çalışmayı seviyor ama kendi başına bir şeyler yapması da harika olur."

Bump'a şu anda sahip olduğundan çok daha kapsamlı bir hayat vermek mi? Evet, bunu kabul etmemi sağlamak zor olmadı.

"Sence Skee-Ball olacak mı? Atari salonu gibi mi olacak? Skee-Ball'da çok iyiyimdir, unuttun mu?"

Scarlett koltuğunda kayarak ona gülümsedi. "Eminim her türlü oyun vardır. Skee-Ball olmasa bile, gerçekten iyi olduğun bir oyun bulacaksın."

"Umarım öyle olur. Ama en çok iyi ödülleri olup olmadığını bilmek istiyorum. Eğer ödöl iyi değilse kazanmak için çok çalışmanın ne anlamı var?"

Bump'ın çaba ve kazanma konusundaki özlü görüşü beni bir kıkırdamaya itiyor. "Evet, Bump. Bu konuda haklısın. Ödöl, çabalamaya değmeli."

"Ben iyi bir aceleciyim. Bunun hakkında bir şarkı yok mu?"

Jersey'den tünele girip resmen Manhattan'a döndüğümüzde Scarlett'in elini tutup sıktım.

"Evet, dostum. Var. Neden Scarlett'e Mike ve Joanie ile ne yaptığını anlatmıyorsun?"

"*Çok fazla şey yapıyorum. Koca Mike dün bir arabayı ezmek için düğmeye basmama izin verdi. Bütün hafta çok çalıştım ve sonunda yapabileceğimi söyledi. Kazayı duymalıydınız. Müthişti. Ve Joanie dün gece enchiladas yaptı ve bütün bir jalapeño yememe izin verdi. Çok sıcaktı. Ağzım yanıyor sandım. Ondan sonra başka bir şey yemedim. Ama Koca Mike bana onları sevmeyi öğreneceğimi söyledi; sadece biraz daha Porto Riko kanına ihtiyacım var.*" Kaşları çatılıyor ama yarım bir gülümseme takınıyor. "Bunu nasıl elde edeceğimi bilmiyorum ama kesinlikle istiyorum."

"Ah . . . Bunu nasıl anladığını ben de bilmiyorum dostum. Koca Mike'a sorman gerekecek," diye cevap veriyorum ama Bump çoktan bir sonraki konuya geçmiş oluyor ve bu da bana bu adamı ne kadar çok sevdiğimi hatırlatıyor. Bu on beş yıldan uzun süredir ayrı kaldığımız en uzun süre ve onu çok özledim.

"Keşke Roux burada olsaydı. Onu özlüyorum," diyor Bump hafifçe kaşlarını çatarak. Bütün hafta ondan uzaktaydı ve bu ayrılıkla nasıl başa çıkacağını merak ediyordum. "O da beni özliyor, değil mi?"

Scarlett, "Tabii ki öyle," diyor. "Benimle birlikte olduğu her gün gölgem oldu. Ne zaman bir odadan diğerine geçsem o da benimle geliyor."

"Roux iyi bir kız. Seninle sık sık birlikte olmasına sevindim. Seni güvende tutacaktır. Roux oradaysa Moses seni yakalayamaz. Beni yakaladığı gibi değil."

Moses'ın adını söylediğinde içime bir pişmanlık saplanıyor. Bump'ı ikinci kez Moses'a karşı savunmasız bıraktığım için kendimi asla affetmeyeceğim.

Koltuğumda dönüp arkaya bakıyorum. "İyi uyuyor musun?
Kabus gördün mü?"

"Bir tane gördüm ama Koca Mike'a söylediğimde nasıl tedavi
edeceğini biliyordu." "Ne yaptı?"

Bump dudağını ısıyor ve kapalı bir ağızla konuşuyor.
Mırıldanıyor ama sesi "*Sana söyleyemem*" gibi geliyor.

"Koca Mike senden bunu sır olarak saklamamı mı
istedi?"

Bump üç kez başını salladı. Bir an için benden saklayacağını
düşünüyorum ama yapamıyor. Ağızını açıyor ve ağzından kaçırıyor:
"Beni bir striptiz barına götürdü, kucak dansı yaptım ve ondan sonra
Kitty'nin pembe amından başka bir şey düşünmedim."

Scarlett kahkahasını bastırmak için elini ağızına götürürken, Hal
sürücü koltuğunda boğuluyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve Quinterro ailesi için göklere
dua gönderiyorum. Mike ve Joanie'ye Bump'a göz kulak oldukları,
hatta ona kendilerinden biriymiş gibi davrandıkları için çok şey
borçluyum.

"Sana söylediğimi ona söylemeyeceksin, değil mi? Çünkü
gerçekten geri dönmek istiyorum. Kitty çok güzeldi, Gabe.
Kahverengi saçları vardı ve dokunamasam da çok güzel
kokuyordu."

"Bana söylediğini ona söylemeyeceğim. Seni anladığımı biliyorsun, Bump."

Sırıltışı yüzünü yarmakla tehdit ediyor. "Skee-Ball'dan bile daha
eğlenceliydi ve bu çok eğlenceli."

Scarlett konuyu tekrar karnavala çeviriyor ve Bump da buna
takılıp striptizci muhabbetini şimdilik bırakıyor. İçimden bir ses er ya
da geç bu konuda daha çok şey duyacağımızı söylüyor. Kitty
adında bir striptizciden ilk kucak dansını aldıktan sonra geri dönüp
bunu tekrar yapmak istememesine imkan yok... ve tekrar... ve
tekrar.

Koca Mike bir canavar yaratmış olabilir ama Bump'ın aklını Moses'tan uzaklaştırdıysa bunun için onu suçlamayacağım.

Hatta başka bir kâbus görürse diye gidip yüzlüğü birliklerle değiştirebilirim. Belki de Koca Mike lanet olası bir dahidir.

Fosse Center'a vardığımızda, görünüşe bakılırsa karnaval tüm hızıyla devam ediyordu. Caddenin karşısında büyük şişme zıplama evleriyle dolu küçük bir park var ve çocuklar ve yetişkinler binaya doğru akıyor.

"Çok hazırım," diyor Bump, parmaklarını çıtlatarak. "Hadi yapalım şu işi."

Arabadan çıkıyoruz ve Hal camını indirirken ben sürücü kapısının yanında duruyorum.

"Park edip içeri geleceğim. Bump'a göz kulak olabilirim."

Caddeyi tarıyorum ve NYPD üniformalı en az yarım düzine polisin trafiği kontrol etmeye ve parka göz kulak olmaya yardımcı olduğunu fark ediyorum.

"Burası şu anda polis kaynıyor. Moses bu kadar açıkta kalacağı bir yerde hamle yapmaya çalışmayacak kadar akıllıdır," diyorum, sonra tekrar düşünüyorum. "Ama evet. Park edecek bir yer bul, ben de sana yerimizi mesaj atayım. İkisini de şansa bırakmayacağım."

"Kulağa hoş geliyor. Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Belki önce içeri girersin. Orada fark edilmeden gitmesi daha zor olur."

Ona başımı salladım. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum. Sağ ol dostum. Her şey için."

"Benim için zevkti. Hemen döneceğim."

Arabadan inip, kapının yanındaki iki şişme kulenin arasında durmuş biletlerimizi almakta olan Scarlett'e doğru ilerliyorum.

"Bunları ben de alabilirdim," diyorum ona.

Gülümseyerek başını çeviriyor. "Gerek yok."

"Bana bir sürü bilet aldı, Gabe! Bütün oyunları oynayacağım!"

Bilet gişesindeki kadın yetişkin bir adamın çocuk gibi konuşmasının tuhaf olduğunu düşünse de gözünü bile kırpmıyor.

İçeri giriyoruz ve gri zemine yapışmış büyük kırmızı ayak izlerini takip ederek karnaval oyunlarıyla dolu bir spor salonuna doğru ilerliyoruz. Bump'ın yaptığı ilk şey Scarlett'in elinden tutup onu peşinden sürüklemek oldu, bu arada her bir oyuna ve sundukları ödüllere göz atıyordu.

Arkalarından giderken tekerlekli sandalyedeki çocukları ve tıpkı Bump gibi zor günler geçirmiş gibi görünen birkaç kişiyi fark ediyorum. Ama şu anda her birinin yüzünde bir gülümseme var.

Vay be. Belki de Scarlett, Bump'ın buraya gelmekten hoşlanıp hoşlanmayacağını görmek istemekte haklıydı. Belki yüzlerindeki gülümsemeyi korumaya yardım edebilirdi. Belki bu onun yüzünde daha büyük bir gülümseme yaratırdı.

Bump'ın bu konuda bir yeteneği var ve bunu paylaşmak muhtemelen onu çok mutlu edecektir.

Ben daha fazla düşünmeden Bump köşede bir basketbol oyunu görüyor. Kontrplak bir tahta üzerine dört pota monte edilmiş ve sadece bir kişi oynuyor.

"Hepimiz oynayabiliriz! Haydi çocuklar."

Bump'ın coşkusu bulaşıcıydı. Hepimiz oyuna giriyoruz ve doğru sayıda bileti teslim ediyoruz.

"Beden eğitimi dersinde basketbolda hiç iyi olmadığımı söylemek için iyi bir zaman mı?" Scarlett kıkırdayarak soruyor. "Çünkü *berbattım*."

"Basketbolda iyi olmanıza gerek yok," diyor Bump, görevli bizimkini kurarken diğer oyuncunun oyununu bitirmesini izlerken ayaktan ayağa zıplayarak. "Sadece basket atmakta iyi olmanız gerekiyor. Top sürmek yok. Başka oyuncu yok. Sadece sen ve top. Odaklan, Scarlett. Bunu yapabilirsin. Sana inanıyorum."

Scarlett'in çenesi titriyor ve gözlerine bir parlaklık geliyor. "Teşekkür ederim, Bump. Buna gerçekten minnettarım." Gözyaşlarını duyabiliyorum.

Bump'ın ateşli inancı ve cesaretlendirmesiyle sesini yükseltti.

"Yine de kazanacağım," diyor ve ona hızlı bir bakış atıyor. "Böyle olması gerekiyor."

Yeryüzündeki en sevdiğim insanlardan birinden diğerine bakıyorum. İşte bütün mesele bu. Dövüş sırasında ya da sonrasında kulüple ne olursa olsun, bu ikisi elimde olduğu sürece her şey yoluna girecek.

YİRMİ ALTI
SCARLETT

"BUMP'I YENMENE ŞAŞIRMAMAK İÇİN KENDİMİ ZOR TUTUYORUM," DİYORUM.

pembe peluş tavşanım yanımda.

Gabriel ödülüne bakıyor. "Bu bir tuzluk-biberlik seti değil ama iş görür. *Şimdilik.*"

Tuzluk ve biberlik bağımlılığımın bahsetmesine sırıtiyorum. *Küçük şeyleri hatırlamasına bayılıyorum.*

Bump'ın yanında Hal var ve iki adam önümüzde yürüyor. Bump bundan sonra ne oynayacağına karar vermeden önce spor salonunda bir tur daha atması gerektiğini söylüyor. Hal ile konuşurken ellerini kullanıyor ve göğsüme sıcaklık doluyor. Geldiğimiz için çok mutluyum. Bump'ı özledim ve biliyorum ki ben özlediysen Gabriel de bu ayrılığı şiddetle hissediyor olmalı.

Bir su hedefi atış oyununun yanından geçerken Gabriel duraksıyor. "Benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

Başımı oyuna doğru çevirip bakıyorum. "Neyi?"

Sağ üst köşeyi işaret ediyor. "İşte. Siyah, kırmızı ve beyaz."

Onu görene kadar doldurulmuş hayvan yığınınını araştırıyorum. "Bir uğur böceği!"

Gabriel'in dudaklarında çok sevdiğim o yarım sırıtış beliriyor. "Bunu senin için kazanmam gerektiğini biliyorsun, değil mi? Hal biraz Bump'la kalabilir."

Onlara doğru bir bakış attığımda, Bump'ın önünde altı kişilik bir sıra olan geçici dövme istasyonunun önünde durduğunu görüyorum.

"Sanırım Bump dövme yaptırmak üzere, yani o yaptırmadan önce uğur böceğini benim için kazanmak için yeterli zamanın olabilir."

"Kazanmamın ne kadar süreceğine dair bahse girmek ister misin?" diye soruyor göz kamaştırıcı mavi bir göz kırpmayla. "Çünkü seninle haftanın her günü cinsel iyilikler üzerine bahse girerim uğur böceği."

"Kazanacağını zaten biliyorum."

"Nasıl?"

Eğiliyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Çünkü aklına bir şey koyduğunda durdurulamazsın. Bump bana inanıyor olabilir ama ben sana daha çok inanıyorum."

Gabriel'in yüzü yumuşuyor. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Bunun anlamı çok büyük."

"Bu dövüşte ne olursa olsun, iyi olacağız. Ben çoktan kararımı verdim. Tamam mı?" Kim bilir bu konuyu neden şimdi açıyorum ama onun da bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var. Kazan, kaybet ya da berabere kal, aramızdaki şey sağlam. Ne olursa olsun gelişeceğiz.

"Evet, sana katılıyorum. İyi olacağız. Ama önce uğur böceğime bir uğur böceği kazandıracağım."

"Tamam," diyorum göğsüme kadar hissettiğim bir gülümsemeyle.

Bump ve Hal'e tekrar katıldıktan kısa bir süre sonra Meryl bizi buluyor. Kucağımdaki iki pelüş hayvana başıyla selam veriyor. "İyi vakit geçiriyor gibi görünüyorsunuz."

"Harika vakit geçiriyoruz. Davetiniz için çok teşekkür ederim."

Bump Meryl'le konuşmak yerine ayaklarına bakıyor ve bir an için onunla konuşmak istemeyeceğinden endişeleniyorum.

"Merhaba, Bump. Beni hatırladın mı? Ben atari salonundan Meryl. Bugün bize katılabildiğine sevindim. Eğer ilgilenirsen, tanışmanı istediğim bazı çocuklar var."

Bump'ın kafası havaya kalktı. "Çocukları severim, her ne kadar bazen yaşlı görünüp onlar gibi konuştuğum için benimle dalga geçseler de."

O anda Bump'ın maruz kaldığı alaylar için yüreğim parçalanıyor.

"Bu çocuklar çok özel ve herkes gibi olmamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorlar. Burası bir kulüp gibi ve bence onlarla takılırsan çok mutlu olacaklar."

Bump'ın gözleri büyür. "Gerçekten mi? Bu harika olabilir. Basketbolda iyiyimdir. Ve Skee-Ball. Ve gerçekten severim-"

Ağızından çıkacak bir sonraki kelimenin striptizci Kitty ile ilgili olmasından korkarak donup kalıyorum. Neyse ki Gabriel konuşmaya dahil oluyor.

"Yeni arkadaşlar edinmeyi gerçekten seviyor. Sizi tekrar görmek güzel, hanımefendi." Ve Gabriel'in Güneyli cazibesi yine odadaki sıcaklığı yükseltiyor. "Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler. Bump harika vakit geçiriyor. Burası çok etkileyici ama neden daha fazla odaya ihtiyacınız olduğunu anlayabiliyorum. Burada çok iyi işler yapılıyor."

Yüzündeki memnun ifadeye bakılırsa Gabriel bu yorumuyla Meryl'in gözüne girmiş. İçimden sessizce alkışlıyorum.

"Teşekkür ederim, Gabriel. Bu benim tutkum. Bump'ın gelmesi konusunda biraz ısrarcı olduğumu biliyorum ama nedenini birazdan anlayacaksın. Benimle gelin."

Dördümüz de onu spor salonunda halka atma oyununun kurulduğu bir köşeye kadar takip ediyoruz. Tekerlekli sandalyede iki çocuk var ve ikisi de on sekiz yaşlarında gibi görünüyor.

"Omar. Ashton. Bir oyuncu için daha yeriniz var mı?"

İçlerinden biri dönüp bize ve Meryl'e baktı. "Neden bilmek istiyorsunuz, Bayan Fosse? Başka bir başıboş mu getiriyorsunuz?"

"Ben başıboş değilim," diyor Bump ve konuşan çocuk tekerlekli sandalyeden onu bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Hayır, ama sen yaşlısın. Sen çocuk değilsin."

Bump alınmadan önce araya girip açıklama yapmak için ağzını açıyorum ama Meryl hemen konuya giriyor.

"Bu Bump. Üçünüzün ortak bir noktası var, Omar."

Omar yanındaki diğer çocuğa bakıyor ve sonra Bump'ın kafasının yan tarafında eksik olan saç şeridine odaklanıyor. "O da mı kafasına bir kurşun yedi? Onu da bizim gibi mahvetti mi?"

Bump'ın kafası sallanıyor. "Bu sana da mı oldu? Dostum. Çok özür dilerim. Yaşadığım en kötü şeydi ama şimdi iyiyim. Sen de çoğunlukla iyi görünüyorsun."

Ömer sandalyeye bakar. "Yeniden yürümeyi öğreniyorum. Ashton o kadar şanslı değil ama önemli değil. Tekrar yürüdüğümde onu her yere yanımda götüreceğim. Biz başka bir anneden doğma kardeşleriz."

Bump onların seviyesine iner. "Bahse girerim halka atmada hâlâ beni yeniyorsundur. Bu oyunda berbatım."

Ashton sonunda sesini yükseltiyor. "Hadi o zaman. Hadi biraz para koyalım o."

"Çocuklar. . ." Meryl's ton geliyor ile a uyarı Not.

"Hayır

kumar. Hatırladın mı?"

Omar ve Ashton sırtarak Meryl'e bakıyor ve hep bir ağızdan, "Evet, Bayan Fosse," diyorlar.

Meryl üçüne de gülümsüyor. "Sizi yalnız bırakayım da tanışın." Bump yüzükleri karşılığında yetkili kişiye daha fazla bilet verirken bana ve Gabriel'e dönüyor.

Kısık bir sesle kulağıma fısıldıyor. "Geldiğin için teşekkür ederim. Bu benim için gerçekten çok anlamlı. Omar ve Ashton'ın ikisi de

ve yaşadıklarını anlamayan insanlarla ilişki kurmak onlar için çok zor. Bump'ı gördüğümde içimde bir his vardı. Eğer geri dönmekle ilgilenmiyorsa, zorlamayacağım. Ama eğer gelirse, onu kollarımızı açarak karşılarız."

Bu Bump ve Gabe'in konuşması gereken bir konu ama ben çok endişelenmiyorum. "Size haber verimiz ama sanırım burayı sevdiğine çoktan karar verdi." Dönüp üç çocuğun yüzükleri fırlattığını ve diğerleri ıskalayıp onlar ıskalamadığında tezahürat yaptıklarını görüyorum.

Meryl başını sallıyor. "Umarım öyledir. Caddenin karşısındaki parkı da mutlaka kontrol edin ve biraz yiyecek alın. Hepsi senin için korkunç ama çok lezzetli."

"Bakacağız. Teşekkürler, Meryl."

O uzaklaşırken, Gabriel eğilir. "Ne dedi?" "Bump'ı görüyor ve ona değer veriyor."

Gabriel dönüp onun arkasına bakıyor. "İyi bir insana benziyor."

"Bence öyle."

Sonra Gabriel hareketsiz

kalır. "Ne oldu?"

Kalabalığı tekrar taradığında, Hal ve ben de aynı şeyi yapmak için dönüyoruz.

"Kimi gördün?" diye sordum. "Musa'yı mı?"

Kalabalığın arasında yürüyen açık tenli siyah bir adam görüyorum ama gözleri Musa'ya hiç benzemiyor ve Gabriel rahatlıyor.

"Hayır. Moses olmaz. Bugün değil ve umarım bir daha asla sikişmeyiz."

YİRMİ YEDİ

EFSANE

BUMP, ASHTON VE OMAR İLE HALKA ATMA OYUNUNU BITİRDİKTEN SONRA.

tıklım tıklım dolu salondan çıkmaya hazırım. Kalabalığın içinde gerginim ama Scarlett ve Bump'ın yakınımda olması ve Hal'ın benimle birlikte nöbet tutması çok yardımcı oluyor.

Karas ve çete Moses'ın icabına bakıyor, diye kendime hatırlatıyorum, ama caddenin karşısındaki parka doğru ilerlerken tedirginlik ensemde yukarı tırmanmaya *devam* ediyor. Burası kalabalık, bir düzineden fazla yiyecek karavanı tipik karnaval yiyeceklerini sunuyor ama içerisi kadar kalabalık değil.

Hal bizimle yürüyor, son halka atma oyununda kazandığı devasa şişme gitarı taşıyan Bump'tan çok uzakta değil ve ben kendimi bela aramak yerine rahatlamaya ve günün tadını çıkarmaya zorluyorum. Zor yoldan öğrendiğim bir şey var; ne zaman bela arasam, fazlasıyla buluyorum.

Karaoke düzeneği olan bir karavana doğru yürüyoruz ve on üç yaşından büyük olmayan bir çocuk AC/DC'nin "You Shook Me All Night Long" şarkısını kendi yazmış gibi söylüyor.

Bump şarkıyı duyar duymaz durur ve yüz hatlarını saf bir heyecan ifadesi kaplar. "Bu benim şarkım!" diye bağırıyor ve şişme gitarını alıp grubumuzdan ayrılıyor.

Karaokeyi yöneten adam birkaç saniye donup kalıyor ve çocuk vokallerin birkaç kelimesini kaçırıyor. Bump sahneye tırmanıyor, ama onlar müziği durduramadan, sanki çalmak için doğmuş gibi şişme gitarıyla sallanmaya başlıyor. Şeytan boynuzlarını havaya kaldırırken çocuğun yüzüne bir gülümseme yayılır ve şarkı sözlerini daha da yüksek sesle söyler.

Hal ve Scarlett şaşkın ifadelerle izliyorlar ama ben gülmeden duramıyorum. Saf Bump.

Bir kolumu Scarlett'e doluyor ve nakaratın sözlerini kulağına söylüyorum. Başını benim vokal performansıma doğru çeviriyor -ki kendim söylersem hiç de fena değil- ve o da bana katılıyor. Şarkının sonunda karavanın önünde bir kalabalık toplanmıştı ve Scarlett bile ellerini havaya kaldırmış ritimle birlikte zıplıyordu.

Müzik biter bitmez kalabalık tezahürat ve alkışlara boğuluyor.

"Encore!" Scarlett bağılıyor ve çocuk Bump'a bir şeyler fısıldıyor.

Bump başıyla onaylıyor ve cebinden bir avuç bilet çıkarıp çocuğa doğru itiyor.

"Ne yapıyorlar bunlar?" Hal kafasını kaşıyıp etrafı tarayarak sorar, gardını asla tam olarak düşürmez.

"Oh, Bump'ın işi henüz bitmedi. Çocuk telleri kopana kadar hava gitarı çalacak, ne demek istediğimi anladın sen."

Hoparlörlerden "TNT "nin tınları yükselirken Hal kıkırdar. Scarlett alkışlarla ve çığlıklarla Bump'a *tezahürat* yapıyor ve Bump da *buna bayılıyor*.

Bump o şişme gitarı sanki sahne için yaratılmış gibi tutuyor. *Guitar Hero* oynatarak geçirdiği onca yıl kesinlikle işe yaramış.

Nakarata geldiklerinde kalabalık çılgına döner ve herkes şarkıya eşlik eder. Scarlett ayaklarının üzerinde zıplayarak

sürekli görüş alanına girip çıkan uzun boylu bir adamı görebiliyor, ben de onu yanıma çekiyorum.

"Bana güveniyor musun?"

Bu basit bir soru, sadece iki kelime ve onun cevabı da bir o kadar basit.

Heyecanla parlayan gri gözleri benimkilerle buluşuyor. "Elbette."

Lanet olsun. Bunu tereddüt etmeden söylediğini duymak ve onun tam güvenini kazandığını bilmek içime bir yük gönderiyor.

Çömelip omuzlarımı işaret ederek, "Yukarı çık," diyorum.

"Oraya çıkmamı ister misin?"

Onu yaklaşıtıyorum. "Görebileceğin en iyi manzara. Bump'ı kendi elementinde kaçırmak istemezsin, değil mi?"

"Eğer bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan. . ."

"Haydi, uğur böceği. Oyuncaklarını ve çantayı ben tutarım."

Çantasını ve uğur böceğini bana verdi ve Hal tavşanını aldı. Bir anlık sevimli korkunun ardından, kasıkları ensemi dayanana ve dizleri göğsümün üzerinde öne doğru sarkana kadar omuzlarıma tırmanıyor.

"Yukarı çıkıyoruz," diyorum müziğin ve şarkı sözlerine eşlik eden insanların arasından. Ayağa kalktığımda, kalabalığın içindeki en uzun kişi o oluyor.

Bir mısradan sonra daha da rahatlıyor ve omuzlarımdaki tutuşunu bırakıyor. Başımı kaldırıp baktığımda tek görebildiğim kollarını havaya kaldırmış, şeytan boynuzlarını gururla sallarken "Yürü Bump! Harikasın!"

Tam o anda ona yeniden aşık oluyorum.

Benim sofistike sosyetik kızım AC/DC'nin "TNT" şarkısının tüm sözlerini biliyor ve omuzlarıma tırmanıp bir kurşun yüzünden hep erkek kalacak olan adama tezahürat yapmaktan çekinmiyor.

Scarlett'le tanışmadan önce, biri benden mükemmel kadını tarif etmemi isteseydi, ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmazdı. Eğer zorlansaydım, muhtemelen genel bir tanımlama yapardım, çünkü benim için mükemmel olan birini bulacağımı hiç düşünmemiştim. En çılgın hayallerimde bile Scarlett Priest'i tarif edemezdim.

Kağıt üzerinde hepimiz yanılıyor. Her şeyin dışarıdan nasıl görüldüğünün hiçbir şey ifade etmediğini gösteriyor. Scarlett'in en sevdiği hashtag'in dediği gibi, hayat dağınıktır. Gözümüzün önüne gelene kadar neye ihtiyacımız olduğunu her zaman bilemeyiz.

Neredeyse işi berbat edecektim, ama Scarlett'i sandığım gibi tanıyorsam, bana izin vermeyecekti. Bunun için fazla zeki. Tanrıya şükür ben de anladım, çünkü Scarlett Priest başıma gelen en iyi şey ve onu asla hafife almayacağım.

Orada güvende olduğundan emin olmak için kalçalarını omuzlarıma sıkıştırıyorum ve sonra hep birlikte, tüm kalabalık son nakaratı söylüyor. Tezahüratlar ve alkışlar neredeyse kulakları sağır ediyor ve polislerin hepsi kalabalığa doğru yöneliyor.

Bump ve çocuk sahneden atlamadan önce selam veriyorlar.

En azından *Bump kalabalıkta sörf yapmaya çalışmadı.*

Biz.

"Çok fena değil miydi? Enerjiyi hissedebiliyor musun? Ben *bölge*, adamım!"

I Yapma. Biliyorum Eğer Bu mümkün için
olsun yüksek kapalı bir Ama Bump'ın keyfi yerinde gibi
görünüyordu.

Yere çömelıyorum v e Scarlett sırtımdan atlayıp sarılmak için kendini Bump'a atıyor.

"*Harikaydın!* Sahnedeki duruşun efsanevi!"

Bump o kadar geniş gülümsüyor ki yüzü ikiye bölünebilir. "Çünkü ben onursal bir efsaneyim."

Scarlett'i bıraktığında, ben de sıramı aldım ve ona sırtını tokatlayarak sarıldım. "Harikaydın, dostum. Çok iyi iş çıkardın."

Bana umutlu bir ifadeyle bakmadan önce Hal'i yumrukluyor. "Bu setten sonra çok acıktım. Bir corn dog ve patates kızartması alabilir miyim? İçimdeki rock tanrısını beslemem gerektiğini biliyorsun."

Suratımı asmamak için kendimi zor tutuyorum. "Evet, dostum. Gidip sana yiyecek bir şeyler alalım."

Scarlett sırtarak, "Beni patates kızartmasına ikna edebilirler," diyor. "Çünkü kokusunu buradan alabiliyorum ve midem net bir şekilde 'karnıma gir' sinyalleri gönderiyor."

"Evet!" Bump kalabalığın arasına dalmadan önce bir hava riff'i daha çalıyor. İnsanlar sırtına vurup beşlik çakıyor ve o da bunu bir rock yıldızı gibi karşılıyor.

Belki de ona gerçek bir gitar almalıyım. Bu düşünceyi hemen ikinci bir düşünce takip ediyor - *bir daha onunla aynı duvarı paylaşmak zorunda kalmayacağım* zaman.

Bunu neden daha önce düşünmedim? Muhtemelen kulübü kurup çalıştırmak ve yasal hale getirmek konusunda çok endişelendiğim için, çok uzun zamandır tünel görüşüne sahiptim. Bu sona eriyor.

"Bir şey ister misin? Ya da ... eğitiminle birlikte bir şeyler yiyebilir misin?" Scarlett, Bump'ın birkaç adım gerisinde olan Hal'in peşinden gitmek için bir adım atarken sorar.

"Birkaç patates kızartması bana zarar vermez. Daha sonra brokoli yerim."

"Güzel. Bump 'Ben gruptanım' diyerek tatlı tatlı öne geçmeden önce sıraya girelim."

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirip beni arkasından çekiştirirken kıkırdıyorum. Ayaklarım neredeyse yere basmıyor, çünkü gözlerimi ellerimize dikmiş bakıyorum. Scarlett önce arkasına, sonra da ellerine bakıyor.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor.

"Hayır, hiç de değil. Sadece elini tutmaktan hoşlanıyorum. Çok hoşuma gidiyor."

Mutluluğun yumuşak ısıltısı bütün yüzüne yayılıyor. "Ben de senin elini tutmayı seviyorum, damızlık. Bu benim en sevdiğim şeylerden biri."

Kafamın içinde annemin sesinin belli belirsiz yankılanmasından çok farklı. *"Elimi tutmak için çok yaşlısın, değil mi oğlum?"*

İçimde uzun zamandır var olan bir şey - annemin beni terk etmesiyle keskinleşen, sertleşmiş bir kenar - Hudson'ın yüzeyinden yükselen sis gibi dağılıyor.

Onun peşinden gidiyorum, bugün için o kadar minnettar hissediyorum ki hiçbir şey beni yıkamaz.

YİRMİ SEKİZ

SCARLETT

PARKIN ORTASINDA BİR PİKNIK MASASI BULUYORUZ. BUMP EĞİLDİ

şişme gitarı dikkatlice yan tarafa yaslıyor, böylece tüm dikkatini sipariş ettiği üç corn dog'u yemeye verebiliyor.

Midesi için endişeleniyorum ama bir şey diyemiyorum çünkü kendinden çok emin ve gururlu görünüyor.

Onu sahnede izlemek bir cümbüştü. Eğer bu performans Gabriel'i ona gerçek bir gitar almaya ve işler yoluna girdikten sonra ona ders aldirmaya teşvik etmezse, bunu kendim yapacağım. *Yani*, bunu yetişkinler gibi tartıştıktan ve ona pratik yapabileceği ses geçirmez bir yer bulduktan sonra. Ama kafamda şimdiden ne renk gitar isteyeceğine karar vermeye çalışıyorum. Siyah ya da mavi, belki?

"Bu şeylerin ne kadar iyi olduğunu unutmuşum," diyor Hal, sosisli sandviçinden bir ısırık alırken zevkle inleyerek. *Cesur adam*.

Hal bir ısırık alırken Gabriel gözcülük görevini devralıyor ve masanın ortasına yerleştirdiğimiz büyük kovadan birkaç tane daha kaba kesilmiş patates kızartması alıyor.

Başparmağımdan serçe parmağıma kadar parmak uçlarımdaki tuzu yalıyorum. "Bu, son bir ay içinde gittiğim tüm restoranlardan daha iyi," diyorum göz kırparak. "Bazen sadece patates, yağ ve tuza ihtiyaç duyarsınız."

"Ve aile. Aile en iyi baharattır," diye ekliyor Bump, sesi bilge bir adam gibi çıkıyor.

Gabriel uzanıp bir kolunu ona doluyor ve başını kendi tarafına çekiyor. "Bu konuda kesinlikle haklısın dostum."

"Yani bu, gelecek hafta sonu Koca Mike ve Joanie'nin barbeküsüne geleceğin anlamına mı geliyor? Onlara gelemeyecek kadar meşgul olabileceğini söyledim ama Koca Mike deli olduğumu ve bunu kaçırmayacağını söyledi."

İki adam arasında bir ileri bir geri bakıyorum ve Gabriel'in yüzünün yumuşamasını izliyorum. "Tabii ki kaçırmam. Koca Mike'ın barbeküleri en iyisidir."

Bump iki elini havaya kaldırarak köpeğinin mısır unu kaplamasından bir parçayı kafasının üzerinden uçuruyor. Neyse ki mermi yüzümün aksi yönüne fırlıyor ve Gabriel'e gülümsüyorum.

"Hiç barbeküye gitmedim..."

Bump'ın ağzı açık kalır. "Olamaz," dedi şok içinde. "Sen yaşamıyorsun, Scarlett."

Bump'tan tipik olarak öğrendiğim gibi, doğrudan doğruya ve masumca yaptığı bu yorum, beni tam solar plexusumdan vurdu.

Haklıydı. Ben yaşamıyordum. Gabriel ve Bump hayatıma girmeden önce yaşamıyordum.

Gabriel masanın öbür ucuna uzanıp elimi kendi eliyle kapatıyor. "Merak etme, kısa sürede onlara doyacaksın. Mike, Joanie'yi o kadar sık yemek hazırlamaya ikna edebilseydi her Pazar bir tane yerd. Onu çok seveceksin. Söz veriyorum."

"Dani, Tony, Carrie ve Christopher ile tanışacaksın... Oh, ve Melanie, ve belki daha fazlası. *Çok eğlenceli.* Gabe son ikisini kaçırmak zorunda kaldı ama Koca Mike bu seferkine geleceğine dair benimle bahse girdi ve ben Koca Mike'a karşı asla bahse girmem çünkü o her zaman haklıdır.

her zaman haklı olabileceğini sanmıyorum." Bu ağız dolusu laftan sonra nefes nefese kalıyor ve elindeki su şişesinin yarısını yutuyor.

"O zaman barbeküye geliyorum gibi görünüyor."

"Bu *harika!*" Bump ellerini indirmeden önce tekrar havaya kaldırıyor ve Gabriel'e dönüyor. "Bir yirmilik daha alabilir miyim? Limonata içmek istiyorum. Hani şu gerçek limonları ezip bardağa bir parça koydukları türden. Sıradayken gördüm ama ellerim doluydu..."

Gabriel elini cebine atıyor ve yirmi dolarlık bir banknot daha çıkarıyor. "Limonatanı al, dostum. Rock tanrıları susamış olamaz."

Dönüp piknik masasından kalkarken Bump'ın yüzündeki ifade paha biçilemez.

"Ben de seninle geliyorum, Bump. Düdüğümü ıslatmak için biraz limonata içebilirim," diyor Hal ve ayağa kalkıyor.

"Büyük bir tane mi istersin yoksa küçük mü? Çünkü ben büyük bir tane alacağım," diye soruyor Bump, iki adam yanlarında top şapkalı iki dev limonla karavana doğru yola çıkarken.

Kulak misafiri olmaz olmaz, Gabe'in elini havada yakalıyorum, o başka bir kızartmaya uzanırken.

"Cimrilik mi yapıyorsun?" diye soruyor.

"Hayır, ama Bump'a bir gitar almalıyız. Ve ders almalıyız. Bakalım gerçekten sevecek mi? Tanrım, Gabe. Çok mutlu görünüyordu. Kalabalığın enerjisini nasıl emdiğini gördün mü?"

Gabriel başını sallıyor. "Gördüm. Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Parmaklarını benimkilere doluyor. "Nasıl olacağını bilmiyorum ama hoşuna gidip gitmediğini görmek için buna değer."

"Tamam, güzel. Gitarlardan anlayan birini bulmalı ve onun için doğru olanı almalıyız. Birkaç kişiyle konuşacağım."

Ben konuşurken Gabriel başını sallıyor. "Ne oldu? Bu konuda çok mu hızlı hareket ediyorum?"

"Hayır, sen mükemmelsin. Bump seni benim için çalmaya karar verdiği için ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden edemiyorum."

Sırtışımla yanaklarım geriliyor. "Biliyorum. Asla normal gelmeyecek ama beni kaçırdığı için çok mutluyum. Tüm bunları kaçırdığımı düşünmek bile beni dümdüz ederdi."

Elimi masaya götürüyor ve arkasına bir öpücük konduruyor. "Ve hayatım sensiz bu kadar güzel olmazdı. Bütün bunlar için henüz erken, ama ben ne istediğimi biliyorum, Scarlett."

"Ne?" Kalbim inanılmaz derecede sert çarparken fısıldıyorum. "Seni. Sana sahip olabileceğim sürece."

Gözlerim anında mutluluk gözyaşlarıyla doluyor. Benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum, ama bunu böyle ifade ettiğinde ... *anında eriyen bir su birikintisi*. "O duyguyu bilirim kovboy."

Gabriel'in omuzları gülmekten titrer. "Karar verdiğimizizi sanıyordum *damızlık*?"

Sırtışım genişliyor. "Peki ya *benimki*?"

Gözlerini bir süreliğine kapatıyor ve açtığında Gabriel'in yüzündeki ifadeyi *Onu Mutlu Ettiğim*de olarak *kaydediyorum*.

"Bu mükemmel, uğur böceği. Kesinlikle mükemmel."

YİRMİ DOKUZ

EFSANE

KOVAYI PİKNIK MASASINDAKİ SCARLETT'E DOĞRU İTİYORUM, YÜZÜMDE BİR GÜLÜMSEMEYLE
Yüzümde hiç çıkmayacakmış gibi bir his var. "Gerisini sana bıraksam iyi olacak, yoksa Jeb yarın bana ne olduğunu merak edecek."

"Madem ısrar ediyorsun," diyor ve lezzetli patates kızartmalarının geri kalanına dalıyor.

Ağızına bir tane daha atamadan, Bump aceleyle masaya geri gelir ve hayalet görmüş gibi görünür.

Anında, I cıvata için benim Ayaklar, hepsi
sistemler üzerinde Uyarı. "Ne oldu? Her
şey yolunda mı?"

"I . . ." Sözcükleri bulmaya çalışırken birkaç nefes çekt i . "I . . ."

"Otur. İyi misin? Hal nerede?" Bump'ı sırtı masaya dönük, ellerimi omuzlarına koyarak bankın üzerine bastırıyorum.

Scarlett yerinden fırladı ve masanın etrafından dolaşarak onun yanına oturdu. "Neyin var, tatlım?"

"I . . . Onu gördüm."

Midem hınzırca bir düğüme dönüştü. Kimden bahsettiğinden yüzde 99 emin olsam da yine de soruyu soruyorum. "Kimi gördün, dostum?"

Bump başını küçük, hızlı hareketlerle ileri geri sallıyor. Hal'i aramak için arkamı dönüyorum ama adam ortalıkta yok.

Hay sikeyim. Eğer Moses buradaysa . . . Keşke pantolonumun arkasına bir dokuzluk sıkıştırırsaydım diyorum ama bunun bir halk merkezi karnavalında hoş karşılanacağını pek sanmıyorum. Kalabalığı tarıyorum, Moses'a ait olabilecek her yüze kilitleniyorum ama hiçbiri o değil.

Bump'a dönüyorum. "Moses mıydı?"

Scarlett onu sertçe yanına çekiyor ve kolunu omzuna doluyor. "Sen iyisin. Seni yakalayamaz. Burada değil. Şimdi olmaz. Söz veriyorum."

"Buradaydı. Onu gördüm. O ürkütücü gözleriyle bana baktı. Şeytani gözlerle."

Hay sikeyim. Moses'ın gözleri kesinlikle onun en belirgin özelliği. Olağandışı yeşilimsi bir altın renginde parlıyor gibiler.

"Onu nerede gördün?"

"Limonatanın yanında. Benimkini aldım ve düşürdüm. Hal ben bağırdıktan sonra koştu."

Ayağa kalkarken bir elimi Bump'ın dizine koyup sıkıyorum. "Çok özür dilerim dostum. Allah kahretsin. Bizimle uğraşmasına izin vermeyeceğim."

Scarlett bana baktı ve anında sakinleştim. Şimdi Moses yüzünden kendimi kaybetmenin ne yeri ne de zamanı. Hal'i beklemeli, durumu ondan öğrenmeli ve sonra da yeni bir plan yapabilmek için buradan siktir olup gitmeliyiz.

Çünkü Moses, Bump'ın gözlerini görebileceği kadar yaklaşabilirse ... öldürebilecek kadar yakın demektir.

Bu düşünceyle içime bir korku dalgası yayılıyor. *Kimse Bump'a bir daha zarar veremez. Kimse Scarlett'e dokunamaz.* Bu iki şey

ve Moses'ın ikisini de değiştirmesine izin vermeyeceğim.

Kalabalığın arasından gelen Hal'ı fark ettim. Göğsü daha önce olduğundan daha hızlı inip kalkıyor, bu yüzden koştuğunu biliyorum. "Onu kaybettin mi?"

Yavaşça başını sallıyor. "Caddede bir arabaya bindi ve kışını kaldırıp buradan kaçtı. Plakasını alacak kadar yakın değildim. Çok özür dilerim, Gabe. Plakasını almalıydım. *Onu* yakalamalıydım. Seni yüzüstü bırakmışım gibi hissediyorum."

"Hayır," diyorum ve başımı sallayarak onun utancını bastırıyorum. "Moses akıllıdır. Kurnaz. Her zaman öyleydi. Burada olduğumuzu biliyordu. Muhtemelen bizi sarsmak ve hâlâ bize ulaşabileceğini bilmemizi sağlamak için bir şey yapmak istedi. Beni kontrol etmek tam ona göreymi ve yapacağını söyledi."

"Artık eve gidebilir miyiz, Gabe? Eve gitmek istiyorum. Roux'yu istiyorum." Bump'ın sesi öğleden sonra yaşadığı onca heyecandan sonra o kadar zayıf geliyor ki, içimden Moses'ı hemen oracıkta öldürmek geliyor.

Kimse Bump'ın mutluluğunu çalamaz.

"Roux benim evimde, Bump. Gelip yatıya kalmak ister misin? Daha önce geldiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Bump canlandı ve bu öneri için Scarlett'i öpebilirim. Binası son derece güvenli ve Bump yeni, farklı bir yerde olacağı için bütün gece korkudan çok heyecan ve merak duyacak. En azından ben böyle olması için dua ediyorum.

"Senin evin mi? Büyük ev mi?" Bump'ın gözleri kocaman.

"Her yeri görebilirsin. Bir tur atabilirsin. Ama ben sadece üst katta, senin gördüğün yerde yaşıyorum."

"Yine yastık kalesi yapabilir miyiz?"

Scarlett nazikçe, "Eğer istersen," dedi. "Ya da kendi odanız olabilir ve orada Roux ile kendiniz için bir oda yapabilirsiniz."

Bump bana döndü. "Eve gitmek istemiyorum. Scarlett'in evine gitmek istiyorum."

Saçını karıştırdım. "Tamam, dostum. O zaman Scarlett'in evine gideriz." Hal'a bakıyorum, o da sokağı işaret ediyor.

"Araba birkaç blok ötede. Ben parkın girişine yanaşana kadar beklemek ister misin?"

"Evet. Bu iyi olur."

Biz yiyeceklerimizden arta kalanları ve kapları fırlatırken Hal cipi almaya gidiyor.

Bump havalı gitarını alıp göğsüne bastırıyor. "Musa neden geri geldi, Gabe? Onunla işimizin bittiğini sanıyordum?"

Bu soru kendimi lanet olası bir başarısızlık gibi hissetmeme neden oluyor. Creighton Karas'ın Casso ailesindeki adamları ne halt ediyor ve neden hâlâ Moses'a kilitlenmediler?

"Muhtemelen dövüş için antrenman yapıyor gibi görüldüğümünden emin olmak istiyordu."

"Senin kaybetmeni istiyor," diyor Bump kaşlarını çatarak. "Kaybetmeni istemiyorum. Senin kazanmaya ihtiyacın var. Kazanmak seni mutlu eder."

Şu lanet herif. Yemin ederim, Bump nasıl düşündüğümü ve hissettiğimi herkesten daha iyi anlıyor. On beş yıllık dostluğumuzdan sonra Q'nun bile anlayamadığı bir şekilde ruh halime tamamen uyum sağlamış durumda.

Scarlett zoraki bir gülümsemeye, "Şu anda Musa ya da kavga hakkında endişelenmeyelim," dedi. "Neden Hal'in bizi alacağı yere doğru gitmiyoruz? Eminim Roux seni gördüğü için çok heyecanlanacaktır." Scarlett Roux'dan söz eder etmez Bump Moses'ı unuttur, ve dikkatini dağıttığı için onu öpebilirim. Onu besleyeceği ikramlardan ve Scarlett için sorun olmazsa yatakta uyumasına nasıl izin vereceğinden söz etmeye başladı.

Girişe ulaştığımızda ve Scarlett Roux'nun yatakta ona sarılmasına izin vermeyi kabul ettiğinde, Hal cipiyle yanaşmak üzereydi.

Hepimiz arabaya doluştuk, Bump en arka koltuğa oturdu.

Hal radyo istasyonunu açmadan önce birkaç dakika sessiz kaldık ve "Highway to Hell" almaya başladı. İimi bir ürperti kaplıyor ama Bump hava gitarını çıkarıp şarkı söylemeye başlıyor. Bu sözleri kötü bir alamet olarak algılamamaya çalışıyorum ama bu sadece zil sesinin başlaması kadar sürüyor.

"Bu senin telefonun mu?" Scarlett yüzünde sorgulayan bir ifadeyle bana bakıyor.

Başımı iki yana sallıyorum.

"Hayır, benim değil." "Benimki sessizde," diyor Hal.

"Benimki de," diye ekliyor Scarlett.

Kırmızı el çantasını işaret ederken, "Ama senin antandan geliyor," diyorum.

Scarlett başını sallıyor ama yine de çantasını karıştırıyor. "Benim böyle bir zil sesim yok-" Ucuz bir kontrl cep telefonuna benzeyen bir şey çıkarınca sözleri kesildi. "Bu benim değil."

Elinden telefonu kapıp KONUS düğmesine basıyorum ama daha cevap vermeden diğer uçta kimin olacağını biliyorum.

"Ne istiyorsunuz?" diye soruyorum.

"Gabe. Gerçekten iyi görünüyorsun. Eğitimin şimdiden kendini gösteriyor. Çok çalışıyorsun, değil mi?" Tam da tahmin ettiğim gibi, hattın diğer ucundan Moses'ın aksanlı tonu geliyor.

"Ne istiyorsun?" Sıkılmış dişlerimin arasından fısıldıyorum, cipteki herkes beni duyabiliyor olsa da.

"Pek bir şey değil. Sadece nasıl olduğunu görmek istedim. Eski dostum Gabriel *Legend*'ı takip edemez miyim?"

Bağırıp ağırma ve Bump'ın ödünç kopardığı için gerçekten ne hissettiğimi söyleme dürtüsüyle savaşarak sessiz kalıyorum.

"Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?" Ses tonu değişiyor, daha sert ve ciddi bir hal alıyor. "Sorun değil, Gabe. Benim de sana fazla bir şey söylememe gerek yok. Sadece seni izlediğimi bilmeni istedim. Buna seni *izlemek* bile diyebiliriz. Dövüş gecesinin sorunsuz geçmesi için ödüllü dövüşçüme bir şey olmadığından emin oluyorum. Şimdi sağlıklı kal. Sebzelerini ye ve sıkı çalışmaya devam et. Ve bu işi başarmak için motivasyona ihtiyacın olursa eski dostun Moses'ı aklından çıkarma."

"Halkımdan uzak dur," diyorum içimde biriktirdiğim öfke alnımda ter biriktirirken.

"Buna söz vermemi istiyorsun, eminim. Ama ben senden emir almıyorum *Legend*. Ben veririm. Şimdi, sana ve yeni küçük ailene iyi öğleden sonraları. Hanımına çantasını beğendiğimi söyle. Tarzı var."

Gözlerim Scarlett'in içinden telefonu çıkardığı kırmızı deri çantaya kilitlendi. Moses ona dokunacak kadar yakın olduğunu bilmemi istiyor.

Eski halim olsa aklımı kaçırrı ve bir daha Scarlett'in yanına yaklaşırsa onu öldürmekle tehdit ederdim, ama şu anda bunu yapamam, onun ve Bump'ın önünde olmaz. Çocuk yeterince şey yaşadı ve Scarlett'in de bunları duymasına gerek yok.

"Seni duyuyorum, Moses. Her şey *açık ve net bir* şekilde ortaya çıkıyor." "Güzel. Bu gerçekten çok iyi. Şimdi hepiniz gidip gerçek bir yemek yiyin.

Çünkü sadece patates kızartmasıyla antrenman yapamazsın. Yine de sonunda yemek yemekten korkmayan bir kadın bulduğuna sevindim. Kemiklerimin üzerinde biraz et olmasını her zaman sevmişimdir."

Ateşim gittikçe yükselirken vücudumun her gözeneğinden öfke fışkırmakla tehdit ediyor.

"Ona bir daha bakma. Söz veriyorum pişman olacaksın."

Kıs kıs gülüşü karanlık ve çarpık. "O zaman yoluna devam et evlat. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Telefon kapandı ve ben de telefonu kucağıma bıraktım. "O yaptı," diye fısıldıyor Scarlett.

Bütün vücudum betonla doldurulmuş gibi hissediyorum. Kılımı bile kıpırdatmak istemiyorum, çünkü solumdaki pencereyi yumruklamak gibi aptalca bir şey yapmaktan korkuyorum.

Benim de nasıl hissettiğimi dikte etmesine izin vermeyeceğim, diyorum kendime, isyan eden duygularımı kontrol etmek için savaşıyorum. Moses Buford Gaspard tüm düğmelerime nasıl basacağını biliyor ve bunun devam etmesine izin vermeyeceğim.

"Senin evine döndüğümüzde bir arama yapmam gerekiyor," diyorum ona. "Tamam, nasıl istersen."

Solgun tenine ve geniş gri gözlerine dikkat ediyorum. "Yalnız."

Yavaşça başını sallıyor. "Tamam. Ben Bump'la ilgileneceğim, sen de işlerini hallet. Bu işi halledeceğiz, Gabe. Her ne ise, halledeceğiz."

Koltuğumda sessizce oturuyorum, Curated'a geri dönerken pencereden dışarı bakıyorum, kendimi neyin içine soktuğumu ve hepimizi nasıl kurtaracağımı merak ediyorum.

Moses'la yaptığım görüşmeyi kafamda yarım düzine kez tekrarlıyor, öfkemle boğuşuyorum. Curated'dan çıktığımızda, Hal bizi ön kapıya kadar götürüyor ve güvenli olduğundan emin olmak için tüm binadaki her odayı kontrol ediyor.

Scarlett'in dairesine vardığımızda aklıma bir şey geldi.

"Mafyadan haberi yok," diye fısıldıyorum kendi kendime.

"Ne?" Scarlett yanımdan sesleniyor.

Bizi duymadığından emin olmak için Bump'a bakıyorum, ama o oturma odasında yere uzanmış, Roux'nun onu hoş köpek öpücükleriyle sarmalamasına izin veriyor.

Hal, "Ben onlarla dışarı çıkayım da köpek biraz dolaşsın," diye teklif edince başımı salladım. Kapı kapanır kapanmaz Scarlett'in bakışlarıyla bir kez daha karşılaştım.

"Musa mafyadan söz etmedi."

Creighton'la grşmemden sonra ona her şeyin ne durumda olduğunu anlattım, bu yüzden eteden söz etmem onun için sürpriz olmadı.

"Bu iyiye işaret, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum, kendime güvenim yeniden artıyor. "Moses odadaki en zeki adam olmayı seviyor. Bunun için can atar. Eskiden bile ne kadar zeki olduğunu göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Eğer çetenin peşinde olduğunu bilseydi, bunu yüzüme vurur ve hepimizden daha zeki olduğum için benimle alay ederdi. Ama yapmadı. Bilmiyor."

"Oh, Tanrıya şükür." Scarlett avucunu göğsüne bastırarak bir nefes verdi. "Eğer bilmiyorsa... o zaman onu bulmaları için hala iyi bir şans var demektir ve-"

"Dövüşten önce ona iyi bak. Evet. Ben de tam olarak bunun için dua ediyorum uğur böceği. Çünkü başka türlü ne yapacağımı bilmiyorum."

Bana doğru geliyor ve iki kolunu belime doluyor. "Bir yolunu bulacağız. Ne derse desin bize zarar vermeyecek. Ona bu şansı vermeyeceğiz, Gabe. Sana güveniyorum."

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Haklısın. Bu işi halledeceğiz. Birlikte yaşayabileceğim başka bir alternatif yok."

"Keşke parayı alsaydı," diye fısıldıyor.

Egom onu başından savmak yerine, ağzımdan çıkacağını hiç düşünmediğim bir şey söylüyorum. "Eğer onu ikna etme şansım olursa, bunu yapacağım. Size söz veriyorum."

OTUZ

EFSANE

SCARLETT BUMP'I YERLEŐTİRİRKEN, BEN DE TELEFONUMU ÇIKARIP
Creighton Karas.

Bir milyarder size bir Şeyle ilgileneceğini söylediğinde ve bu Şey kadınınızın çantasında kontrl bir cep telefonu Şeklinde ortaya çıktığında, milyarderin yapması gereken bazı açıklamalar vardır.

Şaşırtıcı bir Şekilde, cevap veriyor. "Merhaba, Legend. Normalde kimsenin aramasına cevap vermediğim bu Pazar akőamı senin için ne yapabilirim?"

"Hafta sonunuzu bldğm için özür dilerim." "nemli olduğunu varsayıyorum."

Elimde kontrl telefon, Scarlett'in mutfak masasına oturdum.
"Moses hala hayatta."

"Evet, yaşıyor. Aksini mi bekliyordun?"

Gözlerim Scarlett'in duvarındaki tuzluk ve biberliklere takılıyor, sanki bir Şekilde Karas'ın yerine geebilirlermiő gibi. "Onun icabına baktıracağını söylediğini sanıyordum?"

"Dedim. Ve bunda ciddi dim."

Başıımı sallıyorum ve dizim masa örtüsünün altında zıplıyor.
"Yakın bir zamanda mı? Çünkü kafamın içine girip

bugün."

"Ne oldu?" Karas soruyor, ses tonu hâlâ sohbet havasında, sanki bu onu hiç germemiş gibi.

"Bir karnavaldaydık. Scarlett'in çantasına ön ödemeli bir cep telefonu bıraktı. İstedığı zaman bana -ya da ona ya da Bump'a- ulaşabileceğini bilmemi istedi."

"Onun oyununu oynamayacağından endişelenmeye başlamış olmalı."

Karas beni göremese de omuz silkiyorum. "Öyle görünüyor. Ama bu dövüşe üç haftadan az zamanım kaldı ve eğer paranı geri istiyorsan, onu kafamdan çıkarmam gerek. Lanet şehirden. Lanet resmin dışında."

"Bana emir mi veriyorsun, Legend?"

Sözlerinin altında yatan uyarı tonunu duyuyorum.

"Sadece bir planınız olup olmadığını soruyorum ve eğer varsa, zaman çizelgesi nedir? Çünkü halkımın güvende olduğunu bilmem gerekiyor." Parmağımı masaya o kadar sert vuruyorum ki muhtemelen ahşapta çukurlar açıyorum. "Arkadaş olduğumuzu söylemiştin *Crey*. O yüzden halkımın benim tüm hayatım olduğunu anlamalısın. Önemli olan *tek şey* onlar. Ya bu işi hallederim ya da kendim hallederim."

Karas birkaç saniye sessiz kalır. "Bir plan var. Harekete geçti. Bir telefon görüşmesi yapıp size bilgi vereceğim. Ama şimdilik, her zamanki gibi iş. Çalışacaksınız. Antrenman yapacaksınız. Eve, Bayan Priest'in yanına gideceksin. Moses'ı unut."

Dudaklarından Tanrı'nın kulaklarına kadar gökyüzüne bakıyorum. "Kolaymış gibi konuşuyorsun."

Telefon hattında bir şeyler çınlıyor ve Karas'ın kendine bir içki doldurduğu duyuluyor.

"Öyle. Önemli olana odaklan. Dikkatin dağılmasın. İyi geceler, Efsane. İrtibatta olacağım."

Arama sona eriyor ve ben Scarlett'in mutfak masasında, onun numarasını çevirmeden önce sahip olduğumdan daha fazla yanıtım olmadan oturmak zorunda kalıyorum.

Karas'a güvenebilir miyim? Babası Dominic Casso, son yirmi yıl boyunca Casso suç ailesinin reisliğini yapmış. *Ona güvenmekten başka bir seçeneğim var mı?*

Diğer seçeneklerimi düşünüyorum.

Q'nun özel dedektif arkadaşı Eduardo, Moses'ı araştırmayı reddetti. Daha da çılgın başka bir özel dedektifim yok, bu yüzden ayak işlerini Q ve ben yapıyoruz. Ama bu benim sorunum, Q'nun değil ve şu anda spor salonunda geçirdiğim onca saat yüzünden benden fazla yardım almadan kulübü yönetmekle yeterince uğraşıyor.

Yani geriye ben kalıyorum. Musa'yı avlamak. Tek başıma. Bir yandan eğitim almaya, Scarlett'i güvende tutmaya ve Bump'la vakit geçirmeye çalışıyorum. Tüm bunların ötesinde, nereden başlayacağıma dair en ufak bir fikrim bile yok.

Scarlett odaya girdiğinde telefonumu masaya bırakıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor kaşlarının arasında oluşan bir kırılgılıkla. "Görünüyorsun-"

"Nasıl çözeceğimi bilmediğim bir sorunla boğuşuyormuşum gibi mi?" "Evet," diye fısıldıyor. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Omzunun üzerinden oturma odasına doğru bakıyorum, Bump'ın sesini dinliyorum.

"Roux ile birlikte yastık ve battaniyeden oluşan kalesine yerleşti. Ona bir el feneri ve bir not defteri verdim ve sanırım bir rock yıldızı olarak kariyerini planlıyor."

Bu sözler yüzümde zayıf bir gülümsemeye neden oluyor, ama hemen cevap vermiyorum.

Scarlett benimkinin yanındaki sandalyeyi çekip oturdu ve elimi kendi eliyle kapattı. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Sanırım bu cep telefonu ve arama hakkında."

Neyi paylaşacağımı düşünürken çenem sarsılıyor. Dürüst olmak istiyorum ama Karas bana her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermişken onu korkutmak da istemiyorum.

"Evet. Az önce neler olduğunu öğrenmek için Karas'ı aradım. Araştıracaklarını ve bana bilgi vereceğini söyledi." Çenemi düşürdüm ve başımı salladım. "Beklemekten ve merak etmekten nefret ediyorum. Tehlikede olan çok şey var."

Başımı kaldırmadan önce birkaç saniye bekliyorum, çünkü yüzündeki ifadenin heyecanlı olacağını hayal edemiyorum. Bakışlarıyla buluştuğumda, o gri gözler düşünceli.

"Ben ne yapabilirim? Onu bulması için başka birini mi tutmamız gerekiyor? Çünkü bunun için ödeme yapabilirim, Gabriel. Bu adamın gitmesi için veremeyeceğim hiçbir şey yok, böylece her gün omuzlarımızın üzerinden bakmadan hayatlarımızı yaşamaya geri dönebiliriz."

Scarlett'in her zaman yaptığı gibi cömert bir teklifte bulunuyor, ama endişesi göğsüme inen bir darbe gibi ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Saçmalıklarımın onun hayatını etkileyecek kadar yayılmasından nefret ediyorum. Bu olmasını hiç istemediğim bir şeydi.

"Musa'nın peşinden kendim gidebilirim,"
diyorum sessizce. Scarlett'in omurgası
dikleşti. "Ne?"

"Eğer Karas'ın bu işi başaramayacağını düşünüyorsam, şu anda elimdeki tek oyun bu."

Çenesi gerildi ve konuşmadan birkaç uzun, yavaş nefes alırken bana baktı.

"Bu fikir hoşuna gitmedi."

"Beğenmeli miyim?"

Başımı sallıyorum ve masanın ortasına mükemmel bir şekilde yerleştirdiği orta sehpayı bakıyorum. "Hayır. Çünkü ne olacağını bilmiyorum. Kahretsin, Karas'ın bu işi kontrol altına aldığına gerçekten inanmak istiyordum."

Scarlett elimi kendi eliyle örtmek için uzandı. "Kontrol altına alamadıklarını mı söyledi?"

"Hayır. Sadece hareket halinde olduğunu ve bir gelişme olduğunda bana haber vereceğini söyledi."

Parmaklarını benimkilere doladı. "Başkalarına güvenmenin en sevdiğin şey olmadığını biliyorum ama bazen hepimiz buna mecbur kalıyoruz. Bunu mantıklı bir şekilde düşünelim. Musa'yı kendin bulup halletmeye kalkarsan, hayatındaki başka bir şey zarar görecektir; eğitimin gibi."

"Ya da seninle geçirdiğim zaman. Ya da Bump'la. Ya da kulüpteki zamanım," diye ekliyorum. Scarlett yutkunuyor. "Ne yapmaya karar verirsen ver, seni destekleyeceğim, Ama bence bir hafta daha vermelisin. Çalışmaya devam edin. Hepimiz tetikte olacağız. Eğer bir milyarder ve mafya Moses'ı alaşağı edemezse, o zaman birlikte daha büyük silahlar buluruz, tamam mı?"

Creighton Karas ve Casso ailesinden *en büyük silahlardan* daha az bir şey olarak bahsettiğini duymak ağzımın kenarını sızlattı. Beni sakinleştirmek ve onu içine sürüklediğim bu tamamen yabancı dünyaya kafasını alıştırmak için harika bir iş çıkarıyor.

"Tamam. Bir hafta daha bekleyelim, sonra bir şey değişmezse o büyük silahlar hakkında konuşuruz." Elini ağzıma götürüyorum ve parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum.

"Güzel. Her şey yoluna girecek, Gabe. Benim inancım var. Sen de inanmalısın."

Daha sonra, yatağımda uzanmış, yanımda Scarlett'in nefes alış verişini dinlerken, inancımı aramaya çalışıyorum. Kendim ve Q dışında bir şeye ya da birine inanmayalı çok uzun zaman olmuştu, ama zaman değişiyor ve ben de değişiyorum.

Belki de inanç bela gibidir ve sizi bulur.

OTUZ BİR

SCARLETT

KARNAVALDAN SONRAKİ PAZAR GÜNÜ JERSEY'E DOĞRU YOLA ÇIKTIĞIMIZDA, BUMP Koca Mike, Joanie, Q'nun üç kız kardeşi ve onların aileleri hakkında her şeyi anlattım.

Aklımda kaldığı kadarıyla Koca Mike Porto Riko'da doğmuş ve küçük yaşta ailesiyle birlikte Amerika'ya gelmiş. Joanie, ailesinin Amerika'da dünyaya getirdiği ilk çocuktur. Lisede tanışmışlar ve Koca Mike mezuniyetten bir gün sonra evlenme teklif etmiş. Joanie'nin ailesi onun ailesinin hurdalığında çalışan biriyle değil, bir doktor ya da avukatla evlenmesini istiyordu ama Joanie Mike'a olan aşkıdan vazgeçirilemedi.

O yaz evlendiler ve dokuz ay sonra en büyük kızları Dani, ardından Carrie, Zoe ve sonra da Q dünyaya geldi.

Çekingen Q'nun onu makyajla, peruklarla ve mücevherlerle süslemeyi seven üç ablayla büyüdüğünü hayal etmek benim için zor, ama itiraf etmeliyim ki bu onu biraz daha sevmeme neden oluyor. Gabriell'in en iyi arkadaşı ama tanıştığımız günden beri aramızdaki buzları eritemedik -Gabe'in şehre taşınması konusunda hemfikir olması dışında.

Bunun üstesinden gelebileceğimden daha fazla olup olmadığına karar verip kaçmamı mı bekliyor yoksa onu kızdıracak başka bir şey mi yaptım emin değilim.

Her iki durumda da, katıldığımız aile barbeküsünde olması gerekiyordu.

Bir aile barbeküsü. Bunun benim için ilk olacağına hâlâ inanamıyorum.

Ne kadar heyecanlı olsam da tüm kadınlar için biraz endişeliyim. Zoe'yle tanıştım ve ona bayılıyorum ama Bump'a göre ablaları ve annesi Gabe'e karşı çok korumacılar. Bana biriyle çıkmamasının hoşlarına gittiğini çünkü kadınların her zaman sorun yarattığını söyledi. Ayrıca Bump'a mümkün olduğunca uzun süre bekar kalmasını tavsiye etmişler çünkü hiçbir kadın onun için yeterince iyi olamazmış.

Bump'ın durumuna katılıyorum. Ama Gabriel için yeterince iyi olup olmadığını görmek için yaptıkları testi geçeceğimi umuyorum. Bu ailenin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve asla sorun çıkarmak istemem.

Neyse ki karnavalдан bu yana, nispeten normal görünen yedi günlük bir hayatımız oldu. Artık orada olmaması gereken cep telefonları çantamda çalmıyor. Artık Lucy'den bir iz yok, bu beni biraz şaşırttı çünkü onu son kez gördüğümü ya da duyduğumu kesinlikle sanmıyorum.

Curated'da işler her zamankinden daha iyi gidiyor ve biletlerimiz eskisinden daha hızlı tükeniyor. Hatta Cumartesi günü genel halk için de açılış yapmayı tartışıyoruz. Talep o kadar yüksek ki Cuma günü fazladan iki saat daha açık kalmak zorunda kaldık ve yine de kapatmadan önce sıraya giremeyen neredeyse elli kişiyi evlerine gönderdik. Sanırım bu iyi bir sorun, bu yüzden bununla başa çıkacağım. Yeni depo alanımız resmen düzenlendi, yeniden stoklamamızı daha hızlı ve kolay hale getirdi, bu da fazladan bir gün daha açık kalmayı gerçekten destekleyebileceğimiz anlamına geliyor.

Dün gece Gabriel'i Monroe ve Kelsey ile birlikte kulübe g e l m e m e izin vermesi için ikna ettim. Katılım her gece arttı ve dans pistinin insanlarla dolu olduğunu görmek inanılmazdı

inanılmaz bir zaman geçiriyor. Legend gerçekten de Gabriel'in hayal ettiği her şey olma yolunda ilerliyor.

Harlow resmen hamile kalmaya çalışıyor, bu yüzden Jimmy ile evde kaldı ve bütün gece onlara mesaj atıp bebek yapıp yapmadıklarını sorduk. Bugün hepimizi öldürmek istediğinden eminim ama eninde sonunda bizi affedecektir.

Gabriel'in eğitimi iyi gidiyor, en azından benim söyleyebildiğim kadarıyla. Eve yorgun argın geliyor ve özel diyetine uygun yemekler hazırlayan bir yemek servisim var, böylece tek yapması gereken onları mikrodalgaya atıp yemek. Kasları şimdi eskisinden daha da belirgin ve dövüşten önceki son iki haftaya girdiğimiz için gizliden gizliye heyecanlıyım çünkü antrenmanların yoğunluğu azalacak, böylece geceleri o kadar bitkin düşmeyecek. Ama adam antrenman ortaklarıyla birlikte Manhattan'ın her yerinde koşuyor, kardiyo çalışıyor.

Dövüş hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum ama görünüşe göre antrenörünün oyun planının bir parçası Gabriel'in üç raunt boyunca yorulmadan sert ve hızlı dövüşebilmesini sağlamak. Bodhi'nin böyle bir dayanıklılığa sahip olmayacağını ve ikinci raundun sonunda bitkin düşeceğini düşünüyorlar çünkü daha önce bundan daha uzun süren bir dövüşü olmamış. Gabriel'in antrenman planı hakkındaki yorumlarına bakılırsa sağlam bir plan. Yine de, Bodhi'yi ilk rauntta nakavt etmek istediği hissine kapılıyorum, bu yüzden bu dövüşle ilgili olan her şeyle daha az risk alıyorum.

Daha önce YouTube'daki o eski videoları izlemeyi ne kadar sevsem de, birinin gözümün önünde Gabriel'in suratına yumruk atmaya çalışmasını izlemek konusunda nasıl hissedeceğimden tam olarak emin değilim.

Bunu yapabilirim. O iyi olacak.

En azından kendime bunu söyleyip duruyorum. Geçen Pazar Gabriel'e söylediğim gibi, inançlı olmalıyız.

Vaaz ettiğim şeyi uygulayarak, her gün fazladan birkaç dakikamı evrene tam olarak neye inandığımı bildirmek için harcıyorum. Sıkı çalışmaya inanıyorum. Yolda kalmaya. Ve Gabriel'e.

Ancak bir şey son derece iyi gidiyor, o da dövüş biletleri. Biletler satışa çıkar çıkmaz tükendi ve bu Gabriel'e rahat bir nefes aldırdı.

Şimdi bir de Moses'ın aramızdan ayrıldığı haberini alabilsek, hepimiz rahatlayacağız. Creighton birkaç gün önce aradı ama Gabriel'in duymak istediği şey bu değildi. Musa hâlâ hayatta ama çete onun nerede olduğunu biliyor ve hiçbirimize yaklaşmasına izin vermeyeceklerine dair söz verdiler. Ne zaman hareket etse, peşine düşüyorlar.

En azından bu da bir şeydir, ama onu neden *vurmadıklarından* emin değiliz. Meşru bir sebebi olmalı. Gabriel'e göre, Moses'ı kendi çıkarları için kullanmak ya da daha sonra mafyayla ilgili bir suçu üstlenmek için canlı istediklerini düşünüyor. Bu şekilde çalıştıklarını söylüyor, bu yüzden onun sözüne inanmak zorundayım.

Kötü bir adamın hâlâ hayatta olup olmadığını ya da sonunun gelip gelmediğini öğrenmek için beklediğim bir konumda olmaya alışık olmadığımı düşünürsek, ona bebek bakıcılığı yapmaları ve bize zarar veremeyeceğinden emin olmalarıyla ilgili bir sorunum yok.

Bana göre bu, evinizin içinde bir örümcek bulmak ve onu ezmek yerine bir parça kağıt ve bir bardak kullanarak tuzağa düşürüp ortadan kaldırmak gibi bir şey. Gabriel ve benim örümceklerle nasıl başa çıkılacağı konusunda farklı görüşlere sahip olduğumuzdan eminim. Ki bu iyi bir şey.

Her şey için endişelenmeyi bırak, Good Scarlett beynimin içinde tıslıyor. Bu aile barbeküsüne gidiyorsun ve kafanı oyuna vermelisin. Gabriel'in sahip olduğu tek aileyi etkileme zamanı.

Hatırlatma tam zamanında geldi, çünkü benzin istasyonunu geçiyorduk ve

Hurdalığı yoldan gizleyen uzun yeşil çitin diğer ucundaki beyaz evin araba yolu.

"Geldik! Futbol zamanı!" Bump arkadan alkışlıyor ve Roux kafasını Gabriel ve benim oturduğumuz ortadaki iki koltuğun arasına sokuyor.

Bump haftanın yaklaşık yarısında Koca Mike ve Joanie'lerde, diğer yarısında da Gabriel ve benimle kalıyor. Bu biraz alışma süreci oldu ama tam da olması gerektiği gibi olduğunu biliyorum. Moses'a bakıcılık yapan çeteye rağmen, ne Gabriel, ne Q, ne de Koca Mike Bump'ın geceleri yalnız başına evine dönmesine izin vermek konusunda rahat hissetmiyorlar.

Hal cipi park eder etmez evin ön kapısı açılıyor ve ortaokul ya da lise çağlarında olduğu anlaşılan bir kız kapıda bekliyor.

"Bu Melanie! Onu çok özledim! Seni gördüğüne çok sevinecek, Roux. Bunu biliyorsun, değil mi kızım?"

Bump sağ olsun, artık onun kim olduğunu biliyorum. Q'nun en büyük kız kardeşinin kızı.

Hepimiz cipten indik ve yaşlı bir kadın kıza kapıda eşlik etti.

"Tam zamanında geldiniz. Mike daha yeni guacamole yemeye başladı. O bitirmeden önce biraz alabilirsin," diye sesleniyor yaşlı kadın.

Gabriel elimi tutuyor ve Roux yanıımızdan geçip iki kadının arasından sıyrılarak eve doğru ilerliyor. Roux'nun kuyruğu bacağını tokatlarken genç kız kıkırđıyor.

"Bump! Büyükbabamın oyunu bittikten sonra oynayabilelim diye Xbox'ımı getirdim. Zoe Teyze arka bahçeye dev bir ekran kurdu, böylece dışarıda izleyebileceğiz ve oyuncular senin kadar büyük olacak!"

"Yok artık! Benim kadar büyük mü?" Bump ona beşlik çakıyor, ama kızın gülümsemesi beni görünce kayboluyor ve yüzünde bir endişe ifadesi beliriyor.

yüz hatları üzerinde.

Bekle. Ne yaptım ben? Umarım bu aile barbeküsü olayını şimdiden mahvetmemişimdir. Karıştırdım mı?

"Joanie ve Mel, bu Scarlett. Scarlett, Q'nun annesi Joanie ve yeğeni Melanie ile tanış."

"İkinizle de tanışmak bir zevk. Bugün bizi davet ettiğiniz için çok teşekkür ederiz." Elimi uzatıyorum ama Joanie elimi görmezden geliyor ve beni kucaklıyor.

"Sonunda seninle tanıştığımıza çok sevindim, Scarlett. Bu çocuklardan birini davet edebileceğimiz biriyle tanışmak için ne kadar uzun zamandır beklediğimizi bilemezsin."

"Anne ..." Q'nun sesi hâlâ kapıyı kapatmakta **o l a n** iki kadının arkasından geliyor.

"O ne demek istediğimi biliyor, Marcus. Onunla çıkmaya başladığında Gabe'in ününün farkında değildi." Joanie dikkatini tekrar bana çevirdi. "Lütfen, içeri gel. Muhtemelen alışık olduğunuz gibi değil ama burası bizim evimiz ve umarız beğenirsiniz."

Genç kız dudağını sertçe ısırıyor ve sanırım burada neler olduğunu biraz anlıyorum. *Kim olduğumu çok iyi biliyorlar.*

Bazen tanınmış olmak iki ucu keskin bir kılıçtır çünkü insanlar siz daha merhaba demeden hakkınızda her türlü fikre ve beklentiye sahiptir. Bu yüzden işleri eşitlemek için aklıma gelen tek şeyi yapıyorum.

"Daha önce hiç aile barbeküsüne gitmedim, bu yüzden bir şeyleri berbat ediyorsam bana söylemeniz gerekecek. Yemek yapmayı bilmem ama sofrayı kurmakta ve bulaşık yıkamakta çok iyiyimdir. Lütfen, beni çalıştırın. İki elim var ve emrinize amadeler."

Kızın gözleri fal taşı gibi açılır. "Bulaşık mı yıkıyorsun? Yok artık. Ciddi misin?"

Çok becerikli ellerimi ruh-parmak tarzında havada oynatıyorum. "Tabii ki. Onları kirlettikten sonra böyle yaparsın, değil mi?"

"Ama sen Scarlett Priest'sin. Milyarder bir ünlü gibisin. Hâlâ bulaşık yıkamak zorundaysan... benim için ne umut var?"

Neyse ki genç kızın öfkesi buzları eritiyor ve Gabriel, Q ve Joanie dahil herkes gülmeye başlıyor.

"Zavallı çocuk. Bir gün zengin ve ünlü bir YouTuber olduğunda yemek pişirmek, temizlik yapmak ya da çamaşır yıkamak zorunda kalmayacağını umuyordu," diyor Joanie gözündeki bir damla yaş silerek. "Hayalleri yıkıldı."

"Sen YouTuber mısın?" Melanie'ye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Henüz değil. Bir sürü video çekiyorum ama annem ve babam hiçbir şey yayınlamama izin vermiyor. İnsanların benimle dalga geçeceğinden ya da kötü şeyler söyleyeceğinden ve bunun beni inciteceğinden endişeleniyorlar. Paylaşım yapmaya başlamadan önce on altı yaşma kadar beklemem gerekiyor." Gözlerini deviriyor. "Sanki yaş daha kolay katlanılacak bir şeymiş gibi."

Ailesinin korumacı olduğunu ya da biraz daha büyümesini beklediğini iddia edemem ama en azından şimdiye kadar gördüklerim ve duyduklarıma göre kesinlikle buna uygun bir kişiliği var.

Joanie kapı aralığından çıkıp bizi içeri buyur ediyor. "Haydi, yemekler sıcakken mezelerinizi alın. Çabuk almazsanız Mike önüne gelen her şeyi yer. Adam tam bir çöp öğütücü. Neyse ki o sevimli poposundan bir şey eksiltmiyor da henüz diyetle sokmadım."

Gabriel onun iki yanağını da öpüyor. "Onu asla diyetle sokmayacağını biliyorsun. Bütün o yemekleri yapmayı ve onu yerken izlemeyi seviyorsun." "Bu lanet gerçek değil mi? Ama yine de, soğumadan gidip biraz al. Carrie ve Dani, Zoe ile dışarıdalar. Adamlar ona projektörünü nasıl kuracağını anlatmaya çalışıyorlardı.

bir uzvunu kaybetti. Günün geri kalanında kordonlu herhangi bir şeye dokunmaları resmen yasaklandı."

Gabriel kıkırdıyor. "Kulağa Zoe gibi geliyor. Tony ve Chris daha iyi bilmeliydi."

"Çok doğru! Zoe en iyisidir," diyor Bump, içeriyi görmek için boynunu bükerek.

Joanie gözlerini ona diyor. "Bu evde konuşmana dikkat et, evlat. Kuralları biliyorsun."

"Yemek yemek istiyorsam küfür edemem," diyor Bump ağır bir iç çekişle. "Bunu hatırlamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Çünkü senin yemeklerin çok f-"

Melanie hızla, "Çıldırıyorum deseniz iyi olur," diyor.

"Evet, acayip iyi," diyor Bump, melek gibi bir gülümsemeye sözlerini bitirirken. "Mm-hmm. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum.

Beni yağla ki

bana tatlı olarak ne yaptığımı sorabilir. Diğerleriyle birlikte beklemen gerekecek, Bump. Şimdi git hadi." Joanie havlusuyla ona vuruyor.

İşte gerçek bir aile böyle bir şey. Gabriel elini sırtımın küçük kısmına koyduğunda kalbim doluyor ve onu evin içine kadar takip ediyorum.

Hepimiz arka bahçeye çıktığımızda Q'nun diğer kız kardeşleri ve kocalarıyla tanışıyorum. Dani, Tony, Carrie ve Christopher iyi görünüyorlar ve herkesin ismini ezberlediğim için kendimi şanslı hissediyorum, böylece bir gaf yapmamış oluyorum.

Herkes yemek almak için sıraya girmeye başladığında Melanie benim yanıma yerleşiyor. Gabriel ona gülümsüyor ve Koca Mike'tan bir hamburger almak için ızgaraya doğru yürümeden önce bana göz kırpmıyor.

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun?" Tabağıma meyve salatası koyarken Melanie soruyor.

Ona bakıyorum ve o da patates salatasına dalıyor. "Neyle nasıl başa çıkacağım?"

"Her yerdeki insanların senin kim olduğunu bilmesiyle. Senin hakkında söyledikleri kötü şeylerle başa çıkmak. Paylaşımlarına gelen kötü yorumlarla."

Aklıma son birkaç aydır başımın belası olan trol geliyor. "Bazen kolay olmuyor ama bu da işin bir parçası."

"O kadar büyüyorsun ki, pisliklerin üzerine gelmesinden başka çaren kalmıyor mu?"

Başımı çeviriyorum, neredeyse Joanie'nin onun küfürlerini duyacağından ve bir şekilde ikimizin de azar işiteceğinden eminim. Ama Joanie mutfığa geri dönüyor, şüphesiz daha fazla yemek için.

"Evet, hemen hemen. Ne zaman bir şey ya da biri popüler olsa, nefret edenler ortaya çıkar."

"İnternette yüz yüze olduğundan daha kötü, değil mi?" Melanie soruyor.

"Olabilir. İnsanlar gönderinize kısa ve kötü bir yorum yazarken ne söylediklerini yüzünüze karşı söyledikleri kadar düşünmüyorlar. Ekranlarımızdaki o küçük avatarların ardında anonimlik ve güvenlik var."

Melanie'nin ağzı somurtarak kapanıyor. "İşte bu yüzden güzel şeylere sahip olamıyoruz. Çünkü insanlar pislik. Çok sinir bozucu. Bunu aştım artık."

"Biri sana kötü mü davranıyor?" Koruyucu içgüdülerimin yükseldiğini hissederek ona soruyorum.

Omuz silkiyor. "Çoğu insan amcamın ve Gabe'in kim olduğunu biliyor, bu yüzden sadece gerçek aptallar beni rahatsız ediyor."

"Ama biri var?" Eğer ortada gerçek bir sorun varsa kızın lafı dolandırmadığından emin olmak için biraz daha araştırıyorum.

"Birkaç adam. Gabe'e onlar hakkında her şeyi anlattım. Hâlâ bakire olduğum için benimle dalga geçiyorlar."

Bir parça bal özü tabağımdan yuvarlanıp kırmızı-beyaz desenli plastik masa örtüsünün üzerine düşüyor.

"Peki Gabe ne yaptı?"

" 'u 'a 'a okula ve 'ı 'a 'a kışlarını tekmelemekle tehdit etti. Neyse ki iş henüz o noktaya gelmedi."

Onu tam olarak bunu yaparken hayal edebiliyorum. Bir yanımla gülümsemek istiyor ama yüz ifademi nötr tutuyorum. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Melanie bana göz kırpmıyor. "Sen Scarlett Priest'sin. Seninle daha on dakika önce tanıştım ve şimdiden *bana* yardım etmek mi istiyorsun?" Bunu şüpheyle söylüyor.

"Elbette. Yardım edebileceksem, çok mutlu olurum."

Melanie serseri kavunu kaptığı gibi ağzına atıyor. Çiğnemeyi bitirdikten sonra yüzünde ciddi bir ifade belirliyor. "Bekaretini kaybettiğinde kaç yaşındaydın?"

Aman Tanrım. Bu konuşmanın bu noktaya gelmesini beklemiyordum. İçimden panikliyorum ve bunun yüzüme yansımamasını umuyorum.

"Bu muhtemelen annenin halletmesi gereken iyi bir konu," diyorum sessizce ve Melanie'nin genç yüzünün düşmesinden nefret ediyorum.

"Bana aşık olana kadar beklememi ve adamlarla evlenmek istediğimi söyledi. Ben evlenmek istemiyorum. Sanırım bu sonsuza kadar bakire kalmam gerektiği anlamına geliyor ve bu fikrin beni hiç heyecanlandırmadığını söyleyebilirim."

Kuru fasulyenin içindeki kaşığa uzanıyorum ve duraklıyorum. "Yirmi yaşındaydım ve üniversitedeydim, herkes sürekli birileriyle takılırken ben bakire olmaktan bıkmıştım." Gözlerimi Melanie'ye diktim. "Keşke özel birini bekleseydim, ama ben gerçekten, gerçekten

Üniversite kariyerimin geri kalanında bu adamı her gün sınıfta görmek zorunda kalmadığım için mutluyum, çünkü kısa bir süre sonra mezun oldu."

Doğrudan söylemeden bir noktaya değinmeye çalışıyorum, çünkü bu konuda boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. Melanie oldukça zeki bir kız, belli ki benim söylemediğim şeyleri çok iyi anlıyor.

"Aman Tanrım. Haklısın. Ya onlardan biriyle seks yaptıysam ve hemen ardından beni terk ettiyse ve mezun olana kadar onu her gün görmek zorunda kaldıysam? *İğrenç*. Bu *berbat* olurdu."

Farkındalık yüzüne yansırken başım yavaşça sallanıyor. "Evet, bu gerçekten berbat olurdu. Ve biliyor musun Melanie? Seni sadece on beş dakikadır tanıyorum ama zeki bir kız olduğunu ve doğru zamanı bileceğini rahatlıkla söyleyebilirim. Başka kimseyi dinleme. Ne arkadaşlarını, ne de erkekleri. *Sen* bileceksin ve benim kadar yaşlı bir bakire olman kimin umurunda. Tahmin et ne oldu? Daha fazla beklemek bana zarar vermedi. Bu benim seçimimdi ve benim için sorun değildi."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Kararı ben veririm. Başka kimse değil. Sadece ben."

"Kesinlikle."

"Teşekkürler, Scarlett. Sosyal medyadaki o pisliklerin yorumlarda söylediklerinden çok daha havalısın."

Boğuk bir kahkaha attım. "Sağ ol. Oldukça kalın bir derim var, bu yüzden bana ne dedikleri konusunda endişelenmiyorum bile."

Sırtışı daha da büyür. "Senden hoşlandım. Gabe iyi iş çıkardı. Kendini beğenmiş bir sürtük olmana tamamen hazırlıklıydım ama hiç de öyle değilsin. Bulaşıkların benim payıma düşen kısmını yıkamana bile izin vereceğim," diyor kıkırdarak. Fazlasıyla karizması var.

"Bunu duydum, küçük kız! Ev işlerini misafirlerden saklamaman gerektiğini çok iyi biliyorsun. Tahmin et şimdi bulaşıkları kim yıkıyor?" Joanie diyor ki

arkamızdan gizlice yaklaşıyor.

"Hayır. Bu hiç adil değil."

"Hoş geldiniz için olmak on dört," onu
Büyükanne diyor ki içinde şarkı
söyler gibi. "Hayat adil değil."

OTUZ İKİ

EFSANE

SCARLETT VE MELANIE KAFA KAFAYA VERMİŞ , HIRSIZLAR GIBI yemeğin yanında.

Q'nun ailesinin onu kollarını açarak karşılamasına sevindim. Bir yanım Joanie ve kızların Scarlett'in kim olduğu yüzünden soğuk davranacaklarından endişeleniyordu ama Scarlett daha kapının önünde bulaşıkları yıkamayı teklif ederek aradaki buzları eritti.

Garip bir şekilde, tüm dünyalarım mükemmel bir şekilde uyuyor. Bunun olacağını kim tahmin edebilirdi ki? Ben değil, ama o bana verilmiş en güzel hediye. Onu sevdiğim insanlarla birlikte gülerken ve gülümserken görmek beni ona daha da çok aşık ediyor.

Moses ve kavga olayını atlattıktan sonra Scarlett'le geleceğimiz hakkında ciddi bir tartışma yapacağız. Servis istasyonuna geri dönmeyeceğimi zaten biliyorum. Ondan o kadar uzakta yaşamak istemiyorum. Kahretsin, onunla aynı lanet yerden başka bir yerde yaşamak istemiyorum.

Çok kötü anladım. İşte o. Bir tane. Onu satın alacak param olsaydı Yarın gidip hak ettiği yüzüğü alır ve parmağına takardım. Onun ve tüm dünyanın bana ait olduğunu ve onu asla bırakmayacağımı bilmesini istiyorum.

Ama önce bu dövüşten sağ çıkmalıyım.

Eğitimim programa uygun. Jeb MMA'in her alanında ustadır ama aynı zamanda bir talim çavuşudur. Spor salonundan çıktığımda kollarımı zar zor kaldırabiliyor ya da merdiven çıkabiliyorum ama buna değiyor. Daha önce resmi eğitim almadığım her alan, cephaneliğimdeki herhangi bir beceriyle saldırma konusunda kendime güvendiğim noktaya kadar güçlendirildi. Ayakta durup vurabilirim, onu yere indirebilirim, kucaklaşabilirim, boğuşabilirim, her şeyi yapabilirim.

Bodhi'nin nakavtla maçı bitirmek için kafamı koparmaya çalışacağını biliyoruz ama ben öyle yapmayacağım. Ayaklarım ondan daha hızlı, ayak hareketlerim ve kafa hareketlerim birinci sınıf. Eskiden bu seviyede antrenman yapmış olsaydım, şu anda dünyanın en büyük sahnelerinde profesyonel bir dövüşçü olmamamın imkanı yok.

Ama o zaman Scarlett'le tanışamazdın. Bu benim için pişmanlık ihtimalini ortadan kaldırıyor.

O her şey.

"Orada öylece durup ona mı bakacaksın yoksa biraz yemek alıp yiyecek misin?" Koca Mike yanımdaki ızgaradan soruyor.

Başımı yana salladım ve onun kısılmış gözlerini yakaladım. "Özür dilerim. Elimde değil. Bugünlerde ona bakmak en sevdiğim şey."

Yaşlı adamın göğsü, BANA BÜYÜK BABA DİYEBİLİRSİNİZ önlüğünün altında zıplıyor. "Kahretsin, evlat. Bu konuda kurnaz olmaya bile çalışmıyorsun, değil mi? Zoru oynamak yok mu?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Oyun yok. Onunla değil. Sadece dobra dobra."

Bump, Scarlett'i arka bahçedeki piknik masasında seçtiği yere doğru el sallıyor ve Scarlett gülümseyerek ona göz kırptıyor.

"Sanırım bu akıllıca. Onun oynayacağı oyunlar zaten seni aşar."

Bakışlarımı Mike'ın yüzüne çeviriyorum ve ne demeye çalıştığını merak ediyorum. "Scarlett hakkında söyleyecek bir şeyin varsa, söyleyen iyi olur, ihtiyar."

Mike ızgara maşasıyla bir sosis çeviriyor. "Beni ilgilendirmez-"

"Ama bu konuyu sen açtın, yani belli ki aklında bir şey var. Söylesen iyi olur."

"Bump ona oldukça bağlanıyor. Sence bu akıllıca mı?"

Göz ucuyla Scarlett'in Bump'ın karşısına oturduğunu ve onun tabağından meyve çalıyormuş gibi yaparken şakacı bir şekilde parmaklarını tokatladığını izliyorum. Başını geriye atıyor ve gülüyor. Hayatında onun gibi iyi birini hak ediyor.

"Neden olmasın ki? O benim ailem ve eğer her şey plana uygun giderse, çok geçmeden o da ailem olacak."

Maşa ızgaraya çarparak dikkatimi çekiyor. Mike'a dönüp bakıyorum ve yüzündeki şok ifadesini görüyorum.

"Ciddi misin? *O kadar* derinde misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "İşte o, dostum. Çekincelerin olduğunu biliyorum ama Scarlett iyi bir insan. En iyisi."

"O tamamen farklı bir dünyadan geliyor, evlat. Senin gibi zeki biri için bile bu tür engelleri aşmak zordur."

Koca Mike'ın bana *oğlum* demesi her zaman hoşuma gitmiştir. İstendiğimi hissettirir. Aitmişim gibi. Quinterro ailesi sadece Bump'ın hayatını kurtarmadı; benimkini de kurtardılar. Bu aile olmasaydı, bugün nerede olurdum bilmiyorum.

Aramızdaki bağ nedeniyle Mike'ın sorularına alınmıyorum. Kendi çocuklarından biriyle ilgilendiği gibi benimle de ilgileniyor ve bu tür bir ilgi benim için hafife alınacak bir şey değil. Kimsenin beni umursamamasının nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum ve bunu haftanın her günü kabul ederim.

"Birbirimizi anlıyoruz," diyorum, çatalımı onun doldurduğu tabaktan bir hamburgere saplamak için uzanırken. "O farklı bir dünyadan geliyor ama öyle biri değil. İnsanlara değer veriyor. Bump'ı seviyor. Ailesinden dayak yemenin nasıl bir şey olduğunu biliyor. Görünüşe göre bu sadece benim gibi boktan bir aileden gelen insanlara özgü bir deneyim değil."

Koca Mike'ın gür kaşları birbirine çatıldı. "Boktan bir annesi mi var?" "Annesi öldü. Ama babası tam bir baş belası."

Koca Mike'ın ifadesi gök gürültüsüne dönüştü. "Çocuklarını umursamayan ebeveynleri asla anlayamayacağım. Onları bu lanet dünyaya onlar getirdi. Görevlerini yapmak onların sorumluluğudur. Çok fazla insan bunun ne anlama geldiğini unutmuş durumda."

Bu, birden fazla kez duyduğum ve iliklerime kadar inandığım bir öğüttür. Çocuklarım onları ne kadar sevdiğimden ve benim oldukları için ne kadar minnettar olduğumdan başka bir şey bilmeyecekler.

"Scarlett bu konuda benimle aynı kumaştan kesilmiş, yaşlı adam. Bir anne olarak çok sert olacak. Biri onu kızdırırsa neler yapabileceğini ancak hayal edebilirim."

Mike'ın yüzünde bir gülümseme belirir. "Güzel. İhtiyacın olan şey bu. Önemli olduğunda sen ve senin için mücadele edecek biri. Eğer ondan aldığın şey buysa, o zaman tüm kalbimle onayımı aldın, evlat. İhtiyacın olduğundan değil ama yine de aldın."

Göğsüme sıcaklık doldu. "Teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük."

"Şimdi git şu hamburgerleri masaya götür. Hâlâ aç olan varsa daha fazla var."

Tabağı alıyorum ama Mike beni durdurmak için maşayı uzatıyor.

"Mel'in zorba sorunu hakkında seninle konuştuğunu biliyorum. Ona moral verdiğin için teşekkürler. Bu kız bir gün dünyayı ateşe verecek."

Eğer aptal bir çocuk yoluma çıkmazsa, bu günlerde."

Çenesini kaldırıyorum. "Ne zaman istersen. Aileler böyle yapar."

"Çok doğru. Şimdi git yemeğini ye, Gabe. Bu hamburgerlerin ve sosislerin ziyan olmasına izin verme. Joanie kıcıma tekme basacak."

OTUZ ÜÇ

SCARLETT

HAYATIM BOYUNCA HIÇ BU KADAR DOLU OLMAMIŞTIM AMA TEK BİR PIŞMANLIĞIM BİLE YOK. ısırik. Joanie ve Mike harika bir sofraya hazırladılar ve her bir parçası çok lezzetliydi.

Sözümüne sadık kalarak bulaşık işi için gönüllü oldum, ancak Joanie Melanie'ye yaptırmak için beni geri çevirmeye çalıştı. Ancak ben ısrar ettim ve şimdi kendimi dirseğimin dibinde köpüklü bir lavabonun içinde bulurken, arka bahçeden futbol maçıyla ilgili gelen soluk soluğa alkışları ve tezahüratları duyuyorum. Maça olan ilgim oyuncuların dar pantolon giymesiyle başlayıp bittiği için bir şey kaçırma konusunda çok da endişeli değilim.

Ayak sesleri beni birinin mutfağına doğru gittiği konusunda uyarıyor. Omzumun üzerinden baktığımda, Joanie'nin elinde bir tepsi tabakla içeri girdiğini ve beni yoldan çekmeye çalıştığını görmeyi umuyorum ama öyle değil.

Gelen Q'ydu ve yüz ifadesi sıradan bir pazar yemeğinde görmeyi beklediğimden daha ciddiydi. Dirseğimle elindeki tabağı işaret ediyorum.

"Tezgâhın üzerine koyabilirsin. Senin için yıkarım."

Yavaşça bana doğru geliyor. "Burada neyi kanıtlamaya çalışıyorsun? Sen Manhattan sosyetesinden Scarlett Priest'sin.

Porto Rikolu bir ailenin bulaşıklarını yıkıyor."

"Hâlâ en büyük hayranım değilsin, ha? Zannettiğinizin aksine, sizden ya da ailenizden daha iyi olduğumu düşünmüyorum. Bulaşık yıkamak da beni evlerine davet ettikleri ve bana böylesine nazik bir misafirperverlikle davrandıkları için ailene teşekkür etme şeklim." Ses tonum neyse ki etkilenmedi ve bundan gurur duyuyorum.

"Buna gerçekten inanıyor gibisin." Q'nun ifadesi bir hıyar gibi görünmek yerine kafası karışmış bir şekilde çıkıyor.

Ellerimi sabunlu sudan çıkarıp bulaşık havlusuna siliyorum ve arkamı dönüp ona bakıyorum. "Bunun basit bir açıklaması var, çünkü gerçek bu."

Ölçülü adımlarla tezgâha doğru yürüyor ve tabağıyla çatal bıçak takımını tezgâhın üzerinde kaydırıyor. "Gabe sadece en iyi arkadaşım değil; o benim kardeşim. Aynı kanı paylaşmıyor olmamız önemli değil. Bu bağ sağlam. Senin yüzünden onu kaybetmeyeceğim."

Gözlerimi iki kez kırptırdım. "Onu neden kaybedesin ki? Ben takip etmiyorum."

"Onu kendi hayatına uydurmak için değiştirmek isteyeceksin ve ben bunu kabul etmiyorum. Eğer onun olduğu gibi olmasına izin veremiyorsan, o zaman çekip gitmelisin. Şimdi."

Q'nun sözleri beni çok etkiledi.

"Ve sen buraya beni onu terk etmem için tehdit etmeye mi geldin? Çünkü seni uyarmak zorundayım, böyle bir şey olmayacak."

Sanki yüzümdeki görünmez bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak bana bakıyor. "Onu neden istiyorsun? Sadece vahşi tarafta bir yürüyüş için mi? Gabriel Legend'ı dize getirdiğini söyleyebilmek için mi? Oyun bu mu?"

Ellerimi kalçalarımın altına koyup öfkemi bastırmaya çalışıyorum ama ses tonum ne hissettiğimin bir göstergesiye kısmen başarılı oluyorum.

"En iyi arkadaşının -kardeşinin- birine sunabileceği tek şey bu mu sence? Vahşi tarafta bir yürüyüş mü? Eğer durum buysa, birincisi beni *hiç* tanımıyorsunuz, ikincisi de onu sandığınız kadar iyi tanımıyorsunuz. Gabriel tanıdığım en onurlu, zeki, düşünceli, nazik ve sadık adam. Nasıl olursa olsun onunla tanışmak başıma gelen en güzel şeydi. Onu seviyorum ve onun için yapamayacağım hiçbir şey yok. Buna ne diyeceksin, Q? Bu senin için yeterince iyi mi? Yoksa başka gizli amaçlarım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cevap vermek için ağzını açıyor ama ben daha bitirmedim.

"Çünkü sana başka bir şey söyleyeceğim. *Ona ihtiyacım* yok. Hiçbir erkeğe ihtiyacım yok. Güçlüyüm, zekiyim, anlayışlıyım ve bir sürü param var. Ama ne var biliyor musun? Onu hayatımda hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi istemediğim kadar çok *istiyorum*. Beni aydınlatıyor. Beni güldürüyor. Bana neşe veriyor. Bump'ı seviyorum, Roux'yu seviyorum ve lanet olsun Q, eğer bu kadar pislik olmasaydın, muhtemelen seni de severdim."

İçimdekileri resmen döktüğümü fark ederek omuz silkiyorum. "Sonunda," diye sessizce ekliyorum, sonunda burnumu çekerek, konuşmamla gözyaşlarına boğulmak üzere olduğumun ipucunu veriyorum.

Kapı aralığından biri yavaşça alkışlamaya başlıyor. Q arkasını dönerken bakışlarımı omzunun üzerinden kesiyorum. Joanie geniş bir gülümseme ve parıldayan gözlerle orada duruyor.

"Tanrıya şükür, çünkü Gabe onu olduğu gibi gören birini hak ediyor. Ve Marcus, kafanı kışından çıkarmalı ve sahip oldukları şeyde bir sorun varmış gibi davranmayı bırakmalısın. Birbirlerini seviyorlar. Hikayenin sonu."

Q annesine bakmaktan vazgeçip tekrar bana döndü. "Seni yanlış değerlendirmişim. Sana bir özür borçluyum, Scarlett." Kocaman elini uzattı.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Q. Ama sana sarılacağım." Kollarımı açıyorum ve o da öne çıkıp beni gerçek bir dost gibi kucaklıyor.

"Whoa. Whoa. Whoa. Burada neler oluyor?" Gabriel'in sesi Joanie'nin arkasındaki kapı aralığından geliyor. "Q, kızıma yılan sokmaya çalışmasan iyi edersin."

Q beni bırakıyor ve ben de az önce büyük bir zafer kazanmış gibi hissederek lavaboya doğru geri adım atıyorum. Bakışlarım Gabriel'in mavi gözlerine kilitleniyor.

"Q'ya pisliğin teki olduğunu söyledim, o da özür diledi. Artık hepimiz iyiyiz."

Gabe'in ağzının köşesi yukarı doğru çekiliyor, ama yüzüne tamamen yayılmasına izin vermeden önce Q'ya dönüp, "Emin misin?" diye soruyor.

Q yüzünü ona döner. "Bu sefer iyi iş çıkardın kardeşim. Onaylıyorum."

Gabriel başını sallar. "Bunu istememiştim ama ne yaptığımı anlamaya başlamana sevindim." Birbirlerinin sırtını sıvazlayarak sarılırlar. "Ama sen en iyisi gidip Jets topu düşürdükten sonra babanın kalp masajına ihtiyacı olup olmadığına bak. Ben Scarlett'e bulaşıklarda yardım edeceğim."

"Hayır, siz üçünüz gidip maçı izleyin. Ben burada bitiririm. Scarlett, sen gereğinden fazlasını yaptın." Joanie temiz bulaşıklarla dolu kurutma rafına el sallıyor. "Lütfen. Israr ediyorum."

"Önemli değil. Bu harika yemek için teşekkür ederim."

Gabriel elini uzatıyor, ben de ona doğru yürüyorum ama tam o sırada telefonu çalıyor.

Cebinden çıkarıp ekrana, sonra da bana ve Q'ya bakıyor: "Johnson arıyor. Şimdi ne istiyor olabilir ki?"

"Belki de Bodhi'ye koçluk yaparken seni ortada bıraktığı için özür dileyecektir?"

OTUZ DÖRT

EFSANE

TELEFONA CEVAP VERMEMEYİ DÜŞÜNÜYORUM AMA MERAKIM BENİ YENİYOR.

"Efsane'yi yakaladınız," diyorum selamlarken.

"Bu gerçekten alçakça, Gabe. Bu kadar pis bir atış yapacağını düşünmemiştim," diyor Johnson cevap olarak. Hoparlörü açmamış olmama rağmen o kadar yüksek sesle konuşuyor ki mutfaktaki herkes onu duyabiliyor ve Q'nun kafası geriye gidiyor.

"Sen neden bahsediyorsun? Ne pis atışı?"

"Bodhi'nin dizini çıkarmaya çalışıyorum, böylece dövüşemeyecek. Bu günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Artık kim olduğunu bile bilmiyormuşum gibi hissediyorum. Önce bir uyarı bile yapmadan Urban Legend'ı kapattın. Sonra yasal biriymişsin gibi davrandın, hatta şehirde gezdirdiğin zengin hatunla öyle görünüyordun, şimdi de bu mu? Evet, senin tarafında olmadığım için gerçekten çok mutluyum."

Beynim isyan ediyor, her ifadeyi şaşkınlıkla karşılıyor çünkü Johnson'ın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

İlk bölümle başlıyorum. "Biri Bodhi'nin peşinden mi gitti? O iyi mi? Hâlâ dövüşebilir mi?" Bir cevap alıp alamayacağımdan emin olmadan soruyorum.

Ama neler olup bittiğini anlamak için tek şansımın bu olduğunu fark ettim.

"Bilmiyormuş gibi davranma."

Scarlett yanıma kıvrılıyor, ben de kolumu beline doluyorum.

"Ron, bilmiyorum amına koyayım. Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok. Jersey'de lanet bir barbeküdeyim. Bütün öğleden sonra buradaydım. Bodhi'nin peşinden biri geldiyse, ben olmadığım kesin. Konuşmak istersen bir bahçe dolusu şahidim var."

"Nerede olduğuna dair bir manastır dolusu rahibenin kefil olması umurumda bile değil. Birine kolayca para ödeyebilirdin."

"Neden Bodhi'yi alt etmek isteyeyim ki? *Bu dövüşe ihtiyacım* var Johnson. Bir saniye düşün."

"Düşünüyorum ve tek anladığım, bu dövüşten kaçmaya çalıştığın. Kaybedeceğinden korkuyorsun, bu yüzden kendini kurtarmaya çalışıyorsun. Bodhi dövüşemezse, kulübün yine de mekan olarak ödeme alır. Kapının bir kısmını alırsın. Para kazanmak için kafeste kışına tekmeyi yeme riskine girmene gerek yok."

Nereden geldiğini anlayabiliyorum ama tamamen yanılıyor. "Bodhi'nin yaralanmasıyla kazanacağım hiçbir şey yok ve sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. O dövüşemezse kaybedecek çok şeyim var."

"Saçmalık."

"Onunla konuşmama izin ver," diyor Q, telefon için elini uzatarak.

"Bu senin Porto Rikolu yardımcın mı? Onun da aynı mazereti var. Sen?"

"Evet, bu Q. Ve şu anda içinde bulunduğumuz ev de onun ailesinin evi."

Johnson huffs. "Bırak da şu herifle konuşayım."

Gerçekten istemesem de telefonu uzattım.

"Ne oldu lan?" Q, ekranımdaki hoparlör simgesine dokunduktan sonra ona soruyor. "Bir saniyeliğine suçlamalarını bırak da bunu yetişkinler gibi tartışabilelim."

"Bodhi antrenmandan çıkıyordu. Biri ara sokaktan çıktı ve sanki Nancy Kerrigan'mış gibi bir boruyla dizine saldırdı. Her şeyi gördüm. İri bir adamdı. Siyah kapüşonlu. Yüzü kapalıydı. İkinizden biri olabilirdi."

Q kara gözlerini devirdi ve çok çabuk sinirlenmeden önce derin bir nefes aldı. "Değildi. İkimiz de buradaydık."

"O zaman para verdiğin biri."

"Bunun benim tarzım olmadığını çok iyi biliyorsun ve bu hiç mantıklı değil," diyorum Q daha konuşmadan. "Her zaman kendim üzerine bahse girdiğimi biliyorsun. Burada yaptığım da tam olarak bu. Bu ödeme gününe ihtiyacım var Johnson. Bodhi'yi saf dışı bırakmak bana bir şey kazandırmaz. Onu yenebileceğim ve bahisleri nakde çevirebileceğim bir kafese ihtiyacım var."

Johnson birkaç saniye sessiz kalıyor. Joanie yanımda ayaklarını sürüyerek yürüyor ve nefesini tutup tutmadığını merak ediyorum.

"Eğer sen değilsen, o zaman kim?"

"Dövüşün olmasını istemeyen biri," diyorum sessizce. "Evet, peki bu kim olabilir?"

Q ve ben göz göze geldik.

"*Rolo*. Rolo'nun kaybedecek bir şeyi yok ve bu dövüşün olmasını istemiyor. En azından yasal değil."

Johnson'ın hırıltısı hattan geliyor. "Eğer o pislik herif seninle olan bir meselesi yüzünden benim dövüşçümün peşine düştüyse, o zaman bu iş hâlâ senin başının altındadır, Legend. Bunu düzelt yoksa herkese senin yaptığını söylerim."

Scarlett kolumu sıktı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Bodhi'nin hastane masraflarını karşıla. Onu yakında taburcu edecekler. Dizi iyileşecek, haberin olsun. Ve bunun bizi durdurmasına izin vermeyeceğiz. Seni yenecek. Geçen sefer yeneceğini biliyorsun. Sen sadece şanslıydın."

Bunu eski koçumun ağzından duymak sırtıma saplanan kör bir bıçak gibiydi.

"Tıbbi masraflarını karşılayacağız. Ama sadece iyi bir adam olduğum için. Bu benim hatam değil. Eğer Rolo yaptıysa, hesabını verecektir ama ben suçu üstlenmiyorum. Bu söylentiye sen başlattın, o zaman bazı gerçek sorunlarımız olacak ve bu da beni ektiğin ve doğrudan düşmana gittiğin gerçeğinin üstünde. Bunun neden olduğuna dair doğru dürüst bir cevap alamadım. Beni bilgilendirmek ister misin Johnson?"

Bir dakika sessiz kalır. "Ödemem gereken faturalar var ve o bana cüzdandan bir parça teklif etti."

Scarlett'i daha sıkı tutuyorum. "Sadakatının bir bedeli olduğunu bilmek güzel. Bodhi'ye çabuk iyileşmesini söyle. O yaralı olduğu için kazanmıyorum. Ondan daha iyi bir dövüşçü olduğum için kazanıyorum."

"Bunu göreceğiz," diyor Johnson telefonu kapatmadan ve dördümüzü mutfakta birbirimize bakarken bırakmadan önce. "Avukat çağırmamız gerekiyor mu?" Joanie soruyor, çizgiler onu paranteze alıyor

Ağız.

"Hayır." Q'nun neredeyse siyah gözleriyle buluşuyorum. "Ama gidip Rolo'yu bulmalı ve burada ne haltlar döndüğünü anlamalıyız."

OTUZ BEŞ

EFSANE

SCARLETT'I JERSEY'DE BİR ÖPÜCÜK VE DİKKATLİ OLACAĞINA DAIR BİR SÖZLE BIRAKTIM. Sonra Q, Hal ve ben Rolo'nun izini sürmek için yola çıktık.

Gittiğimiz ilk iki spor salonu tam bir fiyaskoydu. Kimsenin nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Üçüncüsü, şehirdeki kulübümün yakınındaki spor salonu, biraz bilgi verdi, ama fazla değil.

"Birkaç hafta önce evinden taşındı. Birkaç gece benim kanepemde yattı," diyor Rolo'nun tanıttığı dövüşçülerden biri. "Gerçi şu anda nerede yaşadığını bilmiyorum. Benim için büyük bir dövüş ayarladığını söylüyor ve ben de sıkı çalışıyorum."

"Dövüşeceğin kişinin adını verdi mi?" Onu köşeye sıkıştırdıktan sonra yarı korkmuş görünen çocuğa soruyorum.

"Hayır, dostum. İsim yok. Rolo'nun nasıl olduğunu bilirsin. Her şeyi gizli tutar. Kesin bir şey olmadan konuşmak istemez."

Lanet çocuğun Rolo'nun muhtemelen onu kandırdığından haberi bile yok. İlk iki spor salonundaki dedikodulara göre altı aydır bir dövüşe çıkmamış ve oradakilerin çoğu artık onu ciddiye almıyor.

"Sağ ol dostum. Bilgi için minnettarız. Rolo'dan bir şey görür ya da duyarsanız, Gabriel Legend'ın onu aradığını söyleyin. O biliyor."

beni nerede bulacağını."

Başı hevesle sallanıyor. "Tabii ki. Seni aramamı da ister misin?"

"Elbette. Bana telefonunu ver." Veriyor ve ben de numaramı yazıp kendimi arıyorum. "Numaram sende var. Bir şey görüyor musun?"

Bir şey duyarsan beni ara."

"Seninle tanışmak büyük bir onur, Efsane. Kulübünüzde gerçekten dövüşler düzenliyorsanız, bir kartta yer almayı çok isterim. Gerçekten iyi bir gösteri yaparım. Nakavt gücüm var ama boğuşmayı da bilirim. Sekiz yaşımdan beri güreşiyorum."

Çocuğa bir kez daha baktım ama farklı bir gözle. Parçalanmış. Her an ringe çıkıp hazır olabilirmiş gibi görünüyor. "Adın ne demiştin?"

"Jeremiah Knowles. Hafif sıklet, ağır sıklet ya da orta sıklette dövüşebilirim. Neye ihtiyacın varsa, dostum. Her zaman kilo alırım."

Telefonumu çıkardım ve ekrandaki cevapsız çağrıya dokundum. "Numaranı kaydediyorum, evlat. Çalışmaya devam et. Birkaç hafta sonra Legend'a gel, konuşalım."

"Evet, efendim. Teşekkür ederim efendim. Benim için bir onurdu, efendim."

Biz salondan çıkarken Q kıs kıs gülüyor. "Dizlerinin üzerine çöküp senin sikini de yalayıp yalayamayacağını sormamasına şaşırdım."

"Kapa çenenı."

"*Evet, efendim. Teşekkür ederim efendim. Benim için bir onurdu, efendim. Yutacağım efendim,*" diyor Q şarkı söyler gibi bir sesle ve ben de omzuna bir yumruk atıyorum. Yine de bu onun azarlamasını durdurmadı. "Çok yakında sana baba demek için yalvaracak bir sürü aday bulacaksın."

"Yine kapa çenenı," diyorum ona, Hal'in kaldırım kenarında yolcu kapısının yanında durup kaldırım ve spor salonunu izlediği SUV'a yaklaşırken.

"Aslında," diyor Q normal bir tonda, "ya kulüpte senin bayrağın altında dövüşmek isteyen böyle bir grup çocuğun olsaydı?"

Bunu gerçekten başarabilirdik, gerçekten."

Hal benim için arka koltuğun kapısını açarken ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu dűřünüyorsun? Bana bir ton iř gibi geliyor."

"Bahse girerim bu iřte iyi para vardır. Hepsi a. O ocuėun sorduėu soruyu sana sormak için can atan yirmi kiři olduėuna bahse girerim ve henűz bir kavgaya bile ev sahipliėi yapmadık."

İçeri atladım ve Q yanıma tırmanırken söylediklerini dűřündüm. Onlara bűyűk çıkıřlarını saėlayabileceėimi dűřűnen gençlerden oluřan bir kadroya sahip olmak hiç de fena olmazdı.

"Olabilir. Ama nce Rolo'yu bulmalı ve bu dvűřű atlatmalıyız. Sonra gelecek için endiřeleniriz."

"Sırada ne var, Gabe?" Hal kapıyı kapatırken sűrűcű koltuėundan sorar.

"Rolo'nun eski kız arkadaşının Harlem'deki evine. Bir şeyler biliyor olmalı."

Yarım saat sonra, ancak yarı dűzgűn bir apartmanın nűne geldik.

"Bu sefer seninle çıkmama ne dersin?" Hal giriře kuřkuyla bakarak soruyor. "Gzűműn nűnden fazla uzaklařmanıza izin vermek istemiyorum. Hele Rolo elinde borularla etrafta dolařıp dvűřűleri haklıyorsa."

Q, "Kendi başımızın çaresine bakabiliriz," diyor ama ben bu konuda Hal'a katılıyorum. Uėur bceğime gűvende olacağıma dair bir sz verdim ve bunu tutmayı hedefliyorum.

"Yukarı gel, Hal."

Q kara kaşlarını sa çizgisine kadar kaldırarak bana baktı.

"Ne? Scarlett'e güvende olacağıma söz verdim." Bunu hafife almadığımı biliyor.

En iyi arkadaşımlı başını sallıyor. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Bu kadar büyük bir dövüşe iki hafta kala dikkatli olmak mı?

Evet, ben tam bir dleğim. Ayrıca, ikinizin bu öğleden sonra baltayı gmdğnz sanıyordum."

"Sana korkak demiyorum. Sonunda kişisel güvenliğini ciddiye almana şaşırıdım. Bu bir ilk olmalı."

Karanlık bakışlarına karşılık veriyorum. "Şu anda dört gözle beklediğim çok şey var ve kin besleyen bir dövüş organizatrnn bunu elimden almasına izin vermeyeceğim."

Sırtıma bir tokat attı. "Yeterince adil, dostum. Yeterince adil. Hadi gidelim."

OTUZ ALTI

SCARLETT

TELEFONUMUN EKRANINDA BİLİNMEYEN BİR NUMARA YANIP SÖNÜYOR VE BEN gerçekten cevaplamak istiyorum, ama nedense cevaplıyorum.

"Alo?" Sosyal medyada beni terörize eden trolle konuşacağımdan korkarak tereddütle cevap veriyorum. Ama yanılıyorum. Tamamen ve tamamen yanılmışım.

"Bu Manhattan Gözaltı Kompleksi'nden ödemeli bir aramadır. Suçlamaları kabul ediyor musunuz?"

Ne oluyor be? Chadwick'i tutukladılar mı?

Ağzım açık kalıyor ve bir şekilde *evet* kelimesini çıkarmayı başarıyorum.

Bunu yapar yapmaz bir tık sesi duyuyorum ve tanıdık bir ses hatta geliyor. "Oh, Tanrıya şükür telefonu açtın. Kahretsin Scarlett, başka kimi arayacağımı bilemedim."

"Flynn? Hapiste ne halt ediyorsun? Yüce İsa. Tutuklandın mı?"

"Her şey bir yanlış anlaşılmaydı," diyor ve ben düşüncemi tamamlayamadan sözümü kesiyor. "Ve hayır, düşündüğün gibi değil. Yanlış adamla çıktım ve kendimizi bir partide bulduk ... neyse, bu önemli değil. Gelip kefaletimi ödeyebilir misin? Lütfen? Annemi aramak istemiyorum çünkü bunu yaşamama asla izin vermez."

"Sen iyi misin? Sana zarar verdi mi?" Anne-ayı koruyucu içgüdülerim aşırı hızlanırken soruyorum.

Q'nun ailesinden endişeli bakışlar alıyorum ama itiraf etmeliyim ki kulağa kötü geliyor.

"Ben iyiyim. Söz veriyorum. Sadece kefaletimi ödemeni istiyorum. Hapishane cidden iğrenç. Ve pis. Lütfen beni buradan çıkar, Scarlett." "Tamam, tamam. Bana tam olarak nereye gitmem gerektiğini ve neye ihtiyacım olduğunu söyle. ve yoluma gideceğim."

Birini kurtarmak için çağrılmak benim için bir ilk ama sanırım bu da *#LifeIsMessy* başlığı altına girmeli. Ayrıca, muhtemelen yeni bir *#Scarlettİçinİlkler*.

Flynn bilgileri sıralıyor ve ben de onu sevdiğimi söyleyip telefonu kapatmadan önce hafızama kaydediyorum. Telefonumda bir not açıyorum ve bir şey unutursam diye hepsini yazıyorum, tam o sırada Koca Mike başka bir futbol maçını izlerken benim oturduğum çim sandalyeye geliyor.

"Her şey yolunda mı? Sesin üzgün geliyordu."

"Üvey kız kardeşimin kefaletle hapisten çıkması gerekiyor ve ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Oh kahretsin." Ağzından hâlâ kürdan sarkarken ıslık çalıyor. "O da tükürük ateşi olmalı."

"O da bir şeydir, tamam. Gabriel'i arayıp neler olduğunu anlatmalıyım ama dikkatini Rolo'yu bulmaktan alıkoymak istemiyorum."

"Onu yolda arayabilirsin. Ben seni götürürüm. Bu benim serseri çocukları hapisten çıkarmak için ilk rodeom değil."

Çok daha zayıf olan oğluna kıyasla bir ayı gibi görünen adama bakıyorum. "Gerçekten mi? Çünkü seni sıkıntıya sokmak istemem."

Omuz silkiyor. "Jetler kaybettiler. Ve bu maçı kazananlar sadece hakemler. Ayrıca, sen artık ailedensin. Böyle şeyleri biz yaparız."

Ve işte böyle, bu iri yarı adam kalbimi eritti. "Teşekkür ederim, Bay Quinterro. Gerçekten minnettarım."

"Koca Mike. Ya da Koca Baba, eğer Gabe izin verirse." Burnunu kaşıdı ve çoktan koluna vurmak için uzanmış olan karısına göz kırptı.

Ben de sırtıtıyorum. "Teşekkürler Koca Mike. Bu konuda size geri döneceğim."

OTUZ YEDİ

EFSANE

"BURADA NE HALT EDİYORSUN?" FRANCINE, ROLO'NUN BİR DARGIN BİR BARIŞIK yine kız arkadaşım, kapı ile çerçeve arasındaki bir santim genişliğindeki boşluktan bana bakıyor, boncuk gözleri zincirin hemen üzerinde.

"Sence neden? Rolo'yu arıyorum."

"O burada değil," diye tükürüyor, sesi zehir dolu.

"Burada olsaydı bana söyler miydin?"

"Tabii ki hayır. İhtiyacın olanı aldıktan sonra onu ektin. Gerçekten boktan, Legend. Seni bir kardeş gibi gördüğünü biliyor musun? Ve sen ona sırtını döndün. Hiç hoş değil. Hiç hoş değil."

"Dinle, Francine." Q araya girerek onun dikkatini çekti. "Rolo kendini gerçekten kötü bir işe bulaştırdı ve bu onu kışından ısırarak. Onu bir daha kapalı bir tabutta görmek istemiyorsan, bize nerede olduğunu söylemelisin."

Kızın ağzı daha sıkı bir kaş çatmayla kapanıyor. "Evet, doğru. Sende kimseyi öldürecek cesaret yok. Sen sadece Legend'ın ayakçısıydın."

Q gülümsüyor ve o saatli bombayı daha önce de görmüştüm; patlamamak için her şeyini ortaya koyuyor. "Geri çekilsen iyi edersin Francine," diyor belli ki aşırı samimi bir sesle ve kaşlarını ona doğru sallıyor. Quinterrolar kendilerini kaybettiklerinde hep gülümserler.

Tam Q tekme atıp zinciri koparacakken Francine kapıdan uzaklaşıyor ve kapı uçarak açılıyor.

Francine kollarını göğsünde kavuşturmuş, geri çekilirken bize küfürler yağdırıyor. "Sizi pislik herifler. İkinize de. Ve yanınızdaki o yaşlı adam da. Şimdi de insanların evlerine mi giriyorsunuz?"

Omuz silkerek yanından geçip mutfağı kontrol ettikten sonra dairenin geri kalanında hızlıca bir tur atıyorum.

Rolo yok ve uzun zamandır burada olduğuna dair bir işaret de yok.

Oturma odasına geri dönüyorum ve Francine'in öfke nöbetini bir bağırışla yarıp geçiyorum.

"Hey. Dinleyin. Nerede olduğunu biliyorsun, onu ara ve benimle temasa geçmesi gerektiğini söyle. Bodhi Black, Rolo'nun bu kavgayı durdurmak için dizini çıkarmaya çalıştığını ve Bodhi'nin savaş yolunda olduğunu söylüyor. Ne demek istediğimi anlıyorsan, önce benim Rolo'yu bulmamı tercih edersin."

Elleri havada uçuşuyor ve zıplayan göğüslerinden sutyene gerek duymadığı anlaşılıyor. "Sanki rastgele bir adamın dizi umurunda. Polisleri aramadan önce defol buradan. Bu kapıyı tamir ettirmek için kapıcıyı patlatmam gerekecek."

Ona başımı salladım. "Bunları yapmadan önce banyodaki o uyuşturucu piposunu temizlesen iyi olur Francine. Rolo'yu görürsen onu aradığımızı söyle."

Topuklarımın üzerinde dönerek, Q ve Hal arkamda dışarı çıkıyorum.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz telefonum çalmaya başladı.

"Sence Rolo burada olduğumuzu biliyor mudur?" Cebimden çıkarırken Q soruyor.

"İmkânı yok." Ekrana bir göz attım. "Ayrıca, ben Scarlett." Cevap vermek için cama dokunuyorum. "Hey, uğur böceği. Neler oluyor?"

"Koca Mike'la birlikteyim ve Flynn'i kurtarmak için Manhattan Gözaltı Kompleksi'ne gidiyoruz. Eğer çok meşgul değilsen

Bizimle orada buluştuğunuz için teşekkür ederiz."

Üçümüz de asansörün önünde donup kaldık.

"Tekrar gelir misiniz?"

"Flynn tutuklandı. Onu dışarı çıkaracağım. Partiye katılmak ister misin?"

Başını sallayan Q'ya bakıyorum ve öfkesinin bir kısmını Francine'in boktan kapısından çıkardığı için Tanrı'ya şükretmekten kendimi alamıyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

"Yola çıkıyoruz," diyorum ona. "Orada buluşuruz."

"Teşekkür ederim, aygır. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim." Telefonu kapattım ve Q'nun kaşları doğrudan saç çizgisine karışabilirdi.

"Bu saçmalıkla benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Biliyorsam ne olayım. Gel hadi. Hadi gidelim."

OTUZ SEKİZ

SCARLETT

GABRIEL, Q VE HAL BİZİMLE "MEZARLARIN" ÖNÜNDEKİ KALDIRIMDA BULUŞTU.

New York Ceza Mahkemeleri Binası'nın on beş katlı dört kulesinden oluşuyor ve çantamdan bir zarf nakit para çıkarıyorum.

"Kasadan ne kadar çıkaracağımı bilemedim. Sence on bin yeterli olur mu?"

"O ne halt etti?" Gabriel yakışıklı yüzünde kuşku dolu bir ifadeyle soruyor.

"Hiçbir fikrim yok. Bir adamla randevusu olduğunu ve bir tür yanlış anlaşılma olduğunu söyledi."

"Elbette vardı." Bu sözler, parmaklarını simsiyah saçlarında gezdiren Q'dan geliyor. "O kız tam bir baş belası."

"Hey, o benim kız kardeşim. Kibar ol."

"Kafam karıştı," diyor Koca Mike konuşmaya girerek. "Onun üvey kardeşin olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Eski üvey kardeşim, ama yine de onu ailemden biri olarak kabul ediyorum," diyorum açıklık getirmek için. "Bıraktığın için teşekkürler Mike. Burada kalmana gerek yok. Eminim Joanie doğruca eve gelmene çok sevinecektir."

Yaşlı adam ellerini koca göbeğinin önünde sallıyor. "Asla olmaz. Bu küçük zebaniyle kendim tanışmak istiyorum. Asla bilemezsin, belki

Marcus'la eşleşmesini beklediğim kız olacak. Sanki onu bir iki kez kurtarmamışım gibi. Öyle değil mi, Mahkûm 3775?"

Q'nun kafası sertçe yana savruldu. "Baba. O yıllar önceydi. Ve lanet olsun. Kız daha on sekiz yaşında."

"Yirmi yaşında," diyorum. "Ve yaşına göre çok akıllı. Kendi parasıyla üniversiteyi bitirdi."

Gabriel sırtarak, "Sokakta araba yarışı yapıyor," diye ekliyor. "Çok iyi bir gelin olurdu, Mike."

Q, Gabe'i kolundan tutup çift kapının olduğu yöne doğru itiyor. "Hepiniz kapayın çenenizi. Şu işi bitirelim artık."

Koşullara rağmen gülümsememi silemiyorum. Q'nun yüzü sırtıtmamı engelleyemeyeceğim kadar kızarmıştı.

İçeri giriyoruz. Görünüşe göre, nakit getirdiğim için süreç normalden çok daha kolay ve kefalet memurunu beklememize gerek yok. Flynn yarım saat sonra serbest bırakıldı. Lobinin kapısından içeri girdiğini görür görmez ayağa kalkıyorum, üzerinde siyah bir bluz, küçük kırmızı bir etek ve yüksek siyah çizmeler var. Bir randevu için biraz müstehcen ama olsun.

"Flynn!" Ona doğru koştum ve sıkıca sarıldım. "Lütfen bana iyi olduğunu söyle. Orada bir şey olmadı mı?"

O da beni aynı sertlikte sıkıyor. "Geldiğin için çok teşekkür ederim. Tanrım, dangelak eski erkek arkadaşının seni o seks terapistine göndermesine çok sevindim çünkü annemi aramak zorunda kalsaydım ne yapardım bilmiyorum."

Herkesin onu duymamasını umarak irkiliyorum ama Flynn'in sesi yirmi yaşındaki birinin duyması gerektiği kadar genç çıkıyor ki bu onun karakterine aykırı. Gözlerinin altındaki koyu halkalara bakılırsa hiç uyumamış. "Ne oldu?"

Omzumun üzerinden bakıyor ve gözleri irileşiyor. "Vay be. *Herkesi* getirdin mi? Ve utanç yürüyüşüme tanıklık edecek yabancıları?"

Gabriel, Q, Hal ve Koca Mike'ın birkaç metre arkamızda durduğunu görmek için dönüyorum.

"Flynn, Koca Mike'la tanış, Q'nun babası. Öğleden sonra evlerinde barbekü yapıyorduk ve beni buraya o getirdi. Gabe, Hal ve Q bizi karşıladı."

Yanaklarına renk gelirken başıyla onları selamlıyor. Onu belki de ilk kez utanırken görüyorum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Sorun için özür dilerim. Büyük bir yanlış anlaşılma oldu."

Koca Mike onu başından savdı. "Her zaman öyledir."

"Seni ne için aldılar?" Gabriel sorar.

Flynn başını sallar. "Burada olmaz. En azından kaldırıma çıkabilir miyiz? Çünkü şu anda biraz temiz havaya ihtiyacım var ve *asla* geri dönmek istemiyorum."

"Yapmak zorundasın çünkü kefaletini daha yeni ödedim ve eğer mahkemeye gelmezsen kefaletini kaybederim."

"Hadi gel. Gidelim." Gabriel bana elini uzatıyor, ben de tutup onu dışarı kadar takip ediyorum.

Yürüyüş yoluna çıktığımızda Q, Flynn'e bakıyor. "Senin arabana da mı el koydular?"

Omuzları geriye düşüyor ve çenesi yukarı kalkıyor. "Bunun arabamla bir ilgisi olduğunu sana düşündüren nedir?"

"Yaptıklarına bakılırsa mantıklı bir varsayım."

Flynn başını sallar. "Sana gerçekten söylemek istemiyorum. Tanrım, bu çok utanç verici."

"Ne? Burada çıldırmaya başlıyorum ve çılgınca tahminlerde bulunmadan önce neler olduğunu bilmem gerekiyor," diyorum ona.

Flynn'in bakışları kaldırıma düşüyor. "Beni fuhuştan tutukladılar. Tamam mı?" Başını kaldırdı ve yüzü şimdi

tamamen kırmızı.

Yanımdaki dört adam da boğuldu. "Ne?"

Q patladı, "Benimle dalga mı geçiyorsun? Artık sen de mi takılıyorsun?" Adım atmaya başladı.

"Hayır! Hepsi bir yanlış anlaşılıyordu."

"Bize ne olduğunu anlatmak ister misin?" Gabriel soruyor, sesi nazik ve en ufak bir yargılayıcı değil. Sırf bu yüzden onu burada öpmek istiyorum.

"Bir adamla çıktım ve kendimizi bir kardeşlik partisinde bulduk. Genelde kardeşlik partilerine gitmem ama sıkılmıştım ve bir yarışım yoktu ve artık geceleri nasıl uyuyacağımı pek bilmiyorum. Ben de gittim. Ve biz oradayken polisler partiyi bastı çünkü orada fahişelerin olduğu ihbarını almışlardı. . ."

"Ve senin de onlardan biri olduğunu mu düşündüler?" Giydiği minik bluza, eteğe ve kalça hizasındaki çizmelere bakıyorum. Tasarım ürünü olmalarına ve kesinlikle fahişe kıyafeti olmamalarına rağmen, mümkün olan herkesi yakalamaya niyetli polislerin nasıl bir hata yaptığını anlayabiliyorum.

Flynn omuz silkiyor. "Evet. Ne kadar aşağılayıcı."

"Peki ya seni getiren şu lanet herif?" Q talep ediyor, yüz ifadesi bir gök gürültüsü bulutu gibi. "Sana kefil olmadı mı?"

Flynn dudaklarını birbirine bastırır ve başını sallar. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Kaçtı. Beni orada gerçek fahişeler ve birkaç kızla birlikte tutuklanmam için bıraktı."

"Öğrenci kimliğine bakmadılar mı?" Gabriel soruyor. "Bunu nasıl bu kadar berbat edebildiklerini anlamıyorum. Bir partiyi basıp tüm kadınları fuhuş yapmakla suçlayamazlar."

"Üzerimde yoktu ve onlara söylediğim hiçbir şeye inanmadılar. Bana bir suçlu gibi davrandılar. Korkunçtu." Flynn'in sesi yenilmiş gibi geliyor, ki bu da onun neşeli ve kendinden emin halinden ışık yılı kadar uzak.

"Belki de bir dahaki sefere yarışmaya gitmeye karar verdiğinde bunun nasıl bir his olduğunu hatırlamalısın," diyor Q, sesi keskin.

Flynn omuzlarını bir kez daha geriye atıyor ve ona ters ters bakıyor. "Git kendini becer. Bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söylemene ihtiyacım yok." Bana bakıyor. "Beni eve bırakabilir misin? Gerçekten bir duş almak ve yatağa girip hayatımın son on dört saati hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyorum."

"Neden beni daha önce aramadın?" Flynn'in on dört saat boyunca bir hücrede oturduğu düşüncesiyle dehşete düşerek soruyorum.

"Bunu adalet sistemine ve görünüşe göre şehirdeki tüm fahişelere götürün. Bana verdiklerinde telefonumu aldım. Bu batakhane gerçekten yoğun bir geceydi. Gidebilir miyiz?" Kaybolmuş küçük bir kız gibi bakıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Kesinlikle. Hadi seni buradan çıkaralım."

"En azından ona lanet olası tişörtünü ver, Marcus. Tanrı aşkına, kız muhtemelen donuyordur. Sana hiç mi terbiye öğretmedik?" Koca Mike, Q'ya onaylamayan bir ifadeyle bakarak, "En azından tişörtünü ver," diyor.

Q tişörtü çıkarıp Flynn'e uzatıyor. "Al. Sende kalsın."

Flynn sessiz bir teşekkürle Q'nun elindekini alıyor ve üstünü giyiyor.

Gabriel kolunu uzatarak bize Hal'in park etmiş olması gereken yeri işaret ediyor. "Bu taraftan. Q, seni kulübe bırakmamı ister misin, yoksa Jersey'e geri mi dönüyorsun?"

Q'nun bakışları kazağının içindeki Flynn'e yapışmış durumda ve Gabriel'in gözleriyle buluşmak için dikkatini başka yöne çekmek zorunda kalıyor.

"Uh . . . Ben babamla gideceğim. Evde yapmam gereken işler var." Odak noktası Flynn'e döner ve sonunda babasına başını sallamadan önce uzun bir süre orada kalır. "Hadi Jersey'e gidelim."

"Yarın görüşürüz dostum. Rolo hakkında bir şey duyarsam seni ararım," der Gabe ve Q da ona selam verir. O ve Koca Mike

kaldırımdan aşağı iniyor, biz de ters yöne gidiyoruz.

Ama biz yürürken, Flynn'in omzunun üzerinden baktığını fark ediyorum.

Hmmm . . . Bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum.

OTUZ DOKUZ

EFSANE

HAPISTEN ÇIKTIKTAN BİR BUÇUK SAAT SONRA, NİHAYET

Roux hala Bump ile Jersey'de olduğu için boş görünen Curated'a geri dönüyoruz.

Scarlett Flynn'i dairesine yerleştirmek için acele etmedi, ki kız kardeşim olsaydı ben de öyle yapardım. Normalde cesur olan kızın sarsıldığını söylemek muhtemelen hafif kalır. Ama Q'nun haklı olduğu bir nokta vardı - düzenli olarak yaptığı şey tehlikeliydi ve eğer hapse atılmaktan hoşlanmıyorsa, muhtemelen sokak yarışları konusundaki tutumunu yeniden gözden geçirmeliydi.

Bunun olup olmayacağından emin değilim, ama ne olursa olsun, Scarlett ve ben, bize tekrar ihtiyacı olursa çağrısına cevap vermek için burada olacağız.

"Sence suçlamaları düşürecekler mi?" Scarlett saçlarını dağınık bir şekilde topuz yaparken soruyor.

"Eğer bir avukat tutarsa. Öğrenci olduğunu kanıtlayabilirler, sorun olmaz. Notları ve ailesinin iyi şöhretiyle, umarım kolay bir dava olur."

"Ya okul harcını ödemek için kullandığı parayı sorarlarsa?" Scarlett endişeyle yüz hatlarını buruşturarak sordu. "Öyle olmaz mı?"

Büyük miktarda nakit para yatırması yasadışı işlere karışmış olabileceğini mi gösteriyor?"

"Ona iyi bir avukat tut. O kadar ileri gideceğinden bile şüpheliyim. Onlar icabına bakacaktır. Söz veriyorum, uğur böceği."

Scarlett boynunu iki yana eğdi, ben de odanın öbür ucuna geçip arkasında durdum ve başparmağımı tuzaklarına bastırdım.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor."

"Böyle inlediğinde sikim sertleşiyor." Omzunun üzerinden bakmak için dönüyor. "Gerçekten mi?"

Dudaklarını ısırarak için öne doğru eğildim. "Tabii ki. Neredeyse yaptığın her şey sikimi sertleştiriyor. Saçını açmak. Saçlarını toplamak. Yürüyüşünü izlemek. Bir sorunla uğraşırken dudağını çiğneyişin."

Kollarımda dönüyor ve avuçlarımı omuzlarına yeniden yerleştiriyorum. "Yani . . . Uzun bir gün olduğunu biliyorum ama ..." Bakışları ağızma doğru kayıyor.

"Boşaldığında sana adımı haykırtmaya hazır olup olmadığımı mı soruyorsun? Çünkü bu sorunun cevabı her zaman evettir uğur böceği."

Bir öpücük için eğilirken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Güzel. Çünkü şu anda gerçekten birkaç orgazm yaşayabilirim."

"Nasıl istersen."

Ağızını alıyorum, öpücüğü derinleştiriyorum ve başını yana yatırıyorum. Onun ilk tadı beni her zaman ateşliyor ve aklımdan Scarlett'ten başka her şeyi silip atıyor.

Bir elimi kığına atıp diğerini saçlarına gömerek onu mutfak tezgahına doğru yönlendiriyorum. Parmaklarını sarı yelelerimin arasından geçirdiğinde sikim fermuarıma doğru sarsılıyor.

"Seni sonsuza dek öpebilirim," diye fısıldıyor dudaklarıma, ben de geri çekiliyorum.

"Güzel, çünkü planımız bu." Onu tezgahın üzerine kaldırdım ve içinde kayboldum. Kokusunda. Çıkardığı sesler. Daha fazlasını istediğinde iniltiye dönüşen sığ nefesleri.

Açgözlü, tişörtümün eteklerine uzanıyor ve yukarı doğru çekiyor, tırnaklarını karın kaslarımda gezdiriyor, artık deli gibi antrenman yaptığım ve beslenmem konusunda nevrotik olduğum için daha belirgin. Parmak uçlarını kaslarımda düzlemleri üzerinde gezdirirken çıkardığı takdir iniltisi, çalıştığım her dakikaya değişiyor.

Tişörtüm kafamdan çıkar çıkmaz, ortaya çıkardığı şeye bakıyor. "Kendime bunu uzun tutacağımı söyledim. Yavaş gideceğimizi. Ama ..."

"Sert ve hızlı istiyorsun," diyorum, sesim derinleşiyor, içimde serbest bıraktığı ihtiyaçla boğuklaşıyor.

Scarlett alt dudağını dişleriyle yakalıyor ve bırakmadan önce başını sallıyor. "Spor salonunda ... sen ter içindeyken ..." Tezgahın üzerinde kıpırdanıyor.

"Bundan hoşlandın."

Muhtaç gri gözleri onun yerine cevap veriyor. "Şimdi bunu düşününce ısladın mı?" Yine yavaşça başını sallıyor.

"Kahretsin bebeğim, bu çok ateşli." Bacaklarının her iki yanındaki tezgahın kenarlarını kavıyorum ve kendimi dizlerinin arasına yerleştiriyorum. "Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Seni her elime aldığımda beş alarmlı bir ateş oluyorsun. Beni canlı canlı yakmana izin verirdim."

Gözbebekleri büyüyor ve onu tezgâhtan söküp mutfağın zeminine atmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

"Ne zaman istersen seni böyle beceririm uğur böceği. Şu an da dahil."

Parmaklarımı kot pantolonunun kemer halkalarına sokuyorum ve düğmeyi çözüp fermuarı indirmeden önce onu kenara çekiyorum. Kotu bacaklarından aşağı sıyrırken, derin nefes alarak yüzümü amına bastırıyorum.

"Lanet olsun, ama çok güzel kokuyorsun. Seni becermeden önce bu güzel küçük amcığını yiyeceğim."

Scarlett titreyen bir nefes veriyor ve başı iki yana sallanıyor.

Kot pantolonunu yere fırlatıyorum ve dişlerimi külotunun dantelinin üzerinde gezdiriyorum. Lavanta. Çok masum ve tatlı. Şu anda ona yapacağım şeyin tam tersi.

"O tatlı amcığını benim için güzelce sarmak hoşuna gidiyor, değil mi?" "Sadece senin için," diye fısıldıyor.

"Buna bayılıyorum ama gitmeleri gerek." Külotunu kenara çekip dolgun, kaygan am dudaklarını ortaya çıkarıyorum. Onu çıplak olarak elime almalı sadece birkaç gün olmuştu ama sanki bir ömür gibi geliyor.

Dilimi yarığının bir tarafına doğru sürüklüyorum ve tadına bakarak inliyorum. "Lanet olası viski gibi. Doğrudan kafama giriyorsun."

Scarlett yüzüme doğru eğilmeye çalışırken klitorisinin etrafında dönmeden önce diğer tarafa da aynı muameleyi yapıyorum. Avuçlarını tezgâhın üzerinde düzleştirmeden önce uzanıp her iki elimle bir bileğini yakalıyorum.

"Kendimi kaybedip seni yerde ellerin ve dizlerin üzerinde becermemi istemiyorsan onları burada tut uğur böceği. Bu gece pek kontrolüm yok."

Parmakları benimkilerin altında, sıkıştıkları yerde esniyor ve yüzüne bakıyorum. O gri gözler şimdi açlıkla yanıyor.

"Ya bunu istersem? Bunu yapmalı mıyım?" Ellerini avuçlarımın altından çekiyor ve ne yapacağını bildiğimden daha hızlı bir şekilde başımı tutuyor ve yüzüme sürerken ağzımı doğrudan klitorisine bastırıyor.

Vay anasını. Özgür olmak için yalvaran aletimin zonklaması neredeyse acıtıyor.

Hemen geri çekilmek yerine, ona istediğini veriyorum. Amını son yemeğimmiş gibi yiyorum, parmakları gerilene ve çığlığı kopana kadar içine giriyorum. Tam zamanında bir parmağımı içine sokuyorum ve iç kaslarının orgazmdan sertçe çırpındığını hissediyorum.

Geri çektiğimde ikimizin de nefesi kesilmişti ve ben *sevişmeye* hazırdım.

"Bunu sen istedin."

Onu tezgâhtan çekip çıkardığımda, gömleğini sıyrıp dağınık topuzunu omuzlarının etrafında dalgalar haline getirdiğimde gözleri açılıyor. Hiç vakit kaybetmeden fermuarıma uzanıyor ve sanki onunla kurtuluşu arasında duran tek şeymiş gibi yırtarak indiriyor.

Aletim eline geçer geçmez sıkıyor ve ben de büyük zevk dalgasına karşı dişlerimi sıkıyorum.

"Senin eline boşalmayacağım bebeğim." Konuşmaya başladı ama ben başımı salladım. "Ağzınla da değil. Amımı istiyorum ve *hemen* istiyorum."

Mutfağında çırılçıplak duran Scarlett'in dudakları bir siren gülümsemesine dönüşüyor. Beni götürmek istediği yer orasıysa, cehenneme kadar peşinden gideceğim bir gülümseme. "O halde neyi bekliyorsun?"

Kontrolüm kırılıyor ve ona uzanıyorum, onu yerde dizlerinin üzerine çöktürmeden önce sırtı önüme gelecek şekilde döndürüyorum. Ne kadar hızlı hareket ettiğimle ilgili yeni rekorlar kırıyorum, onu vücudumla kaplıyorum, dizlerini birbirinden ayırıyorum ve sikimi bacaklarının arasına kaydırıyorum.

Kayganlık neredeyse aletimin üzerine damlıyor ve daha önce içine girmek için hiç bu kadar çaresiz kalmamıştım.

Bu ilkel bir
şey. Hayvani.

Çiğ.

Ve bu çok doğru hissettiriyor.

KIRK

SCARLETT

BACAKLARIMIN ARASINA UZANIYORUM VE GABRIEL' I N SIKINI AÇIKLIĞIMA DOĞRU YÖNLENDİRİYORUM. I Bana neler olduğunu bilmiyorum. Dizlerimin üzerinde olabilirim ama daha önce hiç bu kadar cesur ve güçlü hissetmemiştim. Beş dakika önce onu içimde istiyordum ama *şu anda* ona sahip olamazsam ölebilirim.

"Lütfen, ihtiyacım var ..."

Tek bir hamleyle içime güç veriyor ve bedenim ona uyum sağlamak için gerilirken keskin bir nefes alıyorum. Gabriel eğiliyor ve dişlerini omzumun boynumla birleştiği yerde gezdirip hırlıyor.

Aman Tanrım. Kahretsin. Sertçe bastırıyorum, çünkü sanırım çoktan boşalmaya hazırım.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

Gabriel'in karanlık kıkırdaması kulağımda yankılanıyor, sonra geri çekilip tekrar tekrar içeri giriyor, sadece parmaklarıyla klitorisimi bulmak için duraklıyor ve sonra *kendimi kaybediyorum*. Orgazmlar o kadar sert ve hızlı geliyor ki birini diğerinden ayıramıyorum. Anlamsız kelimeler haykırıyorum, çünkü istesem de düşünemiyorum.

Zamana olan hakimiyetimi kaybediyorum. Uzay. Gerçeklik. Her şeyi. Var olan tek şey beni paramparça eden zevk.

Kollarım gevşediğinde ve kendimi ön kollarıma yasladığımda, Gabriel adımı haykırıyor ve siki içimde zonkluyor.

Üç kalp atışı boyunca ikimiz de hareket etmiyor, konuşmuyor ve hatta nefes almıyoruz.

Alnım yere düşüyor ve bir nefes çekiyorum. Titrek bir sesle fısıldıyorum, "Birbirimize alıştığımızda . . seks de aynı şekilde hissettirmeye başladı."

Sırtıma yaslandığında, Gabriel'in tüm vücudunun kahkaha olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde titrediğini hissedebiliyorum. Yer değiştiriyor ve omzuma bir öpücük konduruyor.

"Seninleyken asla. Gelmemek için her zaman bir savaş veriyorum. Sen hayatım boyunca başıma gelen en güzel şeysin, Scarlett. Ve şunu bil ki, ne zaman böyle bir şey istersen, tek yapman gereken kafamı tutup amına sokmak. Bu bizim işaretimiz olabilir."

İşte bu şekilde kendimi mutfağımın zemininde, çıplak ve hiç olmadığım kadar mutlu bir şekilde kahkahalar atarken buldum.

"Canavarı böyle mi serbest bırakıyorum? Çok ince," diyorum Gabriel ocağın sapından sarkan mutfak havlusuna uzanırken.

"Evet. Canavarı böyle serbest bırakıyorsun," diyor yüzünde kocaman bir gülümsemeye. "Bunu yakın zamanda tekrar yapmayı düşünüyor musun?"

Yüz hatlarımı ciddi bir ifade olduğunu umduğum bir şekle sokuyorum. "Elime geçen her fırsatta."

Bana saldırıyor ve ikinci raunt da en az onun kadar iyi. Belki daha da iyi.

Sonunda duştan çıktığımızda, ikimiz de bornozlarımıza sarınmış halde - çünkü Gabriel'e göğsünde G işlemesi olan büyük, kabarık bir tane almıştım ve karşılığında aldığım nefes kesici öpücükten oldukça memnun görünüyordu - mutfağa geri dönüyoruz.

Yerde, ocağın önünde seks delisi hayvanlar gibi seviştiğimiz noktaya bakıyorum. "Mutfağımı bir daha aynı şekilde düşünebilecek miyim bilmiyorum."

Gabriel nereye baktığımı görünce gülüyor. "Muhtemelen burada ereksiyon olmadan asla yemek yiyemeyeceğim, ama şikayet etmiyorum. Aç mısın? Yemek yapıyorum."

"İstersen dışarıdan sipariş verebiliriz."

Başını sallıyor. "Dövüş bitene kadar olmaz. Biraz protein almam lazım, özellikle de o kardiyodan sonra. Sonunda sana Gabe's Diner'da çok sevdiğin o kabarık çırpılmış yumurtaların nasıl yapıldığını öğretmemi ister misin?"

Ameliyatımdan sonra iyileştiğim zamanki menüden bahsetmesi içimi ısıtıyor. "Gabe's Diner'daki o kabarık çırpılmış yumurtaların nasıl yapıldığını öğrenmeyi çok isterim."

KIRK BİR

SCARLETT

MÜCADELE HAFTASI OLARAK ADLANDIRDIĞIM SALI SABAHİ UYANDIĞIMDA

Beyin, Gabe çoktan gitmiş. Çarşafılara dokunmak için uzandım ama soğuk olacaklarını biliyordum. Ele geçirilmiş bir adam gibi antrenman yapıyordu ve sanırım tam olarak da öyle.

Hayatımda hiçbir şeyi kazanmaya bu kadar kararlı bir adam görmedim. Gabriel'in adanmışlığına hayranlık duyuyorum, özellikle de ona defalarca bu iş bittiğinde birbirimize ayıracak bolca zamanımız olacağını söylememe rağmen bana olabildiğince çok zaman ayırdığı için.

Christine'in bugün Los Angeles'tan Ryan, ailesi ve emekli olduktan sonra babasıyla birlikte batıya gittiğinde şehirde geride bıraktığı tüm arkadaşlarıyla vakit geçirmek için uçakla geleceğini hatırlayarak gülümsüyorum. Ayrıca, hem Ryan hem de Christine dövuşe geliyor.

Bilet bulduklarını söylediklerinde beni çok şaşırttılar. *"Orada olmak için ne gerekiyorsa yapmayacağımızı mı sandınız? Bunun ikiniz için de ne kadar önemli olduğunu biliyoruz."*

Onların desteği içimi ısıttı. Benim için her şeyi yapacak bir ailem olmayabilir ama arkadaşlarım bir kızın isteyebileceği en iyi kişiler. Harlow, Monroe ve kocalarının yanı sıra Kelsey ve kardeşi Jon da gelecek. Gelmeyecek tek kişi Flynn.

Çünkü tüm gözler kulübün üzerinde olacak ve reşit olmadığı çok iyi biliniyor. Ayrıca, **b a ş ı n a** açtığı bela nedeniyle, her şey yoluna girene kadar iyi bir nedenle ortalıkta görünmüyor.

Legend yarın gecedan sonra kapanacak ve kulüp Cumartesi günü kapılar açılıp dövüş meraklıları içeri girene kadar kapalı kalacak.

Dövüş için heyecanlıyım çünkü Gabriel çok çalıştı ama aynı zamanda dehşete düştüm. Daha önce hiç sevdiğim adamın suratına, darbeleri engelleyecek pedler olmadan yumruk yediğini görmemiştim. İlk korku filmini izleyen küçük bir çocuk gibi her şeyi parmaklarımın arasından izleme ihtimalim çok yüksek.

Umarım öyle olmaz. Gabriel için güçlü olabilirim.

Ama Bodhi Black kana susamış durumda, özellikle de dizini ortadan kaldırmaya yönelik başarısız saldırının arkasında Gabriel'in olmadığına inanmıyor gibi görüldüğünden beri. Rolo'dan da kimse haber alamadı, bu da onu Gabriel'in daha önce sahip olduğu belirsiz şüphelerden daha suçlu gösteriyor.

Bodhi Black'ten bile çok Moses Buford Gaspard için endişeleniyorum. Gabriel mafyanın onu koruduğunu ve endişelenmememi söyledi ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Neden ortadan kaybolup bir daha geri gelmiyor? Yataktan kalkıp dün gece sandalyenin üzerine attığım bornozu giyerken düşünüyorum. Bu hayatı çok daha kolay ve daha az stresli hale getirirdi.

İç kapım çalınıyor ve saate bakıyorum. Amy'nin kırk dakikadan önce gelmemesi gerekiyordu, ben de kapıya doğru ilerledim ve gözetleme deliğinden baktım.

"Christine!" Kapının kilidini açtım ve ona sarılmadan önce kapıyı çekip açtım.

"Aman Tanrım. Gerçekten mi? Bu saçmalıklar için daha çok erken Scar. Kendine gel," diyor bir yandan da gülerek.

Geri çekilip krem rengi tenini süsleyen çillere bakıyorum. "Yemin ederim, sarılmaktan bu kadar nefret eden tanıdığım tek insan sensin. Ve Los Angeles'ta yaşarken hiç güneş almamayı nasıl başardın? Kışın ortasında hâlâ bir New Yorklu gibi görünüyorsun."

Ben kapıyı arkasından kapatırken Christine gözlerini deviriyor. "Evet, sen de harika görünüyorsun. Sanki düzenli olarak seks yapıyormuşsun gibi. Bu seni parlatıyor falan. Bekle, hamile misin?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Kesinlikle değilim. Ama umarım bu çok uzak bir gelecekte olmaz."

Yüz ifadesi dehşetle karışık bir şoka dönüşüyor. "Sen de mi? Gerçekten mi? *Şimdiden* halı sıçanı şeyini mi yapacaksın? Tanrım, bebek hediyeleri falan almak zorunda kalacağım ve bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Ryan zaten bana iki kez o özel cehennemi yaşattı ve gerçekten bu hayatta yaşayacağım tüm işkencenin bu olmasını umuyordum."

"Seni özledim, Chris. Seni görmek gerçekten çok güzel. Ve nefret etsen de sana sarılmak."

Sanki insan teması onu gerçekten iğrendirmiş gibi titriyor ve kahverengi buklelerini zıplatıyor. Ben daha iyi biliyorum ve onu görmezden gelerek mutfığa doğru ilerliyorum - Gabriel ve benim vaftiz ettiğimiz noktalardan kaçınmaya dikkat ederek - ve o da beni takip ediyor.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, Scar. Ben de seni özledim. Ve lanet olsun, bu şehri özledim. Neden tekrar Los Angeles'a taşındım ki? Delirmiş olmalıyım."

"Babanın geri dönmek için gözünün önünden o kadar uzaklaşmasına asla izin vermeyeceğini biliyorsun, bu yüzden beton ormanı sevmeyi öğrensen iyi olur."

"Aile için yaptığımız şeyler," diye homurdanıyor. "Lafı açılmışken, sevgili babacığın nasıl? Son zamanlarda onunla konuştun mu?"

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Umurumda da değil. Yakın zamanda onunla konuşmak gibi bir planım da yok."

Çenesini kaldırıyor. "Seni suçlamıyorum. Beni arasaydı, ona siktir git düğmesine bastıktan sonra sesli mesajı dinleme zahmetine bile girmezdim."

"Geç saate kadar gelmeyeceğini sanıyordum?" Konuyu değiştirerek sordum.

"Kırmızı gözle geldim. Gerçekten nasıl olduğunu görmek istedim. Ryan ve bana kişisel işlerine karışmamamızı söylediğini biliyorum ama iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Belli ki endişelenecek bir şey yokmuş çünkü her zamankinden daha iyi görünüyorsun."

Geniş bir gülümseme dudaklarımı geriyor. "Teşekkür ederim. Çok mutluyum. Yani, bu dövüş için çok gerginim ama bu beklenen bir şey. Double espresso ister misin?"

"Lütfen. Kanımdaki kafein seviyesi tehlikeli derecede düşük."

İki demitasse fincan alıyorum ve espresso makinesini demlenmeye başlaması için ayarlıyorum. Kahve kokusu havayı doldururken, Christine mutfak masama oturuyor.

"Legend savaşı kazanacak mı?"

Tezgâha yaslanıp başımı sallıyorum. "Evet. Kazanacak. Başka seçenek yok."

Kırmızımsı kahverengi kaşlarından biri kalkıyor. "Ya yapamazsa? Siz ikiniz iyi olacak mısınız?"

"Elbette. Ne olursa olsun iyi olacağız." "Peki ya kulüp?"

Bakışlarım yere düşüyor ve dudağımı ısırıyorum. "İyi olmalı."

"Olmalı mı?"

İdari bir karar veriyorum, ona gizlilik yemini ettiriyorum ve sonra ona Musa hakkında bilgi veriyorum. Sözümü bitirdiğimde ağzı kapaksız bir rögar deliği gibi ardına kadar açılmıştı.

"Tanrım, Scarlett. Bunca zamandır bunları bizden sakladın mı? Ona para bulmanın yollarını bulabilirdik."

Senden geldiğini biliyordum. Legend'a bir iş anlaşmasında talih kuşu kondurabilirdik. O pislik ortaya çıktıktan bir gün sonra her şey halledilmiş olabilirdi."

Kalbimin derinliklerinde, onun yanıldığını biliyorum. Moses parayı kolay yoldan almayacak. Gabe'in bunun için acı çekmesini istiyor ve bu da canavardan daha da nefret etmeme neden oluyor.

"Artık bir önemi yok. Görünüşe göre mafya tarafından kontrol altında ve ortaya çıkmayacak."

"Bu gerçek bir *Godfather* saçmalığı, biliyor musun?"
diyor. "Bir de bana sor."

Espressolarımız hazır olduğunda, bir fincan ve tabağı onun önüne kaydırıyorum ve karşı sandalyeye oturuyorum. Bir takdir mırıltısıyla fincanını dudaklarına götürüyor.

"Bu harika. Uçaktakinden çok daha iyi." Yudumladıktan sonra fincanı önüne koyuyor. "Peki, nasıl yardımcı olabileceğimi söyle. Ryan çocuklarını görmek için geldiğimi düşünse bile ben senin için buradayım. İkimiz de gerçeği biliyoruz."

Çocuklardan hoşlanmaması beni kıkırdatıyor ama ona verecek bir cevabım yok. "Git yeğenlerini gör. Burada her şey kontrol altında ve yapacak pek bir şey yok."

"Emin misin?"

"Yani ... gidip mağazada dolaşabilir ve birkaç şey satın alabilirsin. Bilirsiniz, sadece bir müşteriye ve arkadaşaya yardım etmek için."

Başını yana eğerken kaşlarını kaldırıyor. "Buraya son geldiğimde nakliye için bin dolar harcadığımı unuttun mu? Evime her girdiğimde bunu düşünüyorum, çünkü senin eşyalarla dolu."

"Mükemmel. Güncelleme zamanı," diyorum gülümseyerek.

KIRK İKİ

EFSANE

AYAKKABILARIMIN TABANLARI HER SEFERİNDE RİTMİK ADIMLARLA KALDIRIMA VURUYOR. Vücudumun dinlenmiş ama Cumartesi gecesine hazır olması için antrenmanlarımın yavaşladığı spor salonuna giden köşeyi dönüyorum.

Jeb, beni her zaman güldüren sessiz Prius'uyla arkamdan yavaşça geliyor ve spor salonunun önünde Rolls Royce SUV'den inen koyu renk takım elbiseli uzun boylu bir adam gördüğümde neredeyse bir adımımı kaçırıyorum.

Onu nerede görsem tanırım.

Creighton Karas.

"Her şey yolunda mı?" Jeb açık pencereden seslendi.

Fiziksel olarak bana bu kadar uyum sağlamıştı. Yemin ederim, Jeb fark etmeden kalbimin düzensiz atması mümkün değil. Onun koçluğu Johnson'inkinden o kadar farklı ki, eskiden yaptığım gibi antrenman yapsaydım kazanma şansım asla olmazdı. Artık yepyeni bir dövüşçüyüm ve kendime her zamankinden daha çok güveniyorum.

"Bir arkadaşım salonun önünde bekliyor."

Jeb önüne bakar. "Zengin görünüyor. Bunlar sahip olunabilecek en iyi arkadaşlar." Kaldırımdaki son birkaç adımımı atmak için park etmiş iki arabanın arasından geçerken Karas bana dönüyor. Ona ulaştığımda eğildim,

Ellerimi kalçalarımaya dayayıp derin nefesler alıyorum.

"Gerçekten elinden geleni yapıyorsun, değil mi?"

Alnıma düşen terli saçlarımın altından başımı kaldırıp bakıyorum. "Bununla dalga geçmemi mi bekliyordun?" Dik duruyorum ve nemli saç tellerini geriye doğru sıyrıyorum.

Bakışları yüzüme odaklanıyor. "Sadece dalga geçtiğini düşünseydim, arka koltuğumda bir çanta dolusu para bulundurmazdım." Karas sokağın aşağısına ve yukarısına bakıyor. "Burada mı istiyorsun? Çünkü eğer üzerine atarlarsa ve biri onu alırsa, hayatının sonuna kadar sana sahip olurum."

Başım içgüdüsel olarak arka koltuğa doğru dönüyor. "Ne kadar para getirdin?"

Kısık bir kıkırdama dikkatimi geri çekiyor. "Kazanırsan bana geri ödeyebileceğin, tüm yatırımcılara ödeme yapabileceğin ve daha fazlasını yapabileceğin kadar. Seni özgür bırakmaya yetecek kadar."

Az önce duyduğumu sandığım şeyi beynimde yeniden canlandırarak gözlerimi kırıştırıyorum. "Neden?" Planladığımdan daha sessiz çıktı.

Karas beni inceliyor. "Sende bana kendimi hatırlatan bir şey görüyorum. Doğru fırsatlar verildiğinde, bu şehirde bir oyuncu olabilirsin, Efsane."

Gözlerimi yavaşça kırıştırıyorum ve yüzümden akan teri silkeleyerek Karas'ın sözleri karşısında şok olmamış gibi davranıyorum. Adam lanet olası bir milyarder, Tanrı aşkına. Ben Biloxi, Mississippi'deki boktan bir karavan parkından gelen bir çocuğum.

O devam ederken bu düşünce kayboluyor.

"Cumartesi yeni hayatının ilk günü olabilir. Eğer kaybetmezsen tabii."

Hemen cevap veriyorum. "Kaybetmeyeceğim. Çantada ne olursa olsun, çok fazla şey tehlikede. Kazanacağıma dair güvence mi istiyorsun, bil ki ben Bodhi Black'in olduğundan, olduğundan ya da olacağından çok daha hızlı, zeki ve kararlıyım."

Jeb'i işaret ediyorum. "Bohannon sağ olsun, şehirdeki en iyi koç ekibine sahibim. Ben hazırım. Bu zafer anını geçen ay binlerce kez yaşadım. Cumartesi günü, bunu gerçeğe dönüştüreceğim."

Karas'ın yüzü düzeliyor ve ağzının bir köşesi kalkıyor. Gözlerinde onay parıldıyor. "Sana inanıyorum. Sanırım Bohannon da inanıyordur." Jeb'e döner. "Legend'ı otuz dakika içinde geri getireceğiz. İyi çalışmaya devam et, Koç."

Sonra Rolls'un açık arka kapısını işaret ediyor. "Bin."

Normalde bana ne yapacağımın söylenmesine kızardım ama dürüst olalım. *Hayatımda ilk kez lanet olası bir Rolls Royce'a binmek üzereyim ve bu adam bana resmen yeni bir hayat veriyor.*

Sanırım inanç bazen ortaya çıkıyor.

"Bıraktığın için sağ ol," diyorum tüm soğukkanlılığımla ve içeri kayıyorum.

Tanrım, deri bile terden sırılsıklam olmuş pantolonuma dokunamayacak kadar pahalıymış gibi hissettiriyor. Havadaki koku, Scarlett dışında kokladığım her şeyden daha güzel. Ve, *lanet olsun*, ortadaki koltuğa yerleşmek için kendimi kaldırmam gereken *büyük*, gümüş renkli, sert kenarlı bir evrak çantası var.

Karas bindi ve bana bakmadan önce takım elbisesini düzeltti. "Ben aptal değilim ve bir miktar para için kaldırımda hayatınız için savaşmanızı riske atmayacağım."

Biraz nakit para. Birinin bana tek seferde verdiği en fazla para olduğu kesin olan şey hakkında bu kadar rahat konuşmasına neredeyse güleceğim.

Karas'ın şoförü içeri girip kapıyı kapattığında, şehirden gelen neredeyse tüm sesler kesiliyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum ve Karas'ın yüz ifadesi yarı yarıya sıırtmaya yaklaşıyor.

"Rolls'a ilk kez mi biniyorsun?" diye soruyor kaldırımdan uzaklaşırken.

"Evet. O kadar belli oluyor mu?"

Çenesini küçük bir hareketle sallıyor. "Hayır. Holly'yi görmeliydin." Sadece karısından bahsettiğinde ifadesi yumuşuyor ve rahatlıyor. "Para hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Ben parayla iç içe büyüdüğüm için artık böyle şeyleri pek fark etmiyorum. Onun benim kanıksadığım şeyleri deneyimlemesini izlemek, hayatın değerini anlamak için ikinci bir şans elde etmek gibiydi. O benim için her şeyi değiştirdi."

Aklım doğrudan Scarlett'e gidiyor ve Karas'ın onun için lüks içinde büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek tek kişi olabileceğini fark ediyorum.

"Parayla büyümenin her şeyi kolaylaştıracağını düşünürdüm hep," diyorum ona, deriye dokunmaya cesaret edemeden önce ellerimi pantolonuma silerken. "Bir sonraki yemeğin nereden geleceği konusunda asla endişelenmezdin. Geceleri kapının önünde silah sesleri duymak yok. Para kazanmak için hayatınız için savaşmak zorunda kalmayacaksınız." Başımı hafifçe sallıyorum. "Ama Scarlett'le tanışmak bana daha önce anlamadığım çok şey öğretti."

"Tahmin edebiliyorum. Ben tamamen farklı bir zihniyetle büyüdüm; bu kaçınılmazdı. Ayrıcalık da insanı kör edebilir ve pek çoğunu çürütür."

"Evet, ama sonra Scarlett gibi son derece dürüst biri çıkıyor karşınıza. Samimi ve dürüştür ve bir hafta boyunca ayna karşısında çalışsa bile iyi bir yalan söyleyebileceğini sanmıyorum. Dolandırıldığını fark etmez çünkü herkesin kendisi gibi iyi kalpli olduğunu düşünür. O lanet olası bir mucize."

Karas sessizce kıkırdıyor. "O zaman Holly ile iyi anlaşılırdı. Holly senden daha çok, ama Scarlett'ten çok daha az şeyle büyüdü. Cesaret ve zarafeti temsil ediyor. Zeki ve inatçıdır ve dikkatli olmazsam benden daha çok çalışır. Mucize derken ne demek istediğini anlıyorum."

Kulübe yaklaştığımızda bana doğru döndü. "Bayan Priest'e iyi baksanız iyi olur. Onun gibi bir kadın hayatının geri kalanını başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde yaşamaya değer kılacaktır."

Scarlett'in beni güldürdüğü, gülümsettiği ya da ona hayretle bakmama neden olduğu her anı düşünüyorum. "Planım bu."

"İşte bu yüzden Cumartesi gününü kaybetmeyeceksin."

"Çok doğru. Bu da demek oluyor ki, mafya Moses'ı kontrol altına aldığından emin olsa iyi olur, çünkü o piçin onun saçının bir teline bile dokunması ihtimalini göze alamam. Anladın mı beni?"

"Çeteyi ya da beni sorgulama. Sen güvendesin. Moses ona zarar vermeyecek. Şimdi bu boku kafandan çıkar ve dövüşe odaklan." Evrak çantasının sapını tutup bana uzattı. "Bunu kasana koy. Cumartesi görüşürüz. İyi şanslar, Legend."

"Şansa ihtiyacım yok. Ama yine de teşekkürler."

Q, çantadan çıkarıp kasanın üst rafına yerleştirdiğim para yığınlarına bakıyor. "Creighton Karas'la Rolls Royce'a bindin ve o da sana iki milyon *dolar* nakit para mı verdi?"

Bir deste daha alıp içine koymak için uzandım. "Evet."

Q eliyle ağzını sildi ve başını salladı. "Güne başlamak için iyi bir yol, kardeşim."

Karas'ın bana söylediklerini düşününce yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor. "*Bayan Priest'e iyi baksan iyi olur. Onun gibi bir kadın hayatının geri kalanını başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde yaşamaya değer kılacaktır.*"

Lanet olası gerçek de bu, bu yüzden kazandıktan sonra alacağım ilk Şey bir yüzük olacak. Onun hak ettiği bir yüzük.       ben onun her zaman ihtiyaç duyduğu adam olacağım, o bunu bilmese bile.

Ameliyattan çıktığında hastanede ona ne dediğimi hala hatırlıyorum. *"İhtiyacın olan Şey ben değilim, ama öğreneceğim, uğur böceği."*

Cumartesi gecesi kazanacağım para beni Scarlett'in bankadaki parasıyla aynı seviyeye getirmeyecek, ama önemli değil. Para olmadan da ona yeteceğim ve sonunda bunu anladım. Sahip olduklarım onun umurunda değil. Kim olduğumu ve ona nasıl davrandığımı önemsiyor. *Ve eğer kendime ait havalı bir mil ona daha iyi davranmama yardımcı olacaksa... zarar yok, faul yok.*

"Bu sadece harika bir gün olmayacak," diyorum Q'ya gülümseyerek. "Bu hepimiz için yeni ve harika bir hayatın başlangıcı dostum. Sadece bekle."

"Sana inanıyorum, Gabe. Beni henüz hayal kırıklığına uğratmadın."

KIRK ÜÇ
EFSANE

SPOR SALONUNA GERİ DÖNÜYORUM, DAHA ÖNCE HIÇ OLMADIĞIM KADAR KENDİMDEYİM. ODAK
NOKTAM

ve kararlılık her yumruğa güç veriyor. Kombinasyon üstüne kombinasyon atarak sallanıyorum. Chadwick-smack.

Lawrence Priest-tokat, *tokat*.

Rolo-bam.

Johnson-feint.

Moses-whack.

Lucy-bob.

Liste kafamda durmadan tekrarlanıyor ve bitirdiğimizde Jeb'in yüzündeki sırıtış Cumartesi günü domine edeceğim kafes kadar geniş.

"Hazırsın evlat. Seni ben eğitmemiş olsaydım kapıdan girdiğin andaki dövüşçü olduğuna inanmazdım."

Eldivenlerimi bir arada tutuyorum ve ona küçük bir selam veriyorum. "Ekstra zamanın ve koçluğun her dakikası için minnettarım. Johnson'ın takım değiştirmeyi kabul etmesi dövüş kariyerimde başıma gelen en iyi şeylerden biri olabilir."

"Hadi canım. Ortaya çıkandan tamamen farklı bir dövüşçü bekleyecekler. Cumartesi gününün programını gözden geçirdin mi?"

Başımı salladım. "Evet. Ofisim de hazır. Matların ve ekipmanların olduğu bir soyunma odasına benziyor. İşe yarayacaktır."

"Güzel. O zaman burada bitirelim." Antrenman partnerlerimin beklediği kafese doğru ilerliyoruz ve ben kaslarımı sallıyorum, sallanmaya hazırım.

Spor salonundan çıkarken telefonum bir mesajla çaldı.

İki yere uğrayıp eve dönüyorum. Ancak Curated'ın önüne park ettikten sonra *evimin* artık Scarlett'in olduğu yer olduğunu fark ediyorum.

KIRK DÖRT

SCARLETT

GUNTER ELBİSEMI PERŞEMBE SABAHİ TESLİM EDECEK.

Pazar günü için neredeyse başım dönüyor çünkü artık yatakta yalnız uyanmayacağım anlamına geliyor. Gabe'in giderken karanlıkta alnıma değdirdiği dudakları, onu yatağa geri çekmek ve kardiyo yapmanın başka bir yolunu bulmak istememe neden oluyor. Kendime bunun her şey bittikten *sonra* olacağına dair söz veriyorum.

Giysi çantasının fermuarı tıslayarak beni Gunter'e ve elbiseye geri sürüklüyor.

"Aman Tanrım." Nefesim kesildi. Elbise sıvı altın gibi parıltıyor.

"Beğendin mi?"

Ağzım açık bir şekilde Gunter'a dönüyorum. "Kendini aşmışsın. Bu çok *çarpıcı*."

"Böyle düşüneceğini umuyordum. Abartıya kaçmadan zarif ve sofistike ama yine de buradaki her kadını kıskandıracak kadar da cüretkâr."

Gunter'in tasarımlarına duyduğu güven beni her zaman hayran bırakmıştır. "Yanılmıyorsun."

"Asla yanılmam, sevgilim. Ve içinde göz kamaştırıcı görüneceksin. Al bakalım." Askının kancasını çıkarıp bana uzatıyor. "Gel bakalım. Bir dene."

Elbiseyi ondan alıyorum, askıdaki elbisenin ağırlığına hayret ediyorum. Ağır olmasını bekliyordum ama inanılmaz derecede hafifti.

"Bu malzeme nedir?" Evimde duran yetenekli adama soruyorum. Gunter göz kırpmıyor. "Sihir."

Yatak odama giriyorum ve dikkatlice elbisenin içine giriyorum. İpeksi kumaş tenimin üzerinde süzülürken "Vay anasını," diye fısıldıyorum, ardında bir ürperti bırakarak.

Gunter, "Fermuarını çekeyim, sevgilim," diye sesleniyor.

Yatak odasından çıkıyorum ve yüzündeki ifadeyi tanımlamanın tek yolu *gülümsemek*.

"Evet. *Kesinlikle, evet. İlahi.*"

Gülümsediğim için yanaklarım acıyor. "Biliyorum, değil mi?" "Gel, gel. İzin ver seni yapayım."

Ona sırtımı veriyorum ve o da fermuarı hallediyor.

Yüzümü tekrar ona döndüğümde, kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Keşke annen seni böyle görebilseydi. Yaptığın şeye bayılırdı, Scarlett. Olduğun kadınla çok gurur duyardı."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hiç şüphesiz. Senin görüldüğün kadar mutlu olmanın mümkün olduğunu bilseydi, senin için tam olarak bunu isterdi."

Yüzüm değişiyor ve gülümsemem kayboluyor. "Bu kadar mutlu olmanın mümkün olduğunu bilseydi de ne demek?"

Gunter arkasını dönüyor ve yanında getirdiği ikinci giysi çantasıyla meşgul oluyor. Henüz sorma zahmetine girmediğim çantayla. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Annenin şeytanları vardı."

Bunu duyduktan sonra çanta hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. "Çantada ne var, Gunter?"

Omzunun üzerinden bakıyor. "Bir sürpriz, sevgilim."

Tüylerim diken diken oluyor ve nedenini bilmiyorum. Gunter'i hayatımın büyük bir bölümünde tanıdım ve bu süre boyunca annemin en iyi arkadaşlarından biriydi.

"Annem mutluydu gerçi. Yani babamdan ayrıldıktan sonra."

"Evet, Tanrı'ya şükür. Lawrence onun için berbat bir seçimdi. Onunla evlenmemesi için konuşmaya çalıştım ama kabul etmedi."

Metal metale çarpıyor ve ben de kendimi destekliyorum. Paranoya içimde yüzüyor çünkü aniden Gunter'in olan kişi olup olamayacağını merak ediyorum. *Hayır. Gunter trol olamaz.*

Yine de nefesimi tutup ne çıkaracağını görmek için bekliyorum.

Arkasını döndüğünde elinde askıda bir takım elbise vardı ve ben nefesimi verdim.

"Bu da ne?" Şaşkınlıkla bakıyorum, yumruk haline gelmiş ellerimi yavaşça gevşetiyorum.

"Smokin için aldığım ölçülerden Gabriel'e yeni bir takım elbise diktim. Uzun süreliğine olmasa bile kulüpteki en şık giyinen adam olmayı hak ettiğini düşündüm. Elbette sen o elbisenin içindeki her erkeği gölgede bırakırsın, bu yüzden ona da yardım etmem gerekiyordu."

Yemin ederim, kalbim sıkışıyor. *Sevgili eski aile dostumdan nasıl şüphelenebilirdim ki? Herkes hakkında en kötüsünü düşünmeye başlamadan önce bu trol işine bir son vermem gerekiyor.*

"Gunter, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu inanılmaz bir şey. Teşekkür ederim." "Elbette canım. Benim için bir zevk. Şunu söylemeliyim ki

Beklemesem de senin erkek seçimine saygı duyuyorum."

"Senin onayına ihtiyacım olduğunu bilmiyordum," diyorum tek kaşımı kaldırarak.

"Yok, ama yine de sende var. Umarım bunu babanın yerine kullanırsın, çünkü o senin gibi bir kızı olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmeyen sefil bir ahmak. Keşke öyle olsaydı.

benim ayrıcalığım, sevgilim. Ama biliyorsun, annen benim tercih ettiğim takımda oynamadı."

Öne doğru bir adım atıyorum ve kollarımı ona dolayabilmem için takım elbisesini bir hareketle yana kaldırıyor. "Teşekkür ederim Gunter. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım vardı bilemezsin."

Boştaki eliyle sırtımı sıvazlıyor. "Elbette hayatım. Ne zaman bir baba güvencesine ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Sarılmayı gevşetip geri çekiliyorum. "Biliyor musun? Bunu kabul edeceğim." Gözlerimin arkasından yaşlar akıyor. "Sanırım Gitmesine izin vermem gerektiğini *biliyorum*. Bırak gitsin. Lawrence Priest asla ihtiyacım olan baba olamayacak." Gözyaşlarımı geri kirkarken başımı sallıyorum. "Ama ona ihtiyacım yok. Beni önemseyen çok fazla insan var. Ayrıca, onun bana bir kız evlat olarak ihtiyaç duymaması beni olduğum kişi haline getirdi ve ben kendimi sevdiğim için Bununla bir sorunum yok. Bu onun kaybı."

Gunter yumuşak bir gülümsemeyle, "Seninle hiç şu anda olduğum kadar gurur duymamıştım," diyor. "Annen de öyle olurdu."

Başımı sallıyorum ve birkaç hafta önce Meryl ile yaptığım konuşma aklımdan geçiyor. "Onun da bir aziz olmadığını fark ettim. Kendi sorunları olan ve kendisi için de bir şeyler bulmaya çalışan bir kadındı."

Gunter'in gamzelerinden biri parlıyor. "Ne kadar aydınlanmış. Evet, buna katılıyorum ama annenizin elinden gelenin en iyisini yaptığını da biliyorum. Birinden bundan daha fazla ne isteyebilirsin ki?"

"Bu doğru. Elinden geleni yaptı."

"Öyleyse neden onu bu şekilde hatırlamayalım? Ne de olsa onun en iyi yanları senin aracılığıyla yaşıyor. Güzelliği. Azmi. Nezaketi."

Ağzım bir kez daha küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Teşekkür ederim." Gunter'in gözleriyle buluşuyorum. "Ne zaman bu kadar bilge oldun?"

"Yaşlandım, canım. Vücudum artık genç olmayabilir ama yıllar boyunca kazandığım bakış açısını her gün alacağım." Gözlerinde başka bir şey parlıyor ve sırıtıyor. "Şey, çoğu zaman." "Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?" Hemen merak ediyorum. Gunter'ın radarında daha genç bir adam var.

"Hayır," diye yanıtlıyor gizli bir gülümsemeyle. "Cumartesi gününün tadını çıkar. Legend üzerine bahse girdim. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağından eminim. Kazandıklarımla bir tatile çıkabilirim."

"Onun da yapmayacağına eminim," diyorum ona. "Gabriel hayatım boyunca tanıdığım en kararlı insan. Ona inanıyorum."

"O zaman gerçekten çok şanslı bir adam." Gunter elbisenin fermuarını açmak için eğiliyor ve omzuma vuruyor. "Güle güle, canım."

KIRK BEŞ

EFSANE

BİR EKİP ORTADAKİ KAFESİ MONTE EDERKEN METAL METALE SÜRTÜNÜYOR

Perşembe günü kulüpte. Sabah antrenmanımı bitirdim ve öğleden sonraki seansım için geri dönmeden önce kurulumu kontrol etmek için geldim. Vücudumun dinlenmesi için tempoyu düşürdük ama tüm hareketleri yapmaya devam etmek beni zinde tutuyor.

Q merdivenlerden iniyor ve yanımda duruyor. Takım elbisesi ve kravatı benim eşofmanım ve tişörtümle tam bir tezat oluşturuyor. Yine de burası benim kulübüm. Bu beni gülümsetiyor.

"Moses hakkında mafyadan başka bilgi aldın mı?" diye soruyor. "Neden onu öldürmediler?"

Q'ya bakıyorum. "Creighton Karas'ın son sözleri mafyayı sorgulamaman gerektiği yönündeydi. Bu işi hallettiklerine inanmak zorundayım, yoksa Scarlett'in güvende olmadığını düşünmek kafamı karıştıracak. Karas güvenlik ekibimize yeni adamlar eklediğini de söyledi."

"Evet, ben de bu yüzden soruyorum. Daha önce güvenlik şirketimizden haber aldım. İşgal edildiklerini ve Karas'ın adamlarının kararları vereceğini söylediler."

Başımı geri çektim. "Bir bok yok mu?"

"Bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğinden emin değilim, Gabe. Moses'ı kontrol altına aldıklarından eminlerse neden ekstra önlemler alıyorlar?"

Ona ters ters baktım. "Kafamı karıştırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Scarlett'in bu gece gelip gelmeyeceğine karar vermeye çalışıyorum."

"Ya Moses'ın istediği buysa?" Musa'nın eskisinden çok daha hesapçı ve sinsi olduğunu kendime hatırlatırken sesimi alçaltarak soruyorum. "Ya savaşı kazanacağımı biliyorsa ve onu başka bir yerde kilitli tutacağımızı düşünüyorsa? Ya onun için en güvenli yer burasıysa, özellikle de Karas'ın güvenlik ekibi işleri yürütüyorsa?"

Q'nun bakışları birkaç saniyeliğine yere düşüyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Haklı olabilirsin. Adamı tanımıyorum ama o kadar Makyavelistse, belki de öyledir." Bir elini saçlarına götürdü. "Bu lanet hafta bittiğinde mutlu olacağım. Eğer bu yüzden saçlarım beyazlarsa seni suçlayacağım, pislik herif ve ömür boyu boya masraflarımı sen ödeyeceksin."

"Kararları senin kibrinin verdiğini görmek güzel kardeşim."

"Kapa çeneni, Gabe." Eğildi ve bana sertçe sarıldı. "Sakın bu işi berbat etme. Hepimiz sana güveniyoruz."

Dünyanın yükü zaten omuzlarımdayken, Q'nun açıklaması ağır geldi. "Biliyorum. Ve bu iş bende."

Neyse ki yalan söylemiyorum.

KIRK ALTI

SCARLETT

CUMARTESİ SABAHİ UYANDIĞIMDA GABRIEL'İN GİTTİĞİNİ BİLİYORDUM.

Jeb'le oyun planının üzerinden bir kez daha geçmek için spor salonuna ne zaman gitmesi gerektiğini söyledi. Onu kulüpte son dakika hazırlıklarını kontrol ettikten sonra duş almak için eve gelene kadar göremeyeceğim. Sonra birlikte kulübe gideceğiz.

Ona Gunter'den gelen takım elbiseyi anlattım ve yüzü aydınlandı. "Bir bok yok mu?"

Kıkırdadım. "Ölçülmeye gittiğinde oldukça iyi bir izlenim bırakmış olmalısın. Senden hoşlandı. Bana onun onayını aldığını söyledi."

Yüzünün yumuşadığı ve sessiz bir mutluluğun yüzüne yerleştiği an, *Gabriel Feeling Loved* başlıklı zihinsel bir görüntü yakaladım. Bu, daha sık görmeye kararlı olduğum bir ifade.

Bugün sadece bir başlangıç. Sahip olduğumuz şey büyüyecek, değişecek ve Gunter gibi yaşlı ve bilge olacak. Tek yapmamız gereken bu geceyi atlatmak.

Yatağımda doğrulduğumda komodinin üzerinde bir kutu ve bir not görüyorum. "Nedir bu?" Boş odaya doğru söylüyorum.

Notu elime alıyorum. Gabriel'in kalın el yazısıyla şöyle yazıyor:

*Uğur Böceği,
Yarın uyuyacağız. Seni seviyorum.
-G*

Gülümsemem yanaklarımda genişçe yayılırken kalbim eriyor.

Paketi komodinin üzerinden kaldırıyorum ve beyaz bir kutu bulmak için parlak siyah kâğıdı dikkatlice açıyorum. Açıyorum ve içinden kağıt mendile sarılmış yuvarlak bir şey çıkarıyorum. Katmanları geriye doğru sıyırdığımda sesli bir iç çekiyorum.

"Aman Tanrım."

Bu bir uğur böceği tuzluğu. Kutunun içine uzanıyorum ve biber için uygun uğur böceği paketini açıyorum. *Lanet olsun, işte bu. Bu adamla evleneceğim.*

Ama önce onun bu dövüşü kazanmasını izleyeceğim ve umarım onun da ne kadar inanılmaz biri olduğunu fark etmesini sağlayacağım.

Gabriel Legend, sen özel bir adamsın. Kendini benim gördüğüm gibi görene kadar durmayacağım.

KIRK YEDİ

EFSANE

DUŞTAN ÇIKIYORUM VE HAVLUYU CILDIMDE GEZDIRIYORUM. BİZ

Enerjimi bu geceye saklamam gerektiği için bugün fazla antrenman yapmadım. Ama Jeb, Bodhi'nin zayıflıklarını son kez gösteren bir saatlik film ve ardından görselleştirme egzersizlerini içeren dövüş günü protokolünü uygulamamı istedi.

Hazırlandım. Hayatımda hiçbir şeye hazır olmadığım kadar hazırım. O kafese girdiğimde her şey olabilir ama ben hazırım. Hazır olmanın da ötesinde.

Eve döndüğümde, ana banyoda Kelsey ile birlikte makyajını yapan Scarlett'i kontrol ettim. Ona hâlâ çıplak olan dudaklarından bir öpücük verdim ve sonra misafir odasında duş almaya gittim.

Havluyu belime doladım, avuçlarımı tezgâha dayadım ve aynada bakışlarımla buluştum.

"Bu gece biz kazandık. Yarın, Moses'ı haklayacağız." Söz veriyorum ve Gunter'den aldığım takım elbisemin asılı olduğu misafir odasına gidiyorum.

Yaşlı adamın bunu başarmasına şaşırmıştım, ama Scarlett'e söyledikleri bana ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şey verdi. Onun insanlarından onay. Bu kadar iyi olduğumu düşünmemeleri harika bir duygu.

Haddimi aşıyorum. Görünüşe göre, bunca zamandır buna takılan bir tek ben varmışım. Ve şimdi, kimsenin ne düşündüğü umurumda değil.

İpek astarlı siyah takım elbise pantolonumu giyiyor ve özel dikim siyah gömleğimin düğmelerini ilikliyorum. Sırada siyah yelek var. Siyah üstüne siyah, siyah üstüne siyah. Yaşlı adamın zevki kusursuz, buna şaşırmamalıyım. Ceket hâlâ askıdayken oturma odasına geçiyorum ve binanın geri kalanına açılan kapının yanındaki kancaya asıyorum.

Duş alırken bir bildirim kaçırıp kaçırmadığımı görmek için telefonumu kontrol ediyorum ve sadece bir tane var. Yüzüme bir gülümseme getiriyor ve hemen cevap veriyorum.

Bu gece biraz kış tekmele, kardeşim. Kazansan da kaybetesen de seninle gurur duyuyorum. EFSANE: Olmuş bil, küçük kardeşim.

Kelsey'nin sesi banyodan yatak odasına doğru taşınıyor, böylece söylediklerinin bir kısmını duyabiliyorum.

"Yemin ederim, aşk var olan en iyi fosforlu kalemdir. Hiç bu kadar ışıltılı göründüğünü sanmıyorum, Scar. Senin gibi ışıldamak istiyorlarsa bütün müşterilerimin bir Gabriel Legend'a ihtiyacı var."

Scarlett'in yanıtı benim duyabileceğim kadar yüksek değil, ama duymama gerek yok. O beni seviyor. Bana her baktığında bunu görüyorum. Bu duyguyu tanımam biraz zaman aldı, çünkü bu konuda çok fazla deneyimim yoktu, ama şimdi onu başka bir şeyle karıştıramıyorum.

"Elbiseni giydirelim ve sonra dudaklarını yapalım," diyor Kelsey şarkı söyler gibi bir sesle. "Bu görünümün bir araya geldiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Oturma odasındaki sandalyelerden birine yerleşiyorum ve bir bileğimi dizimin üzerinde çaprazlıyorum. Scarlett'i görmek isteyen tek kişi Kelsey değil, ama acelem yok. Kulübe gitmemiz için bir saatimiz var, sonra da Bodhi'yle benim kalkmamız için yaklaşık üç saatimiz daha var.

Dövüşlerim hiçbir zaman onaylanmadığı için, bu gece teknik olarak profesyonel kariyerimin başlangıcı ve sonu. Bodhi, paranın yeraltında daha iyi olduğunu fark etmeden önce birkaç yıl önce profesyonel organizasyonlardan birinde çalışmıştı. İhtimaller kesinlikle onun lehine, ki bu ironik çünkü geçen sefer onu yenmiştim. Her iki durumda da, bu sadece bana yardımcı olur. Zaferi kazanan bir mazlum üzerine bahis oynamak en kârlı yoldur.

Yatak odasından gelen heyecan çığlıklarıyla başımı kaldırıyorum.

"Aman Tanrım. Bu . . . Yüce İsa. Gunter bir büyücü. *Harika* görünüyorsun."

Vay canına. Sanırım ceketimi giyme vakti geldi, ben de öyle görünüyorum.

Onu astığım yere gidip omuzlarımdan üzerinden geçiriyorum ... tam o sırada Kelsey'nin kapı aralığından kafasını uzattığını görüyorum.

"Oh, güzel. Geldin demek. Vay be. Siz ikiniz bu gece tarihin en ateşli çifti olarak rekor kıracaksınız. Ama benim sözüme güvenmeyin..." Sözüünü kesip kenara çekildi.

Bir an sonra Scarlett ortaya çıktı.

Vay canına. Lanet olsun. Lanet olsun.

O bir tanrıça. Bunun için başka bir kelime yok.

"Vay be." Bu kelime dudaklarımdan dökülüyor ama hiçbir şekilde onun hakkını vermiyor.

Erimiş altın her kıvrımını sarıyor, parıldayan sarı saçları ve krem teni tarafından belirleniyor. Neredeyse gerçek gibi görünmüyor ... en azından dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşene kadar.

"Vay canına, kendin. İnanılmaz görünüyorsun."

Başımı sallayıp ona doğru geliyorum. "Aman Tanrım. Sen lanet olsun, uğur böceği ... göz kamaştırıcısın." Elini tutmak için uzandım ve yavaşça dudaklarıma götürdüm.

"Kahretsin, bu çok tatlı. Bekle," diyor Kelsey, ama kulaklarımdan akan kan yüzünden onu zar zor duyabiliyorum.

Scarlett gözlerimin içine bakıyor. "Bu gece seni gururlandırmak istedim."

"Eşofman ve yırtık bir tişört giysen bile bunu yaparsın."

Sırtışı genişliyor. "Böyle düşünmene sevindim."

Kelsey'nin olduğu yönden bir ışık parlıyor ve Scarlett'le ben dönüyoruz.

"Kahretsin, evet. Bu resim destansı." Telefonundan başını kaldırıp onu izlediğimizi görünce omuzları kulaklarına kadar kalktı. "Kahretsin, özür dilerim. Devam edin."

İkimiz de gülüyoruz ve Scarlett elini uzatıyor. "Madem istediğin fotoğrafı çektin, bana da gösterebilirsin."

"İşte, bak. Harika değil mi?"

Scarlett'in nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Tamam, bunu yaptığına gerçekten çok sevindim."

Ekrana bakıyorum ve neye heyecanlandığını görüyorum. Bir film den fırlamış gibiyiz. Sarışın bir tanrıça ve hafif skandal bir ölümlü. Ama birlikte çok iyi görünüyoruz.

"Bunu bana gönderecek misin?" Kelsey'e sordum.

"Elbette. Ve Scar, bunu yayınlamalısın. İkinizin birlikte bir resmini yayınladığında internet çılgına dönecek. Yani, *kahretsin*. Nasıl yapmazlar ki?"

Dudakları birbirine yapışırken Scarlett'in dikkati yüzüme kaydı. "Bunu yayınlamam umurunda mı? Bunun büyük bir adım olduğunu biliyorum, ama ..."

Ağzımın kenarlarını çekiştiren gülümsemenin, beklediğinden çok daha büyük bir adımı çok yakında atmayı planladığım gerçeğinden kaynaklandığını bilmesine imkan yok. "Ne istersen yap, uğur böceği. Sana aşık olduğum gerçeğiyle ilgili saklayacak bir şeyim yok. Bunu kimin bildiği umurumda değil."

"Aman *Tanrım*," diyor Kelsey uzun bir iç çekişle. "Sanırım kalbim resmen eriyor."

Scarlett arkadaşına bir bakış fırlattı. "Kels... hiçbir fikrin yok."

Kelsey kıkırdamaya başladı. "Eşyalarımı alayım ve seni rahat bırakayım. Legend'da görüşürüz. İyi şanslar, Gabe. Onu nakavt et. Ya da her ne yapmayı planlıyorsan."

Scarlett'in arkasından gizlice yaklaşıyor ve ben de altın kızımı oturma odasının ortasına götürüyorum.

"Tek yapmak istediğim seni öpmek, ama rujunu bozmayacağım. En azından henüz değil."

"Beni daha sonra öpmeyi planladığın sürece, önemli olan tek şey bu." Kelsey bavulunu yatak odasından çıkarıyor ve ikimize de başıyla selam veriyor.

"Güzel. Yakışıklı. Sonra görüşürüz. Hazırlanmaya gidiyorum!" El sallayarak gitti.

Scarlett bana, "Sanırım Kelsey artık senden hoşlanıyor," dedi.

"Tamamen seninim, bu çok kötü."

Scarlett uzanıp takım elbise ceketimin yakalarını düzeltti. "Çok haklısın, tamamen benimsin. Seninle gurur duyuyorum, Gabe. Bu gece ne olursa olsun, benim için o sensin. Seni seviyorum."

Kazanmamın ya da kaybetmemin önemli olmadığını söylediğini duymak benim için herhangi bir zaferden daha anlamlı. Ama yine de kendime olan güvenimi zerre kadar sarsmıyor.

"Kazanacağım. Hayatımızın geri kalanı bu gece başlıyor. İkimiz için de büyük planlarım var, uğur böceği."

Gülümsemesi ışıl ışıl parlıyor. "Güzel, çünkü benim de büyük planlarım var." Başını bana doğru eğip dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve ben onun hafif tadının tadını çıkarıyorum.

Geri çekildiğinde, gözlerimiz kilitlendi.

"Seni seviyorum, Scarlett. Kendin olduğun için teşekkür ederim. Bana inandığın için teşekkür ederim. Bana hayatın sandığımdan çok daha fazlası olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim. Beni ne kadar iyi yönde değiştirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Her iki taraf için de geçerli. Bana yaşamayı öğrettin. Sadece kenarda durmamayı. Sen kazandıktan *sonra* nereye gideceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum."

Narin parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, bu nazik hareket kalp atışlarımı yavaşlatıyor. İhtiyacım olan huzur bu. Fırtına öncesi sessizlik.

KIRK SEKİZ

EFSANE

EFSANEYE GIDEN YOL DAHA ÖNCE HIÇ BÖYLE HİSETTİRMEMİŞTİ. HAL'IN bizi şık bir Range Rover'la götürüyor, ama yalnız değiliz. Önümüzde ve arkamızda siyah SUV'lar içinde güvenlik görevlileri var.

Scarlett bu konuda bir şey söylemedi ama sanırım ilk kez bir yere maiyetiyle gelmiyor. Kulübün önüne geldiğimizde, kırmızı bir halı serilmişti ve saatin erken olmasına rağmen çok fazla kamera görmeyi beklemiyordum.

Yüz ifademden düşüncelerimi okumuş olmalı.

"Ve ... muhtemelen fotoğrafımızı paylaştığım ve yolda olduğumuzu söylediğim içindir." Yüzünde tereddütlü bir ifadeyle bana dönüyor. "Umarım sakıncası yoktur."

Bakışlarımı elbisenin içinde onun üzerinde gezdiriyorum ve parmaklarımı ağzıma götürüyorum. "O elbisenin içinde ne kadar çok fotoğrafın olursa o kadar iyi. Harikası, uğur böceği."

Gülümsemesi, Kelsey'nin dediği gibi zaten ıslık ıslık olan tüm yüzünü aydınlatıyor. "Bump, Zoe ve Q zaten buradalar, değil mi?"

Başımı salladım. "Zoe ve Q bütün gün buradaydı. Bump, Koca Mike ve Joanie ile birlikte geliyor."

"Roux'yu da getiriyorlar mı?"

"Elbette," diyorum sırtarak. "Kızım bunu hayatta kaçırmaz. Gerçi Bump ona çok iyi bakıyor. Ona eğitimim bittiği için bizimle eve geleceğini söylediğimde kalbi kırılacak."

"Belki de Bump'a kendi yavru köpeğini almalıyız, böylece bu acıyı o kadar fazla hissetmez."

Hal bana dönüp bakarken, "Belki de öyle yaparız," diyorum. "Siz ikiniz hazır mısınız? Kapıyı açmamı ister misiniz?"

"Hazırız," diye cevap veriyorum ve Scarlett başını sallıyor. "Hadi yapalım şu işi."

Hal kapıyı açar açmaz, gazeteciler bariyerlere doğru eğiliyor ve cipin içinde kimin olduğunu görmek için boyunlarını uzatıyorlar. Dışarı adımımı attığımda, adımı çağırmaya başladılar.

"Legend!" "Gabriel!"

"Gerçekten Black'i yenebileceğini düşünüyor musun?"

Scarlett'e elimi uzattım ve araçtan inmesine yardım ettim. Ayakları haliya değer değmez gazetecilere inanılmaz bir gülümsemeyle bakıyor ve onlar ikimize de sorular sorarken birlikte sıraya doğru yürüyoruz. Bodhi hakkında. Son kavgamız. Scarlett'le nişanlanıp nişanlanmadığımız. Evlenip evlenmediğimiz. Hamile olup olmadığı.

Sorular uzayıp gidiyor, ama biz yürürken Scarlett onlara cevap vermiyor, durup poz veriyor, sonra yürümeye devam ediyor. Kulübün önündeki basamakları dikkatle tırmanmak için koluma girdiğinde, onun duruşuna hayran kalıyorum.

"Bu konuda gerçekten çok iyisin, biliyor musun?"

"Merak etme, sen farkına bile varmadan ikinci doğası olacak. Sorularına cevap vermene hiç gerek yok. Bu sadece gizemi artırır."

İçeri girdiğimizde, muhabirlerin soruları yerini etkinlik için canlanan kulübün telaşına bırakıyor. Kafes

geniş dans pisti, sıra sıra oturma yerleriyle çevrili. Tavana kadar yükselen sütunlarla, kendi adıma söylemem gerekirse, oldukça etkileyici görünüyor.

Zoe koşarak yanımıza geliyor. "Buradasınız! Ve *vay canına*." Scarlett'in elbisesine göz kırptı. "İnanılmaz görünüyorsun. Sen de hiç fena değilsin patron," diyor sırtarak, benim türünün tek örneği olan takım elbisemi inceledikten sonra.

"Bump ve seninkiler gelmedi mi daha?" diye soruyorum.

"Henüz değil, ama yolda olmalılar. Koçlarınız ofisinizde, o yüzden buradaki her şeyi son bir kez kontrol ettikten sonra oraya gideceğinizi varsayıyorum."

"İyi iş, Zoe. Sen ve Q olmasaydınız bunu yapamazdık."

"Bizim için zevkti. Ve bil diye söylüyorum, ikimiz de sana para yatırdık. Baskı yok ama."

Gülüyorum, sanki zaten hissetmiyormuşum gibi. "Teşekkürler. Haydi, uğur böceği."

KIRK DOKUZ

SCARLETT

YOUTUBE'DA IZLEDİĞİM DÖVÜŞLER VE HARCADIĞIM ZAMAN DIŞINDA

Gabe ile spor salonundayken karma dövüş sanatları hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir dövüşten önce işlerin nasıl yürüdüğü hakkında kesinlikle hiçbir fikrim yok ama eğitimim hızlı ve ilk elden gerçekleşiyor.

Gabriel kulübü son bir kez taradı, Q ile konuştu ve sonra ofisine çıktık. Burası, antrenman partnerleri ve dövüşte onun yanında olacak üç antrenörüyle ısınması için bir soyunma odasına dönüştürülmüştü.

Neyse ki biz içeri girmeden önce Gunter'in takım elbisesinin binlerce kez fotoğrafı çekilmişti çünkü Gabriel ısınma kıyafetlerini giymek için ilk iş olarak onu çıkardı.

Sırada ne varsa ona başlamadan önce kapı çalınıyor ve Bump kafasını içeri uzatıyor.

"Gabe! Buradasın!"

"İçeri gel dostum."

Kapı daha da açılır ve Roux hızla içeri girerek Gabriel'e doğru koşar. Onun coşkusuna alışkın olan Gabriel, köpeğin heyecanına hazır.

"Seni gördüğüne çok sevineceğini biliyordum!"

Bump, Joanie ve Koca Mike ofise girip kapıyı kapatırken, adam ve köpeği paspasın üzerinde birbirlerine bağlanıyor.

"Sizi rahatsız etmek istemiyoruz. Isınmanız gerekiyor ama yerimize oturmadan önce iyi şanslar dilemek istedik," diyor Koca Mike. İşte o zaman onun ve Bump'ın aynı takım elbiseleri giydiklerini ve ikisinin de olabildiğince şık göründüklerini fark ediyorum.

"Bump, takım elbisene bayıldım," diyorum köşedeki koltuğumdan kalkıp ona doğru gelirken.

Beni gördüğünde gözleri parlıyor. Bana sarılmak için ileri atılacakmış gibi kollarını uzatıyor ama sonra olduğu yerde duruyor. "Şu anda sana dokunmama izin var mı? Seni mahvetmek istemiyorum. Halıda olduğu gibi değil ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Sarılmaktan daha azını kabul edemem."

Neredeyse bana doğru sıçrarken başı zıplıyor. "Çok güzelsin."

"Ve sen de olabildiğince yakışıklısın."

Başları havada, bir tavus kuşu kadar gururlu. "Koca Mike, Gabe kazanırsa beni striptiz barına götüreceğini ve kutlama yapmama izin vereceğini söylüyor. Kızların takım elbiseli erkeklere bayıldığını söyledi."

Bump'ın yorumunun ardından Joanie'nin nefesi kesilir ve kocasının kolunu tokatlar. "Michael ..."

"Konuştuğumuz şey başımı belaya sokmak değildi evlat."

Bump omuzlarını silkiyor ve kıkırdıyor. "Oops. Söylememem gerekiyordu."

Gabriel bize doğru geliyor ve kolunu Bump'a doluyor. "Q seni başka bir gece götüreceksin. Hâlâ takım elbiseyi giyebilirsin."

"Bu kazanamayacağın anlamına mı geliyor?" Bump yüzü düşerken soruyor.

Tüm oda sessizliğe gömölür ve hava titreşir. Nefesini tutmayan tek kişi Gabriel'dir.

"Kazanacağım, dostum. Merak etme."

"Tamam, güzel. Ben de öyle düşünmüştüm." Bump önemli bir şey yokmuş gibi omuz silkiyor. "Yani, onu daha önce yendin. Bunu tekrar yapmak ne kadar zor olabilir ki?"

Gabriel'in gürleyen kahkahası soyunma odasına dönüşen ofisi dolduruyor ve diğer herkes de onu takip ediyor.

"Aynen öyle, onu yine yenecek," diyor Jeb karşıdan. "Ben kaybedenleri eğitmem. Şimdi, kim kalıyorsa otursun. Oğlumuzu hazırlama zamanı."

Gabriel, Bump'ı sert bir sarılmayla kendine çekiyor. "Bu gece beladan uzak dur. Tamam mı?"

"On-dört, iyi dostum."

Roux, sandalyemden birkaç adım ötedeki köpek yatağının köşesine kıvrılıyor ve Mike ile Joanie, Bump'ı ofisten çıkarırken el sallıyorlar.

Q biraz sonra gelip alt kartın başladığını ve kulübün neredeyse tam kapasite dolu olduğunu ama her şeyin halledildiğini bildiriyor. Gabriel ona başıyla selam verip teşekkür ediyor ama hemen Jeb'in çok iyi bildiğini tahmin ettiğim dövüş öncesi sekansına geri dönüyor.

Gabriel'in vücuduna bakıyorum, bir erkeğin bu kadar zarafetle yapmasının mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde hareket ediyor. Büyüleyici ve akıcı ve onu saatlerce izleyebilirim, özellikle de şu anda kimse suratına gerçek bir yumruk atmaya çalışmadığı için.

Kapı bir sonraki kez Hal tarafından çalındı ve o benim için gelmişti. "Scarlett, benimle aşağı inmek istersen, sana yerini göstereyim. Beş on dakika içinde Gabe için kalkacaklar."

Gabriel minderden kalktı ve bana doğru geldi. "İyi misin, uğur böceği?"

Başımı salladım, aniden çok gerildim. Yanlış bir şey yapacağımdan ya da söyleyeceğimden korkuyorum. Her şeyin yolunda gideceğine inansam bile her şeyin ters gidebileceğinden korkuyorum.

"Emin misin?" diye soruyor biraz daha sessiz.

"Seni seviyorum, Gabe. Hem de çok. Mümkün olduğunu bildiğimden daha fazla. Onlara cehennemi yaşat ve yarın kesinlikle yatacağız ve sana Scarlett's Diner'dan kabarık yumurtalar yapmak için o uğur böceği tuzluk ve biberliklerini kullanacağım."

Terden parlayan yüzünü bir sırıtma kaplıyor. "Kulağa harika bir plan gibi geliyor ve sabırsızlanıyorum. Ben de seni seviyorum. Sakin ol. Her şey yoluna girecek."

Onu öpmek için eğildim, teninden yayılan erkeksi kokuyu içime çektim. "Yakında görüşürüz."

Odadan çıkarken başımı dik tutarak Jeb'e ve çocuklara el sallıyorum. Hal kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz duraksıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"İyi misiniz, Bayan Priest?"

Dönüp yaşlı adamın yeşil gözleriyle karşılaşıyorum. "Bilmiyorum, Hal. Gerçekten bilmiyorum."

Sırtımı sıvazladı. "Dövüş öncesi gerginliği. Bunu binlerce kez gördüm. İyi olacaksın tatlım, o da öyle. Bunun için antrenman yapıyor. Bunu yapabileceğine inanmalısın."

"Yapabileceğine inanıyorum. Gerçekten inanıyorum. Ama birinin ona zarar vermeye çalışmasına nasıl göz yumabilirim?"

Hal omuz silkiyor. "Hepsi oyunun bir parçası. Birazdan kendini daha iyi hissedeceksin. Tüm arkadaşların seni bekliyor."

Titrek bir nefes daha alarak beni ana kata indirmesine ve zemine çıkarmasına izin veriyorum. İnsanlar yanlarından geçerken adımları söylüyor, ben de onlara körü körüne gülümsüyorum ama durmuyorum. Muhtemelen yapamam

Şu anda "açık" olmamı isteyen biriyle konuşuyorum. İçimden gelmiyor.

Harlow ve Jimmy'yi, Monroe ve Nate'i, Ryan ve Christine'i, Kelsey ve kardeşi Jon'u görür görmez sinirlerim yatışıyor. Onlar benim insanlarım ve eğer çıldırırsam beni anlayacaklardır.

"Burada olmana çok sevindim," diye fısıldıyorum Harlow ve Monroe'nun yanından geçerken.

"Kızım, *deli* gibi görünüyorsun. Aman Tanrım."

Ne giydiğimi çoktan unutmuşum ve hatırlamak için elbiseme bakmam gerekiyor. "Ah, evet. Teşekkür ederim."

Önce Harlow fark etti. "Kahretsin, kusacak gibi görünüyorsun."

Yavaş ve sakinleştirici bir nefes alıp bırakıyorum. "Y a n ı m d a
olduğun için çok mutluyum çünkü elini tutmam gerekecek. I
"Kırmamaya çalışacağıma yemin ederim."

"Tamamdır, kızım. Neye ihtiyacın varsa."

Oturmak için dönmeden önce tüm izleyicileri tararken geniş bir gülümseme veriyorum. Bir yüz neredeyse bocalamama neden oluyordu.

Gördüm. Sen. Bir sonraki. Salı günü. Kendisi. *Lucy Byers*. Sıranın sonunda, kafesin kapısının yanında.

Gülümsemem sebepsiz yere kıskanç bir bakışa dönüşmeden önce dönüp koltuğuma yerleşiyorum. "Onun burada ne işi var?" Sıkılmış dişlerimin arasından Harlow'a fısıldıyorum.

"Kim?"

"Lucy."

Ben ona bakmamasını söyleyemeden Harlow bakmak için döndü. "O lanet sürtük. Onu daha önce görmedim. Güvenliğin ona buradan defolup gitmesini söylemesini mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Çünkü o zaman olay çıkaracak ve onu öldürmek zorunda kalacağım ve hayatımın geri kalanında Gabrieli sadece evlilik ziyaretleri sırasında çıplak görmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Bekle, evleniyor musun?" Harlow, Monroe'nun başını döndürecek kadar yüksek sesle soruyor.

"Vay be. Ne kaçırdım ben? Yüzük aldın mı?" diye soruyor, elime uzanarak.

"Hayır. Hayır, sadece söylüyordum-"

"Lucy Byers burada," diyor Harlow, elimi sıkmadan önce Monroe'ya açıklama yaparak. "Eğer seni rahatsız ederse, onunla ben ilgilenirim. Tamam mı?"

"Ben de." Monroe çenesini kaldırdı. "O kaltaktan nefret ediyorum."

"Her şey yolunda mı?" Kelsey arkamızdaki sıradan soruyor.

"Mükemmeliz," diye cevaplıyor Harlow bir kez daha sıkarak.

Kulübün ışıkları kararıyor ve müzik çalmaya başlamadan önce herkes sessizleşiyor.

Şarkıyı tanıyamıyorum ama sonra Jon Pak arkamızdan "Vay canına. Motorhead'den 'Sweet Revenge'. Bu müthiş bir mesaj."

Daha önce hissettiğim o sınırlar var ya? Bodhi koridordan kafese doğru yürürken, siyahlar içinde bir dev gibi görünürken iyice yükseliyorlar.

Aman Tanrım. Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Gabriel küçük değil ama Bodhi devasa.

Jon Pak, "Yakalama sıkleti olmasaydı asla dövüşemezlerdi," diyor.

Bir yanımda çıldırmadan önce arkamı dönüp ona çenesini kapamasını söylemek istiyor ... ve kavga daha başlamadı bile.

Bodhi şortuna kadar soyunuyor ve bir adam yüzüne vazelin gibi görünen bir şey sürerken bekliyor. Hakem olan ikinci bir adam gelip tırnaklarını ve ağızlığını kontrol ediyor, sonra da Bodhi'nin bardağına vurmasını sağlıyor. Ritüel bittiğinde, kafese giden kısa merdivenleri tırmanıyor. Sekizgen şeklinde, sekiz siyah kaplamalı zincir bağlantı kenarı ve tepesinde yastıklı korkuluklar var.

Eski kendini savunma eğitmenim, müzik bir süre sessiz kaldıktan sonra daha önce defalarca duyduğum bir Tom Petty şarkısına geçmeden önce merkezin etrafında koşuyor. Ama hiç bu geceki kadar rpermemiştim.

"Won't Back Down "ın sözleri hoparlörlerden yükselirken tüm kulüp ayağa kalkıyor ve hepimiz Gabriel'in girişini bekliyoruz.

Koridorda bir hareket görür görmez kalbim kt küt atmaya başlıyor. Harlow'un elini sıkıca tutuyorum.

"İşte geliyor!" Yanımda zıplayarak ciyaklıyor. "Gah. Bu oluyor!"

ELLİ
EFSANE

ÇIKIŞ ŞARKIMA KARAR VERMEK İÇİN SON DAKIKAYA KADAR BEKLEDİM.

"Won't Back Down" şarkısının koridorda koşarken, kalabalığın ellerini tokatlarken tam olarak doğru mesajı verdiğini düşünüyorum.

Bu en büyük salondaki en büyük dövüş olmayabilir ama bana öyle hissettiriyor çünkü daha önce hiç bu kadar çok şey tehlikede olmamıştı. Koçlarım arkamda ve kendime güvenim her zaman en üst seviyede.

Bodhi intikamını almaya geldi ama bu gece onu burada bulamayacak. Hiç şansı yok.

Herkes ayakta ve bu kulübün, *benim inşa ettiğim* kulübün içindeki enerji elektrik gibi. Bundan besleniyorum, kafese yaklaşırken vücudumda akmasına izin veriyorum. Hakemin önünde durup tişörtümü çıkarıyorum, ayakkabılarımı ve çoraplarımı tekmeliyorum ve pantolonumu soyuyorum. Tezahüratlar artıyor ve kalabalık slogan atmaya başlıyor.

"Efsane. Efsane. Efsane."

İhtimallerin altında olabilirim ama bu gece bu kulüpteki insanların favorisi olduğum açık ve bu benim işime geliyor.

Bu gece, daha önce çıktığım tüm dövüşlerden daha fazla şatafat ve gösteriş var ama bu doğru hissettiriyor. Burada, evim olarak benimsediğim şehrin önünde kazanmak için bulunuyorum.

Kesici beni yağladıktan ve hakem beni kontrol ettikten sonra kafese giriyorum ve bir dua gönderiyorum.

Kim olduğumu ve buraya ne için geldiğimi unutmama izin verme.

Kafesin içinde bir tur atıyorum, bakışlarım Bodhi'nin üzerinde. Öncekinden daha büyük olmasa da en az onun kadar iri. Yakalama sıkletinde dövüşmek beni dezavantajlı duruma sokuyor, bu da oranların bir başka nedeni, ama o beni hiç korkutmuyor. Ne daha önce ne de bu gece, benim evimde.

O daha iri olabilir ama benim de nakavt gücüm var ve daha genç, daha hızlı ve daha akıllıyım. Bunların hepsi benim lehime olacak.

Spiker kalabalığa neyle karşı karşıya olduklarını anlatırken, Scarlett'i ön sırada buluyorum. Yüzü solgun ve bunun onun için kolay olmadığını biliyorum. Daha önce hiç önemsedığım ya da beni önemseyen bir kadın beni dövüşürken izlememişti. Bu yeni ve farklı bir şey ve içimden bir ses onun da her yumruğu benim gibi hissedeceğini söylüyor.

Ama o güçlü. Onun bile bildiğinden daha güçlü. Yanaklarına biraz renk katmak için ona göz kırpiyorum.

Sadece bir kez, uğur böceği. Bu seferlik benimle takıl, söz veriyorum bir daha asla böyle bir şey görmek zorunda kalmayacaksın.

Bu geceden sonra dövüşmeye devam etme fikriyle oynadım, ama buna ihtiyacım yok. Bundan sonra kanıtlayacak bir şeyim yok. Bodhi'yi yere serip, paramı toplayacağım ve bu işi bitireceğim.

Hakem kafesin ortasına geldi ve Bodhi ile ben iki taraftan yaklaştık. Bize son talimatları veriyor ve eldivenlere dokunabileceğimizi söylüyor.

Dokunmadık.

Geri çekildi ve zil çaldı. Vakit geldi.

İkimiz de ilk hamleyi yapmak ve ilk kanı dökmek için sert ve hızlı giriyoruz. Bodhi sağ yumruğunu savuruyor, ama deli gibi telgraf çekiyor. Ben de bir kroşe savurup çenesinden yakalıyorum. Ben onunla alay ederken ağzından tükürükler saçılıyor.

Bu doğru, yaşlı adam. Bu köpek yeni numaralar öğrenmiş.

ELLİ BİR

SCARLETT

PARMAKLARIMIN ARASINDAN IZLEMİYORUM AMA BİRKAÇ TANESİNİ KIRMIŞ OLABİLİRİM.
Harlow ilk turda.

Beş dakika hayatımda hiç bu kadar uzun gelmemişti. Gabriel ve Bodhi yumruk yumruğa birbirlerine girdiler. Arkamdaki insanlar çığlık atıyor ve "Durun ve vurun çocuklar!" ve "Vurun ona!" gibi şeyler bağırıyorlar.

Daha önce hiç böyle bir ham enerji hissetmemiştim. Kalabalık kan istiyor ve köşelerine çekildiklerinde iki adamın da yüzünde kan vardı.

Gabriel'in elmacık kemiğinde bir kesik var ve ekibi hemen ü z e r i n d e çalışmaya başlıyor, bir şeyle bastırıyor.

"Aman Tanrım. Yaralanmış," diyorum Harlow'a. "Bu hiç hoşuma gitmiyor."

Arkamda Jon Pak omuzlarımı sıkıyor. "O iyi. Önemli bir şey değil. Zar zor kanıyor. Siyah, gözünün üstündeki yarayla çok daha kötü görünüyor. Kan görüşünü bozacak ve ikinci rauntta o kadar iyi göremeyecek."

Ona bakmak için arkamı döndüm.

"Gerçekten mi?" Jon başını sallıyor ve Kelsey bana gülümsüyor.

"Neden bahsettiğini biliyor. Adamını daha önce dövüşürken görmüş. MMA onun en sevdiği şey." Kardeşine dönüyor. "Sence Legend o raundu kazandı mı?"

Jon'un bakışları Kelsey'den bana kaydı. Soruya cevap vermesini istediğimden emin değilim ama yine de bilmem gerektiğini söylüyorum kendime.

Jon'a başımı sallayarak cevap vermesi için izin veriyorum.

Kelimelerini dikkatle seçerek yavaşça başlıyor. "Çok yakındı. Legend maçı kazanmak ve jürinin skor kartlarını kendi lehine olmasa bile eşit tutmak istiyorsa bir sonraki rauntta kesinlikle belirleyici hamleler yapmalı."

Gabriel'in kafesin içinden bana göz kırpmasından beri boğazımda büyüyen yumruyu yutuyorum. "Tamam. Yakın olması kaybetmesinden iyidir. Ve umarım ikinci rauntta iyi hamleler yapar."

Kelimeler ağızımdan çıkarken yabancı geliyor ve kendimi bu işte tamamen acemi gibi hissediyorum.

Neden daha fazla dövüş izlemedim? Jargonu öğrenmedim? Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum? Belli ki doğru düşünmüyordum.

Evet, çünkü bir yandan işimi yürütüyor, beni trolleyen siber sapık ve Moses'ın bizi almaya gelmesi konusunda endişeleniyor, bir yandan da artık suratına yumruk yememesini istediğim inanılmaz bir adama sırlıslıkla aşık oluyordum.

Sadece iki raunt kaldı. Bunu yapabilirim. Derin bir nefes alıyorum ve hem Bodhi'nin hem de Gabe'in etrafını saran adamlar kovalarını toplayıp dışarı çıkarken bırakıyorum.

Bodhi ve Gabriel tekrar ayağa kalktığında hakem kafesin ortasına geri dönüyor. Zil çalıyor ve Bodhi *saldırıyor*. Kafesin öbür ucundaki Gabriel'e *doğru koşuyor*, onu belinden yakalıyor ve yere fırlatıyor.

"Aman Tanrım!" Monroe birkaç koltuk aşağıdan çığlık atıyor ama ben sessiz kalıyorum.

Aman Tanrım. Hayır. Hayır. Hayır.

Tuvalde boğuşuyorlar, her iki adam da yumruklar ve dirsekler havada uçuşarak pozisyon almak için mücadele ediyor. Bir şekilde Gabe onu tutuyor ve Bodhi'nin yüzüne yağdırdığı darbeleri durduruyor.

Tanrım, Gabe. Hadi, aygır. Bunu yapabilirsin.

Etrafta yuvarlanıyorlar, pozisyonlarını tekrar tekrar değiştiriyorlar ve Jon arkamdan yorum yapmaya devam ediyor.

"Güzel, Legend. Onu gardında tut. Bunu yapabilirsin."

Birkaç dakika sonra Bodhi kurtuluyor ve ayakta durmak için çabalıyor. Gabe, Bodhi tuvalde ona karşılık vermeden önce ayağa kalkıyor.

"Pekâlâ, pekâlâ. Bakalım kim daha iyi teknik becerilere sahip?" diyor Jon ama bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum.

Gabriel'in pedlerle yaptığı gibi boks yapmaya başladılar. İkisi de hızlı hareket ediyor, içeri girip çıkıyor. Bodhi sert bir vuruş yapıyor ve Gabriel başını sallayarak birkaç adım geriye sendeliyor.

"Siktir, canını yaktı," diye fısıldıyor Jon, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Bir yanım ona bu tür yorumları kendine saklamasını söylemek istiyor ama diğer yanım da bir uzmanın gözünden neler olup bittiğini bilmek istiyor.

"Hadi, Legend!" Harlow yanımdan bağırıyor. "Vur ona!"

Gabriel ileri atılıyor, Bodhi'nin uçan ellerinden birinin altından eğilerek geçiyor ve sanki bir örsle vurulmuş gibi hissediyor. Bodhi'nin çenesi açığa çıktığında, Gabriel'in yumruğu şimşek hızıyla fırlıyor ve Bodhi'nin kafası geriye düşüyor.

"İşte bu! İşte dövüş budur!" diye bağırıyor kalabalıktan biri arkamdan.

Adamlar yumruklarını savurdukça ve saat ilerledikçe kalabalığın uğultusu artıyor. Kulübün içinde tahta bir alkış sesi yankılanıyor.

"On saniye!"

Bodhi ileri atılıyor, dirseği havayı yarıyor. Gabriel dengesini kaybedip kışının üstüne düşüyor ve ben her şeyden çok "*Hayır!*" diye bağırarak istiyorum. Ama dikkatini dağıtacağımdan çok korkuyorum. Bodhi üzerine atılıyor ve el dediği tuğlalarla yüzüne vurmaya başlıyor.

"Beş saniye!" diye bağırıyor Gabriel ve bir bacağını savurup Bodhi'yi kalçasından yakalıyor.

"Başarabilirsin dostum!" Jon bağırıyor.

Sonunda zil çalıyor ve hakem adamların arasına girerek Bodhi'yi Gabriel'den uzaklaştırıyor. Gabriel ayağa kalkarken, kışının üstündeki kesikten ve burnundan yüzüne kan damlıyor.

Bodhi Black'i öldürmek istiyorum. Elimde değil. *Kimse sonuçlarına katlanmadan adamımın kanını akıtamaz.*

Kana susamışlığım beni şaşırtmıyor. Gabriel için yapmayacağım şey yok ve onun incindiğini görmek beni daha önce hiç düşünmediğim şeyleri yapmaya teşvik etmeye yetiyor.

"Lanet olsun. Bu iyi görünmüyordu," diye fısıldıyor Harlow, Kelsey ve Jon'a bakmak için dönüyor. "Haksız mıyım? Raundu dayak yiyerek altta bitirmek kötü, değil mi?"

Jon'un acımasız ifadesini yakalamak için tam zamanında dönüyorum. *Gabriel'in bu dövüşü kaybettiğini düşünüyor.*

Beni sarmaşıklar gibi saran korku yerine, kararlılık damarlarımı dolduruyor. İnancımı buluyorum.

"Önemli değil. O kazanacak. Bodhi'yle son dövüşünde yaptığı gibi bu dövüşü de bitirecek. Sakın onu yok saymaya kalkma," diyorum, tartışmaya kesinlikle yer bırakmadan.

Kelsey'nin dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sana inanıyorum bebeğim. Bunu yapabilir." Jon'a dirsek atıyor. "Değil mi?"

Jon omuz silkiyor ve başını sallıyor. "Evet. Yani, kafeste her şey olabilir. Ama en az bir, belki de iki raunt geride. Bitirmek zorunda

ya da ..."

Cümlesini bitirmesine gerek yok çünkü hepimiz neyin söz konusu olduğunu biliyoruz. Gabe bu dövüşü kazanmak için ya Bodhi'ye boyun eğdirmeli ya da bir sonraki zil çalmadan önce onu nakavt etmeli.

Hadi, aygır. Bu iş sende. Saymak için beş dakika daha.

ELLİ İKİ

EFSANE

"YAVAŞ VE İSTIKRARLI. BU DOĞRU. NEFES AL," DİYOR JEB BİR ÇANTAYI İTERKEN Arkamda bir buz parçası.

Onlar yüzümde çalışıp kanamayı durdurmaya çalışırken dirseklerimi dizlerime dayıyorum.

Bodhi çok güçlü ve elleri sanki çimentoya batırılmış gibi.

Bu işe girerken onun gücünü biliyordum. Bunu bekliyordum. Sadece bu kadar sert vurulmayalı uzun zaman olmuştu.

Beni yakaladı. Buna hiç şüphe yok. O sağ çapraz beni sarstı ve kırımın üstüne koydu.

"Ağızına yumruğu yiyene kadar herkesin bir planı vardır." Mike Tyson'ın sözü hiç bu kadar doğru olmamıştı.

"İki raunt geride olma ihtimalin çok yüksek, Gabe. İşte bu kadar. Zil çalmadan işini bitirmelisin."

"Biliyorum. Biliyorum." Bu sözleri uzun, yavaş nefesler arasında söylüyorum, Jeb ağızıma su fışkırttığında duraklıyorum.

"Düşündüğüm gibi gaz çıkarmıyor. Onu yormaya çalışacağınızı biliyor olmalı, o yüzden kardiyosunu yükseltti. Bu onun yapacağı bir şey değil ama yeniden ayarlamamız gerekiyor. Deponda bolca benzin var. Onu yere ser ve boyun eğdir."

Jeb beni daha önce hiç yanlış yönlendirmemişti ve Bodhi'nin kardiyosunu yanlış değerlendirdiği için onu suçlayamam. Adam üç raunt boyunca hızlı bir tempoyu sürdüremeyecek kadar iri görünüyor ya da en azından hep öyle oldu. Ancak Bodhi'nin de bu gece çok fazla şeyi tehlikeye attığı ya da nefretin gücüyle beslendiği açık.

Bunun beni durdurmasına izin veremem. Onun elinde ne varsa, benim elimde daha fazlası var. Tüm lanet hayatım. İstedğim her şey. Ve oraya gidip bunu talep etmek için beş dakikam var.

"Bunu mahvetmeyeceğim. Bitiriyorum. Hakem ya nakavt olduğunda ya da bayıldığında dövüşü durduracak."

Jeb omzuma tokat attı. "İşte böyle. Oraya git ve çalışmaya başla. Yeteneğin var. Azmin var. Bunu hak ediyorsun. Senin olanı al. Oraya çık ve bana bunu istediğini göster!"

Ellerimi kalçalarımın vurup ayağa kalkıyorum ve buzun kafesin zeminine düşmesine izin veriyorum. "Burası benim evim. Benim dövüşüm. Benim galibiyetim. Ve bunu alacağım."

Jeb iki omzuma da tokat atıyor. "Aynen öyle. Şimdi, gidip şu galibiyeti alın!"

Hakem bize zamanın geldiğini işaret ediyor ve Jeb ile çocuklar kovayı doldurup beni işimin başına bırakıyorlar.

Benim evim. Benim dövüşüm. Benim galibiyetim.

Kafesin karşısında, Bodhi kanlı ağızlığıyla bana gülümsüyor.

Bunu çantada keklik mi sanıyorsun, Black? Beni hiç tanıımıyorsun.

Beni küçümsüyorsun. Sana meydan okuyorum.

Hakem bizi serbest bıraktı ve merkezden geri çekildi. İleri atılıyorum, bu orospu çocuğunu nakavt etmeye hazırım.

Ama Black bana ulaştığında yumrukları havada uçtu. Belli ki onun da aynı planı var.

Eldiveni, ikinci raundun sonunda beni kırbaçladığı çeneme doğru kanatlanıyor ama başımı yeterince hızlı hareket ettiriyorum ki beni tekrar yakalamasın.

"Bunu senin için kolaylaştırmayacağım," diye homurdanıyorum ve o da ters ters bakıyor.

"Kafanı koparacağım senin." Son kelimeyi söyler söylemez bir yumruk savuruyor, ben de başımı çevirip aparkatla vuruyorum.

Bodhi'nin kafası geriye gitti. İleri atılıyorum, bir yumruk ve bir dirsekle onu takip ediyorum.

Kendini toparlıyor ve kalçama bir tekme atıyor. *Kahretsin, bu acıttı.*

Ellerim hiç düşünmeden hareket ediyor, vücudunu yumruklayan bir kombinasyon fırlatıyorum.

İrkildi ve bunu hissettiğini biliyorum.

Saate bakmak için başımı kaldırıyorum ve Bodhi beni tamamen hazırlıksız yakalayarak ileri atılıyor. Kafesin zeminine çarparken aklıma tek bir şey geldi.

Hay sikeyim.

ELLI ÜÇ
SCARLETT

OH TANRIM. AMAN TANRIM. HAYIR. BODHI

Bodhi, Gabriel'i bir yük treninin gücüyle yere serdi ve şimdi Gabriel tekrar sırt üstü yatıyor.

"Kahretsin!" Jon bağılıyor. "Hadi, Legend! Bunu tersine çevirebilirsin!"

Gabriel kalçalarını oynatıyor ve ikisinin pozisyonunu değiştirmek için saf sihir gibi görünen bir şey kullanınca çenem düşüyor.

"Hadi bebeğim, hadi!" Gabriel Bodhi'nin başının üstünde yuvarlanırken çığlık atıyorum.

Uzuvları o kadar hızlı hareket ediyor ki, neler olduğunu zar zor anlayabiliyorum.

"Legend'ın bir vücut üçgeni var. Onu bununla yenebileceğinden emin değilim. Belki de kol barını deneyecektir," diyor Jon, etrafımızı saran çılgın tezahürattan onu duyabilmem için öne doğru eğilerek.

"Haydi, Legend!" Harlow çığlık atıyor ve ben de kalabalığın geri kalanıyla birlikte ayağa fırlıyorum.

"Efsane, Efsane, Efsane" tezahüratları kulüpte yankılanıyor ve beni neredeyse sağlar ediyor.

Ama Gabriel avantajını kaybediyor ve yerde o kadar hızlı yuvarlanıyorlar ki, kimin daha iyi pozisyonda olduğunu zar zor takip edebiliyorum.

Sonra tekrar pozisyon değiştiriyorlar ve Gabriel ayağa fırlıyor.

Bodhi bir an için tuvalin üzerinde yatar, kolları ve bacakları havadadır, sanki Gabriel'in ona geri dönmesini bekler gibidir. Ne zaman ki

Bodhi ayağa fırlar ve Gabriel'e saldırır. Gabriel bu sefer hazırdır çünkü kafesin zeminini iterek havaya sıçrar. Sağ dizi doğrudan Bodhi'nin eğilmiş kafasına çarpıyor.

Bodhi'nin tüm vücudu gevşeyip yere düşüyor ve kulüpte kaos patlak veriyor.

Gabriel Bodhi'nin işini bitirmek için atağa geçerken biri "Nakavt!" diye bağıyor. Ancak hakem kollarını sallayarak, herkes kafese doğru koşarken Gabriel'i uzaklaştırıyor.

"Her şey bitti!" Jon arkamdan omzuma tokat atarken şöyle diyor.

"Git, git, git!" Harlow bana bağıyor ve beni şu yöne doğru itiyor kafes kapısı. "Elini kaldırdıklarında seni orada isteyecek."

İnsanlar birbirine girmiş, yerlerinden fırlıyor ve ben zar zor hareket edebiliyorum. Aralarında manevra yapmaya çalışıyorum, kafesin içinde Gabriel'e ulaşmaktan başka bir şey düşünmüyorum.

Tanrıya şükür, bitti. O kazandı. Gerçekten kazandı. Tanrı'ya şükür.

Neredeyse kafese çıkan merdivenlere varmıştım ki bir şey yan tarafıma saplandı. *Sertçe.*

Neyle karşılaştığımı görmek için başımı sağa sola çeviriyorum ama tek gördüğüm Lucy Byers'ın kötü niyetli bakışları oluyor.

"Bu bir silah ve tetiği çekersem kan kaybından ölürsün." "Ne-"

Bir soru gevelemeye başladım ama Lucy'nin pençe uçlu parmaklarını koluma doladı ve sıktı.

"Tek kelime etme. Benimle geliyorsun. Hemen şimdi."

Kalabalığın coşkulu tezahüratı kafamı parazitlerle doldururken kayboluyor. Hal'ı arıyorum ama yerimden çok hızlı kalkmışım ve bu tımarhane gibi kalabalıkta beni çabucak bulması mümkün değil.

Kolumu çekiştiriyorum ama Lucy gülümsüyor ve yemin ederim yüz ifadesi saf kötülüğü temsil ediyor.

"Bunu bir daha denersen yere düşmeden ölmüş olursun. Hadi gel." Hareket etmeye başlıyor ve ben elbisemin altın rengi kumaşına saplanmış küçük bir tabancanın siyah namlusuna bakıyorum.

Böyle bir şey olmayacak. Burada olmaz. Tüm bu insanlarla olmaz.

İşte o zaman gerçekten neyin tehlikede olduğunu anladım. *Beni bu kulüpte vurmasına izin veremem. Asla düzelmez.*

Karar vermek için bir saniyem var. Ya burada dövüşüp beni -ya da bir başkasını- vurması riskini göze alıp kulübü birbirine katacaktım ... ya da onu kulübün dışına kadar takip edip başka kimseye zarar veremeyeceği bir yerde etkisiz hale getirecektim.

Kendimi savunma dersi aldım. Bunu nasıl yapacağımı biliyorum.

Belki verdiğim en akıllıca karar değil ama ne yapmam gerektiğini biliyorum. *Gabriel'i ve kulübü korumak.*

Lucy ile birlikte yürüyorum, yüzümdeki gülümseme böbreğime saplanmış bir silah olduğu gerçeğini yalanlıyor. Lucy beni kulübün arka tarafındaki duvara neredeyse karışan bir kapıya doğru iterken, kalabalık elindeki silahı kimsenin görmesini engelliyor.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz hamlemi yapıyorum, bileğini tutup sertçe döndürmek için dönerken dirseğimi karnına saplıyorum.

"Seni kaltak!" diye çığlık atarken silah üzerindeki hakimiyetini kaybediyor ve silah yere düşerek duvara doğru kayıyor.

İkimiz de silahı almak için hamle yapıyoruz ama Lucy onu döveceğimi anlamış olmalı ki onun yerine başka bir şeye, taktığım kolyeye yapışıyor. Kolye beni boğma zincirine bağlı bir köpek gibi geri çekiyor, narin halkalar kopmadan önce bir anlığına derimi k e s i y o r .

Fark etmez, silahı al.

Ona doğru sürünüyorum ama parmaklarım tabancanın etrafını saramadan bir adamın hırpalanmış deri çizmesi tabancanın üstüne düşüyor.

"Vay, vay, vay. Buna ne dersin?"

Kafamı kaldırıyorum ve bakışlarım yeni bir silaha odaklanıyor, namlusuna gerçekten uzun, kalın bir tüp takılmış olan bu silah Lucy'ye doğrultulmuş.

Aman Tanrım. Bunları filmlerde görmüştüm. Bu bir susturucu.

Bakışlarım kolundan omzuna, oradan da eli tutan adamın yüzüne gitmeden önce ele bakıyorum.

Önce tanıdım. Onunla ve Roux'yla spor salonunda tanıştığım ilk gece Gabriel'le konuşan oydu. Bodhi'yi tanıyordu. Gabriel'in onunla dövüşmesini istiyordu. *Onun adı ne? Şeker gibi.*

...

"Sen de kimsin lan?" Lucy soruyu pat diye sorar.

"Rolo?" Fısıldıyorum, tereddütle deniyorum.

"Haklısın," diye cevap veriyor bana, botunun altındaki silaha bakarak. "Şimdi, burada ne haltlar dönüyor?"

"Silahımı bana ver," diye talep ediyor Lucy.

Rolo silahı almak için çömeliyor ve susturucuyu ona doğrultuyor. "Senin gibi amcıklardan emir almam." En azından onun bir amcık olduğu konusunda haklıydı. Ayağa kalktığı anda, her birimize bir silah doğrultmuştu. "Ayağa kalk."

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve Lucy de aynısını yapıyor, kolyem parmaklarından sarkıyor.

Onu küçümsedim. "Umarım planladığın şey buna değmiştir."

"Beni vurmayacak ama seni vurması da umurumda değil," diyor Lucy, sözlerinden zehir damlıyor. "Bana bir iyilik yapmış olacak."

Rolo'ya bakıyorum, planının ne olduğunu merak ediyorum. Çünkü kullanmayı planlamadığınız sürece *susturucusu* olan bir silahla bir kulübe girmezsiniz.

"Legend'ın sürtüğünün ölmesini mi istiyorsun?" Rolo ona gerçekten meraklı bir ses tonuyla soruyor. "Burada yaptığın şey bu muydu?"

"Fildişi kulesinde oturan o sahte prenses olmadan dünya daha iyi bir yer olurdu. O yüzden neden bana bir iyilik yapıp tetiği çekmiyorsun?"

Rolo kıkırdar. "Lanet olsun, sen buz gibi bir kaltaksın. Sana ne yaptı böyle?"

"Güzel soru," diye fısıldıyorum.

Lucy dönüp bana ters ters bakıyor. "Yirmi yıl. *Yirmi lanet yıl* boyunca senin mükemmel hayatını yaşamayı ve istediğim her şeyi elde etmeni izlemek zorunda kaldım. Benden bu kadar, yani *senden* de bu *kadar*."

Gözlerimi iki kez kırpıştırıp ne dediğini anlamaya çalışıyorum, çünkü sesi dengesiz bir deliye benziyor. "Yirmi yıldır benden nefret mi ediyorsun? Şimdi de ölmemi mi istiyorsun? Ne oluyor Lucy? İlaçlarını falan mı aldın?"

Rolo bir kahkaha attığında Lucy kinini ona yöneltiyor. "Anlamıyorsun. O her şeye sahipti. Mükemmel annesinin onu sınıfa soktuğu ve herkesin onun gibi olmak istediği günden beri. *Senden önce herkesin olmak istediği kişi bendim. Sen bunu benden aldın.*"

Kafayı yemiş.

Belli ki bunu düşünen tek kişi ben değilim, çünkü Rolo bana bakıyor. "Kaltak delirmiş."

"Siktir git, göt herif. Bana silahımı ver, ben de onu yolundan çekeyim."

"Lanet olası deli," diyor başını sallayarak. "Bu işten nasıl sıyrıldın?"

Lucy sanki kendisine doğrultulmuş bir silah yokmuş gibi saçlarını savuruyor, bu da onun iyice çıldırdığından daha da emin olmamı sağlıyor. "O kısmı kolay. Scarlett'in sapığı sonunda onu öldürdüğünde herkes *çok üzülecek*."

Ağzım açık kaldı. "Bunun için suçu trolün üzerine mi atacaktın? Tanrım, Lucy."

Dudaklarından çılgınca bir kahkaha kopuyor. "Lanet Scarlett. Her zaman en son ğrenen. Kaltak, ben trolüm." Rolo'ya döndü ve elini uzattı. "Şimdi silahı bana ver. Yapacak işlerim var."

Donup kaldım. Şok oldum. *Bunca zamandır o muydu?*

Ses tonundaki haklılık hissinden mi bilmiyorum ama Rolo başını sallıyor.

"Sürtük, kapa çeneni."

Lucy ona saldırıyor ve ben ondan önce görüyorum -Rolo'nun parmağı tetiği çekiyor.

"Lucy! Hayır!"

Ama ardından boğuk *bir* silah sesi geliyor ve kendimi duvara doğru atıp ondan ve Rolo'dan uzaklaşıyorum. Vücudum Lucy'ninkiyile aynı anda yere çarptı.

Aman Tanrım. Onu vurdu. Bakmak istiyorum ama çok korkuyorum. *Yüce Tanrım. Onu vurdu.*

Botları önümde duruyor ve Rolo elini uzatıyor -ama şimdi silah yok. *Lucy'ninkini nereye koydu?*

"Ayağa kalk. Seni bir daha rahatsız etmeyecek."

Ona güvenemeyeceğimi biliyorum. *Onu vurdu.*

"Hadi, kalk. O kaltağı vurduğum için şanslısın. *Bana* ait olan şeyi almadan önce seni öldürmesine izin veremezdim. Efsane beni kesmeden önce iki kere düşünmeliydi. Bütün bunları bana yaşattı. Kulübü vurdu, Black'i mahvetmeye çalıştı. Bu hiç doğru değil. Ama en azından sana ulaşmamı çok daha kolaylaştırdı. Şimdi gidelim."

Rolo kulübü vurup Bodhi'nin peşinden mi gitti? Aman Tanrım. Rolo'nun sözlerini anlamaya çalışırken kolumdan tutup beni ayağa kaldırıyor ve koridorda başka bir kapıya doğru itiyor.

Kafamı çevirip arkamıza bakıyorum ve Lucy orada... yüzükoyun yatan vücudunun etrafında karanlık bir havuz oluşmuş.

"Aman Tanrım." Tökezliyorum, elbisemin eteklerine takılıyorum ama o beni dik tutuyor.

Silah sesi. İnsanlar silah sesini duymalıydı. Değil mi? Ama kulaklarım zar zor çınlıyor. . . susturucu yüzünden kalabalığın arasından kimsenin duymasına imkan yok.

"Git, kaltak. Tabii seni de burada vurmamı istemiyorsan?"

Rolo'dan Lucy'den daha çok korkarak öne doğru sendeliyorum, çünkü az önce onun hayatını en ufak bir pişmanlık duymadan sona erdirmesini izledim.

Rolo beni üzerinde kırmızı bir çıkış işareti olan kapıya doğru itiyor ve silahıyla kapıya el sallıyor. "Kapıyı aç zengin sürtük, yoksa seni kafandan vururum. Beni duyuyor musun?"

Kapıya uzanırken ellerim titriyor, kendimi savunma becerilerim artık bir zamanlar olmasını umduğum kadar kullanışlı görünmüyor.

Ne yapacağım? Kulübü terk edip onunla mı gideyim? Ya da yerimde durup savaşıarak öleyim mi?

Gabriel, ne yapacağım?

ELLİ DÖRT

EFSANE

"NEREDE LAN BU KIZ?" KAFESE YAKIN OLAN HAL'A BAĞIRIYORUM AMA Spiker beni nakavtla dövüşün galibi ilan etmek için dışarı çıktığında hala kalabalığın içindeydim.

"Bilmiyorum. Oraya doğru geliyordu. Bu kadar insan arasında onu bulamıyorum!" diye bağıyor kafesin bir metre dışından.

Hakem elimi tutup havaya kaldırıyor, ama şu anda kazanmak da dahil hiçbir şey umurumda değil. Önemli olan tek bir şey var, o da Scarlett.

Beni kazanan ilan eder etmez, Jeb geldi. "Bir resim çektirelim-"

"Kadınım kayıp. Gitmem gerek."

Yüz ifadesi ciddiyete dönüşür. "Ne? Nasıl?" "Bilmiyorum amına koyayım."

Merdivenlerdeki kalabalığı iterek kafesin kapısına doğru koşuyorum ve Monroe ile Harlow'u görüyorum. "Nerede o?"

Harlow başını sallıyor. "Bilmiyorum! Sana ulaşmak için oraya koştu. *Gitti.*"

"Siktir!" Kelimeyi kükreyerek kalabalığın arasına daldım ve beni tebrik etmeye çalışan herkesi görmezden geldim. Beni sırtımdan alkışlayın. *İyi iş çıkardığımı* söyleyin.

Hiçbirinin önemi yok. Eğer Scarlett Moses'ın eline geçerse, dünyam başıma yıkılır. Şu anda yaşadığım cehennemi kimse bilmiyor. Buradaki tek bir kişi bile.

Biri kolumu çekiştiriyor ve yüzünü görene kadar dirsek atasım geliyor. Q.

"Sorun ne?"

"Scarlett gitti. Nakavttan hemen sonra nereye gittiğini bilmiyorum. Kimse bilmiyor."

Yüzü soldu. "Lanet olsun. Siktir. Siktir. Siktir." Takım elbisesine iliştirilmiş, daha önce fark etmediğim bir iletişim kumandasına uzandı. "Scarlett kayıp. Her yeri kilitleyin. Kimse girip çıkmasın. Onu bulun. Onu güvende tutun."

Güvenlik. Güvenlikle konuşuyor. Bunun olmasını engellemek için fazladan güvenlik görevlisi bulunduruyoruz.

"Onu bulmak zorundalar," diyorum ona, kulübün arkasına doğru ilerliyorum, nereye gittiğimden emin değilim ama *burada* olmadığını biliyorum.

Q beni takip ediyor ve barın yanında boş bir alana geldiğimizde elini omzuma atıyor. "Birisi kavgadan hemen önce Rolo'yu gördüğünü sanmış. Sana söyleyip kafanı karıştırma riskini almak istemedim. Onu bir daha gören olmadı. Üzgünüm, Gabe. Gelmeye çalışacağını düşünmemiştim. Onun peşinden gideceğini de düşünmemiştim."

"Siktir!" Kükredim ve sistemime adrenalin yüklendi. "Bulun onu! Hemen!"

Kalabalıktaki insanlar bana bakıyor ama umurumda değil. Scarlett'ten başka hiçbir şeyin önemi yok.

Bu kulüp değil.

Bu dövüş değil.

Para değil.

Hiçbir şeyin.
Onu kaybedemem.

ELLİ BEŞ

SCARLETT

ÖNÜNDE DURDUĞUM KAPI BEN ÇEVİRMEYEN AÇILIYOR.

ama Rolo bunun farkında değil. Beni açıklıktan iterek, şu anda bu dünyada görmek istediğim son adamın kollarına attı. En son Bump'ın kafasına silah dayarken gördüğüm adamın.

Moses.

"Vay canına, sevgilim. Kahretsin, bazen hayat mükemmel işliyor, değil mi?" Aksanlı sözleri kafamdaki paraziti kesti.

"Sen de kimsin lan? Bırak onu!" Moses beni arkasından iterken Rolo havlıyor.

Tökezleyip kırımın üstüne düşerken dizlerim tutmuyor.

"Sorun değil dostum," diyor Moses kolayca, sanki Rolo silahını ona doğrultmamış gibi. "Gitmesine izin verdim. Şimdi ne yapacaksın?"

"Seni vururum amına koyayım."

Ama Rolo'nun cümlesini bitirmeye fırsatı olmaz. Moses'ın eli Rolo'nun ağzından daha hızlı hareket ediyor. Moses tetiği çekerken bu kez kulaklarımı kapatıp arkamı dönüyorum. Kulakları sağır eden bir silah sesi ve ardından bir gümbürtü.

Yüce Tanrım. Hayır. Hayır. Hayır.

Kulaklarım çınlarken Moses Rolo'nun bedenine "Hiç sanmıyorum, orospu çocuğu," diyor.

Ondan uzaklaşmak için umutsuzca çabalıyorum, başka bir lanet kapıya doğru sürünüyorum, bu tavşan koridorunun dışına çıkması için dua ettiğim kapıya.

Gabriel. Gabriel'e ihtiyacım var. Onu uyarmalıyım.

Ayak sesleri arkamdaki betona çarpıyor.

"Elbiseni böyle mahvedeceksin prenses," diyor Moses arkamızdan gelen guruldama sesinin üzerine. "Neden şimdi ayağa kalkmıyorsun? Dizlerinin üzerinde titremek için fazla güzelsin."

Bunu çok melodik bir şekilde söylüyor. Derin tınısı neredeyse rahatlatıcı olabilirdi ama *silahı var ve beni daha önce de öldürmekle tehdit etti.*

Ama haklı. Dizlerimin üzerinde ölmeyeceğim. Başımı ona doğru çeviriyorum, vücudumda dolaşan derin korkuyu bastırıyorum.

"Nasıl? Buraya nasıl girdin? Herkes seni arıyor.

Herkes."

Moses'ın sırtışı o ürkütücü gözlerini aydınlatıyor. Açık yeşilimsi altın rengi bir yırtıcıya ait. Avuçlarımı betona bastırdığımda silahı gevşek bir tutuşla yanında asılı duruyor ve yere doğrultulmuş durumda.

"Şimdiye kadar herkesin sizi de aradığını tahmin ediyorum, Bayan Priest. O kaltağın sizi yakalamasını beklemiyordum. Tüm planlarımı altüst etti ve sonra Rolo onu öldürdü..." Sinirlenmiş gibi başını sallıyor. "Şimdi işler karışacak."

"Ne ... ne istiyorsun?"

"İlk olarak, ayağa kalkman için. Kadınları yerde görmekten hoşlanmıyorum. Beni rahatsız ediyor."

Kadınları yerde görmek onu rahatsız mı ediyor? Söylediklerini düşünürken gözlerimi iki kez kırptırıyorum ama ayağa kalkmak için hiçbir harekette bulunmuyorum.

İçini çekiyor ve başını sallıyor. "Tanrım, beni kendilerine söyleneni nasıl yapacaklarını bilmeyen kadınlardan koru. Ayağa kalk kızım. Sabrım tükeniyor."

Bunu onun için yapmıyorum. Kendim ve kendime olan saygım için yapıyorum.

"Eğer beni öldüreceksen, ayakta durmamın ne önemi var?" Topuklarımın üzerinde dengemi yeniden kurup omuzlarımı dikleştirirken soruyorum.

Kaşlarından biri havaya kalkıyor. "Bunun nasıl sonuçlanacağını bildiğini mi sanıyorsun? Çünkü bilmediğinden şüpheleniyorum."

ELLİ ALTI
EFSANE

Q BANA "ARKA KORIDORDA SİLAH SESİ VAR" DEDI VE İKİMİZ DE ÜSTÜMÜZÜ DEĞİŞTİRDİK. yönleri ve koşmak.

İnsanlardan kaçıyorum, onları iterek yolumdan çekiyorum. Siyah takım elbiseli adamlar kalabalığın arasından geçerek aynı yöne doğru ilerliyorlar.

Q anahtarlarını almaya gidiyor ama ben servis kapısının kolunu çekiyorum ve kapı uçarak açılıyor.

Hay sikeyim. Güvenliğin kilitli olması buraya kadarmış.

İkimiz de koridorda hızla ilerliyoruz ve yerde bir ceset görünce duruyoruz. Siyah saçlı.

Scarlett değil. Şükürler olsun.

"Kim o?" diye soruyor güvenlik görevlilerinden biri, ben ona doğru adım atarken. "*Siktir,*" diye fısıldadım. "Lucy Byers. Scarlett'i rahatsız eden bir kaltak.

Scarlett."

"Tanrım, Gabe. Ne oluyor lan?" Q gözlerini kocaman açarak soruyor. "Cevabım yok," diyorum ve devam ediyorum.

Her ne kadar kulübümde bir cesetle uğraşmak istemesem de, önemli olan tek bir şey var - bu ceset Scarlett'e ait değil ve onu mümkün olan en kısa sürede bulmam gerekiyor.

İleride, ara sokağa açılan servis koridoruna açılan kapının önünde bir ceset daha var. Bir erkeğin. Kayarak duruyorum,

Musa olduğunu düşünerek. Ama değil.

Rolo.

Öksürürken dudaklarına kan bulaşıyor, elini göğsüne bastırıyor. "Bana bir ambulans çağırın." Daha fazla kan kusuyor. "Acele et amına koyayım."

Güvenlik etrafımızı sararken Q yanımda durdu. "Yüce Tanrım. Bu gece burada neler oluyor?"

"Nerede o?" Rolo'nun yanında dizlerimin üzerine çöküp onu yakasından kavradım. "Nerede lan bu kız!"

"Beni vuran adam onu da aldı. Şuradan." Kapıya doğru başını salladı.

"Siktir!" Sesim koridorda yankılanırken onu bırakıp kapıya doğru koşuyorum. Şu anda Rolo umurumda bile değil. Bütün bunlar birbirine nasıl uyuyor bilmiyorum ama önemli olan tek parça Scarlett.

Scarlett nerede?

Güvenlik görevlilerinden biri önüme atladı. "Önce biz gidelim Bay Legend. Biz silahlıyız. Siz değilsiniz."

"Bulun onu!" Kapıyı iterek açarken bağıriyorum ama içeri adımını atar atmaz donup kalıyor.

"Lanet olsun. Gördün mü? Sana bunun karmaşıklaşacağını söylemiştim." Bu ses kanımı donduruyor.

Musa.

I Yürümek aracılığıyla ve Kapı aralığı,
hazırlandı için bkz. benim En kötü kabus.

Ve işte Scarlett, silahını kafasına dayamış olan Moses'ın önünde canlı bir kalkan gibi duruyordu.

"Tanrı aşkına, Moses. Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Sana olan borcumla hiçbir ilgisi yok."

"Dövüşü kazandığın için tebrikler, Gabe," diyor çenesini kaldırarak. "Ama emirlere itaatsizlik etmiş gibi görünüyorsun evlat."

Ne yaptığımı fark ettiğimde midem ayaklarıma kapanıyor. Sevdiğim ilk kadına yaptığımın aynısını. Onu büyük bir tehlikeye attım.

Ama Scarlett'in Jorie gibi bir kurşun yemesine izin vermeyeceğim. "Paran bende. Hepsi bende. Bırak gitsin."

Namluyu Scarlett'in şakağına dayadı. "Cezbedici. Ama hayır. Görüyorsun ya... Ne olursa olsun, o dalışı asla yapmayacağından şüphelenmiştim. Görünüşe göre haklıymışım."

"Moses-"

Başka bir şey söyleyemeden sözümü kesti. "Tüm küçük arkadaşlarına silahlarını indirmelerini söyle, yoksa bundan sonra olacıklardan hoşlanmayacaksın."

İçgüdülerime güvenerek bir karar verdim. "Silahları indirin." Moses bekler gibi başını sağa doğru eğiyor.

Etrafıma bakıyorum ve hepsinin hâlâ ona doğrultulmuş olduğunu görüyorum. "Herkes silahlarını indirsin. Onu vuracak."

Moses gülümsüyor ve onun titrediğini ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördüğümde vücudumdaki tüm kaslar geriliyor.

Ağlama, uğur böceği. Önce beni öldürmesi gerekecek.

"Öğreniyorsun, Gabe."

Birkaç saniye sonra, silahlar arkamda yere değerken metaller betona sürtünüyor.

"Düştüler. Bırak onu, Moses. Tanrı aşkına, sakın ona zarar vermeye cüret etme."

Beni inceliyor. "Bu gece ne kadar kazandın?"

"Bilmiyorum. Sana borçlu olduğumdan çok daha fazla."

"Ve şimdi gitmesine izin verirsem hepsini bana mı vereceksin?" diye soruyor.

"Her kuruşuna kadar. Para umurumda değil, Moses.
Tek istediğim o."

Gülümsemesi genişliyor. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Evet, onu seviyorum ve gerekirse dizlerimin üzerine çöküp sana yalvaracağım. Ona zarar verme."

"Onu kurtardım, Gabe. Neden şimdi onu öldüreyim ki? Rolo'nun bunu yapmasına izin verebilirdim ama onun yerine kışına tekme bastım. Tabii ki nefsi müdafaaydı. Öyle değil mi prenses? Sana iyilik yaptığım için bana istediğin zaman teşekkür edebilirsin."

Benim bakışlar keser için Scarlett'in soluk yüz ve geri için Moses'ın rahatsız edici gülümsemesi. "Burada ne tür bir oyun oynuyorsunuz?" "Bana kalırsa oyun çoktan bitti. Şimdi buradan elimi kolumu sallayarak çıkacağım. Ona bir şey olmamasının tek yolu bu. Beni duyuyor musun? Dövüşü izlemeye geldim. Senin hakkında ne kadar haklı olduğumu bizzat görmek istedim. Kendin görmezsen aynı şey olmuyor." Bütün dünyamı kollarının arasında itip kakıyor.

"Bir

Çok iyi dövüştün evlat. Gerçekten iyi iş çıkardın."

"Ne?" Kafa karışıklığı serseri bir kurşun gibi beynimde sekiyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu gece bana çok para kazandırdın, Gabe. Sonunda ödeştik gibi görünüyor. Tabii geri çekilir ve sokağın kapısını açmama izin verirsen. Bir dakika içinde gitmiş olacağım. Beni bir daha asla görmeyeceksin."

Söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyor. "Bu gece sen mi *kazandın*? Kaybetmemi istediğini sanıyordum. Bodhi'nin kazanması için bahse girmiştin. Bana söyledin-"

"Ne istediğimin umurunda olmadığına karar vermek için tam da duyman gereken şeydi. Kazanmak için daha ne kadar kararlıydın, Gabe? Seni hatırlamadığımı mı sanıyorsun? Damarlarımızda aynı Mississippi çamurunu paylaşmadığımızı mı sanıyorsun? Jorie senden bahsederken dinlemediğimi mi sanıyorsun? Bu arada, ölüler hakkında kötü konuşmak istemem ama

Burada gerçekten yükselmişsin. Bu bir ödöl. Ayrıca, artık kadın öldürmekle de ilgilenmiyorum. On beş yıldır yapmadım. Jorie'yi öldürtmemin tek sebebi sana kamyondan bahsettiğini düşünmemdi. O kaltağın beni soymak için benimle oynadığını düşündüm. Belli ki bu konuda yanılmışım. Ve pişmanlıklarım var."

Çenem düştü. Aynı anda çok fazla bilgi geliyor. Moses benim üzerime bahse girmişti.

Kazanmamı istiyordu.

Jorie'yi bana kamyondan bahsettiğini düşündüğü için öldürdü.

Bana yalan söyledi ve beni manipüle etti.

Vay anasını.

"Seni orospu çocuğu!" Kükredim, ama o silahı tekrar Scarlett'in kafasına doğrulttu.

"Şimdi sıçıp batırma, Gabe. O Jorie saçmalığı eski ve soğuk. Öldü ve gömüldü. Artık yaşayacak çok şeyin var, küçük prensesin de öyle."

Scarlett'in dudakları kıpırdadı. Sesini buldu ve şaşırtıcı bir şekilde sabitti. "Lütfen gitmesine izin ver, Gabe. Geri gelmeyeceğine inanıyorum. Beni Rolo'dan kurtardı."

Moses silahı şakağından bir santim uzaklaştırdı. "Gördün mü, o akıllı biri. Geri gelmeme gerek yok. Ne için geldiysem onu aldım. Bana yeni bir hayat kurmamı sağladın *Legend*. Şimdi benim için bunca yıldır istediğim kadına sahip çıkma zamanı. Pahalı olacak, bu yüzden bu dövüşü kazanmak için sana ihtiyacım vardı."

Bakışlarım Moses'tan Scarlett'e gidip tekrar geri geldi.

Benimle oynadı. Aman Tanrım. Şu anda neler oluyor böyle?

Bir nefes alıyorum ve yalan söyleyip söylemediğini anlamak için Moses'ın yüzüne bakıyorum. Ona güvenemem, ama Scarlett'i binadan çıkarmasına da izin veremem.

"Scarlett seninle gitmiyor. O kapıyı açarsan, onu yanında götüremezsin."

Moses gülerken göğsü titriyor. "Senin kadınına ihtiyacım yok. Evlat, beni duymadın mı? Ben kendiminkini alacağım. Ve bilesin diye söylüyorum, bunun için **b e n i** avlayıp öldürmeye karar vermeden önce bir şeyi daha bil. Ben olmasaydım, bu fırsatı yakalayamazdın bile."

Başım geriye gitti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dövüşlere ev sahipliği yapması gereken diğer kulüp. Oraya baskın yapılmasını kim sağladı sanıyorsun?" Cehennem gibi gözlerinde gurur var.

"Vay anasını." Bu, sağımda duran Q'dan geliyor. "Yok artık."

"Ben satranç oynarken siz dama oynuyordunuz," diyor Moses, Creole aksanı gittikçe kalınlaşarak. "Uzun oyun, Gabe. Her şey uzun oyunla ilgili."

Ve birden Scarlett'i bana doğru itti. Düşünmeye bile fırsat bulamadan harekete geçip onu kollarımla yakaladım.

Moses kapıdan çıkarken arkamızdan bir hava akımı geliyor. Güvenlik etrafımızda bağıyor, çıkışa doğru koşuyor, ama ben Scarlett kollarımdayken dizlerimin üzerine çöküyorum.

Biri kapıya vuruyor. "Dışarıdan kilitlemiş. Lanet olsun."

Scarlett'in başının iki yanını ellerimle kavrarken onların seslerini duymuyorum. Gözlerinin içine bakarken fiziksel acı ciğerlerimi parçalıyor.

"Çok özür dilerim. Çok üzgünüm. Sana asla dokunmayacağına söz vermiştim. Bunların hiçbirisi sana dokunmayacaktı. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Başını sallarken titreyen eliyle uzanıp yanağımı okşuyor. "Bu senin hatan değildi. Lucy beni yakaladı. Her şeyi başlatan oydu. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, Gabe. Bunun için suçu üzerine alamazsın."

"Benim yüzümden senden nefret etti," diyorum, suçluluk duygusunun her zerresini üzerime almaya ve kendimi onunla birlikte gömmeye hazır olarak.

Scarlett sesindeki güçle, "Hayır," dedi. "Anlaşılan Lucy benden yıllarca nefret etmiş. O bir troid. Benim sapığım. Rolo onu öldürdü."

Söylediklerini anlamaya çalışırken Scarlett'in yumuşak gri gözlerine bakıyorum. "Bekle. Lucy seni yakaladı, Rolo onu vurdu ... Rolo seni almaya çalıştı . . ."

Başını sallıyor. "Ve Moses beni Rolo'dan kurtardı. Yani kısacası... şu anda burada olmamın sebebi o, Tanrı bilir ikisiyle de nerede olmak yerine."

Terli alnımı onunkine bastırıyorum. Bu gecenin ne kadar kötü geçebileceğini fark ettiğimde içim titriyor. "Şu anda ne düşüneceğimi bile bilmiyorum."

"Seni sevdiğimi ve bunu bir daha yaşamak zorunda kalmadığımız için çok mutlu olduğumu," diye fısıldıyor Scarlett dudaklarıma.

Uzun bir nefes veriyorum ve onu cesaret edebildiğim kadar sıkıyorum. "Asla. Bir daha asla."

"Um . . . Gabe," diyor Q üstümüzden. "Bunu bölmek istemem ama Rolo'yu hastaneye götürmeliyiz, yoksa başaramayacak."

ELLİ YEDİ

SCARLETT

GABRIEL'İN OFISINE GIRER GİRMEZ, POLİSE İFADE VERDİKTEN SONRA

Konferans odasındaki polis, Bump ikimize de sarıldı.

"İyi olmana çok sevindim! Sana hiçbir şey olamaz, Gabe. Sana da Scarlett."

Bump kollarımızda titrerken, Gabriel onun sırtını sıvazlıyor. "Biz iyiyiz, dostum. Tamamen iyiyiz. Scarlett'e hiçbir şey olmadı. O iyi."

Bump bize bakmak için elini gevşetiyor. "Bu gece yüzüne çok darbe aldın. Bu sefer sana vurmasına izin vermeyeceğini sanıyordum?"

Gabriel, hırpalanmış yüzüne rağmen ona o çok sevdiğim yarım sırtıtışını veriyor. "Yapmamaya çalıştım ama en azından ben kazandım, değil mi?"

Bump ayık bir şekilde başını sallıyor. "Ama Moses geri geldi. Geri gelmemesi gerekiyordu."

"O artık gitti tatlım," diyorum Bump'a, bir elimi kısa kesilmiş saçlarında gezdirerek. "Asla geri dönmeyecek. Söz veriyorum."

"Söz mü veriyorsun? *Emin* misin?" Sorusu şüphesiz içinde biriktirdiği tüm korkuyu taşıyor ve ben onun için söz vermenin ne anlama geldiğini biliyorum.

"Söz veriyoruz, dostum. Kesinlikle eminim." Gabriel'in cevabı bazı endişelerini yatıştırmış olmalı, çünkü Bump'ın yüzündeki çizgiler yumuşadı ve

tüm vücudu sönmüş gibi görünüyor.

"Tamam. Güzel. Çünkü bunu tekrar kaldırabileceğimi sanmıyorum. Kimse ailemi incitemez."

Aile kelimesi göğsümde bir sıcaklık yaratıyor.

Artık sahip olduğum şey bu. *Bir ailem var.*

Kapı çalınıyor ve Q kafasını içeri uzatıyor. "Gitmeden önce, seninle konuşmak isteyen bazı insanlar var."

"Kim?" Gabriel sorar ve ses tonundan kimseyle konuşmak istemediği anlaşılır.

"Ailem, Scarlett'in arkadaşları ve Creighton Karas ile karısı.

Onlara ne söylememi istiyorsun?"

Gabriel bana bakıyor. "Buna hazır mısınız? Çünkü eğer istersen, Q hepsine onlarla daha sonra konuşacağımızı söyleyebilir."

Bump'ın az önce söylediği şeyi düşünüyorum-aile. Benim arkadaşlarım da öyle oldu. Q'nun ailesi de Gabe için öyle. Sonunda, aile sahip olduğumuz ve gerçekten ihtiyacımız olan tek şey.

"İçeri gelebilirler," diye cevap veriyorum. Q başını salladı ve kapıyı açtı.

Önce Harlow, Kelsey ve Monroe içeri dalıyor, hepsi de kollarını açmış bana doğru koşuyorlar.

"Aman Tanrım. Lucy'e inanamıyorum! Ve o öldü mü? Aman Tanrım!" Gözyaşları Monroe'nun yüzünden aşağı akarken önce beni kucakladı.

Harlow ve Kelsey de kollarını iki yanımdan bana doladı. "İyi olmana çok sevindik," diyor Harlow.

"Zaten ölmemiş olsaydı onu b e n de öldürürdüm," diye ekliyor Kelsey.

"Sizi seviyorum çocuklar."

"Flynn seni arayıp mesaj atıyordu ve sen cevap vermeyince çılgına döndü," diyor Harlow. "Beni aradı ve ben de ona olanları anlatmak zorunda kaldım."

Donup kaldım. "Hay aksi. Çıldırdı mı?"

"I konuştuk onu Aşağı. Senvar için Ara Onu,
Yine de. Yaşadığına dair kanıt istiyor."

"Yapacağım," diye fısıldıyorum hepsini kendime yaklaştırırken.
"Teşekkür ederim. Burada olduğunuz ve benim için endişelendiğiniz
için teşekkür ederim."

Harlow yanaklarımı okşuyor. "Biz de seni seviyoruz ve sevdiğimiz
insanlar için bunu yaparız."

Kelsey başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

"Şu anda senden bir metre ötede duran iki ciddi ünlü insan
olduğunu biliyor muydun?" Monroe fısıldamaya çalışıyor ama sesi çok
daha yüksek çıkıyor.

Monroe'ya bakmak için başımı Harlow'un ellerinden kurtarıyorum. I
"Az önce ne dedin sen?" diye fısıldıyorum.

Başımı diğer yöne çeviriyor ve Jeb'i sırtını sıvazlayarak kucaklamak
için yaklaşan Silas Bohannon'ı bir an için görebiliyorum. Sonra
bakışlarım koyu renk takım elbiseli heybetli bir adamla Koca Mike,
Joanie, Ryan ve Christine'in yanında duran minyon esmer kıza
kilitleniyor.

Creighton Karas Gabriel'e bakarak çenesini kaldırıyor ve kızlar
yanımda durmak üzere yer değiştirirken bana doğru ilerliyor. "Bayan
Priest, sizinle tanışmak bir zevk. Çektiğiniz çileden sonra zarar
görmediğinizi duyduğumuza çok sevindik. Söz veriyorum fazla
kalmayacağız. Bu gece olanlar için hem sizden hem de Legend'dan
en içten özürlerimi sunmak istiyorum."

Kızlar geri çekildi ve Gabriel yanıma gelerek kolunu belime doladı.
"Senin suçun değildi. Özre gerek yok."

"Sana Gaspard için endişelenmemeni söylemiştim çünkü ortada
endişelenecek bir şey yoktu. Burada olması ve güvenlik ekibimin onun
Bayan Priest'e sıkıntı vermesini engelleyememesi yanıldığımı
kanıtlıyor."

"Moses beni Rolo'dan kurtardı," diyorum milyardere. "Yani ... belki de yanılmış olman iyi bir şeydir?"

Yanında, country süperstarı karısı bana gülümseyerek bu gecenin daha fazla gerçeküstü olamayacağını kanıtlıyor.

"Zarar yok, faul yok," diye ekliyor Gabe.

"Yine de kendimi bundan sorumlu hissediyorum ve telafi etmek için bana olan borcunu affediyorum. Bu gece kazandığın için tebrikler, Efsane."

Yanımdaki Gabriel hareketsiz kaldı. "Ama ..."

"Lütfen," diyor Holly özür dileyen bir gülümsemeyle. "Crey'in yapabileceği en az şey bu."

Creighton Karas'ın Gabriel'e borç para verdiğini neredeyse unutmuştum ama şimdi çok net hatırlıyorum. *Vay be. Geri istemiyor mu?*

Gabriel öne çıkıp elini uzattı. "Teşekkür ederim," diyor, sesi kısık, Creighton elini sıkarken.

"Harika dövuştü. İyi geceler dilerim. Yolundan çekileceğiz, Legend. Bayan Priest."

Creighton bir elini karısının sırtına bastırırken başını eğiyor. Kapıya doğru dönerlerken Holly bakışlarımı yakalıyor.

"Doğru zaman olmadığını biliyorum ama gelecek hafta Nashville'e dönmeden önce mağazanızı görmeyi çok isterim. Harika şeyler duydum. Ama sadece siz uygunsanız. Tekrar geleceğim."

Gözlerimin yemek tabakları kadar açıldığını hayal edebiliyorum. "Elbette. Curated'a gelmenizi çok isterim."

Kelsey bir kâğıt parçası uzatarak onlara doğru ilerliyor. "Bu onun kartı. Arkasında Scarlett'in telefonu var."

Holly kartı alırken, "*Arkadaşlarım harika*," diye düşünüyorum.

"Teşekkürler. Yakında konuşuruz, Scarlett. İkimiz de iyi olmana çok sevindik."

Milyarder ve karısı ofisten çıkar çıkmaz herkes rahat bir nefes alır.

"Kahretsin," diyor Q alaycı bir sırıtışla. "Belki de daha sık kavga etmeliyiz."

Gabriel beni kucaklayarak yanına yaklaştırıyor. "Bu tartışmayı başka bir geceye bırakalım. Şu anda tek istediğim kadını, bir duş ve buz banyosu."

Silas, Gabriel'in elini sıkmak için öne çıkarak, "Kafeste harikaydın dostum," diyor. "Fazla zamanınızı almayacağım. Sadece çok etkilendiğimi söylemek istedim ve seni tebrik ederim."

Gabriel başıyla onu onaylıyor. "Sana teşekkür ederim. Bunu Jeb olmadan yapamazdım. O bir dahi."

Jeb odanın köşesinden gülerek, "Aynen öyle," diyor. "Ama sen bunu kolaylaştırdın. Kıçını yırttın. Bu seferki tamamen senin, Legend. Senin köşende olmak bir zevkti. Şimdi git şu buz banyosunu yap, yoksa yarın bir işe yaramazsın."

Gabriel, Silas'ın bakışlarıyla tekrar buluştuğunda ağzının köşesi yukarı doğru çekildi. "Kalıp sohbet ederdim ama ..."

Silas başını sallar. "Endişelenme dostum. Ben buralarda olacağım. Beni son görüşün değil."

Gabriel başıyla onu onaylıyor ve sonra biz konuşurken şişmekte olan hırpalanmış yüzüyle bana bakıyor. "Hazır mısın?"

"Kesinlikle. Hadi seni eve götürelim şampiyon."

Burnumu öpmek için eğildi. "Bunu sevdim, uğur böceği."

ELLİ SEKİZ

EFSANE

"ROLO B A Ş A R A M A D I , " DIYOR Q ERTESİ SABAH ARADIĞINDA.

Scarlett ve ben onun yaptığı kabarık çırpılmış yumurtaları ve benim eklediğim krepleri afiyetle yedik. "Ama en azından Lucy'yi öldürdüğüne dair itirafını aldılar."

"Kahretsin," diye fısıldadım başımı sallayarak. "Bu Moses'ı aradıkları anlamına mı geliyor?"

"Gerçeği bilmek istiyorsan, dedektif onun için adalet konusunda çok endişeli görünmüyordu. Lucy Byers'ın ailesinin, onları haber vermek için aradığında neredeyse sevinçten havalara uçtuğunu söyledi."

"Bu çok ürkütücü."

"Onun Scarlett'e silah çekeceğine inanmıyorlar ve her şeyin halının altına süpürülmesini istiyorlar. Dedektif soruşturmanın kapanmış sayılması emrini aldığını açıkça belirtti."

Lavabonun başında durmuş bulaşık yıkayan Scarlett'e bakıyorum. Dün gece ben buz banyomdayken, onunla bu işi nasıl halledebileceğimizi uzun uzun tartıştık.

Onun isteği, Lucy'nin ailesini utandırmamak ya da kulübe zarar vermemek için mümkün olduğunca sessiz kalmamızdı. Bunu kabullenmek benim için zordu ama ona hayır diyemezdim.

"Polisler de bunu kabul edecekler mi?"

"Scarlett tam bir soruşturma için bastırmadııa."

Sonunda her şeyin bittiğine inanamayarak ensemi kaşıyorum.
"Yapmayacak."

"O zaman, evet. Her şey toparlanacak ve Moses yürüyecek.
İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

Moses, Scarlett'in kafasına silah dayamışken neler hissettiğimi düşünüyorum. Onu öldürmek istemiştim, ama bundan daha çok Scarlett'in güvende olmasını istemiştim. Onun iyiliği her şeyden önce gelir.

"Musa hepimizin ölmesini isteseydi, ölmüş olurduk," diyorum sessizce, ama Scarlett yine de beni duyuyor, ellerini kuruluyor ve yanıma geliyor. Kollarını bana doladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ama onun istediği bu değildi. Onu duydun. Biz dama oynarken o satranç oynuyordu. Nereye giderse gitsin, iyi kurtuluşlar."

"Yeterince adil," diye yanıtlıyor Q. "Umarım peşinde olduğu kadın onu geri çevirecek kadar akıllıdır. Ne olur ne olmaz diye birkaç iyilik isteyip onu takip etmeliyiz diye düşünüyorum. Biraz araştırma yaptım. Biloxi'li değil de New Orleans'lı olduğunu biliyor muydun?"

O günlerde Moses ile yaptığım birkaç konuşmayı düşünüyorum.
"Hayır. Ama Creole kanı taşıdığı için bu beni şaşırtmadı. İyilik yap. Takip et. Satranç oynamayı ğrenmemizin zamanı geldi."

"Başlıyorum, Gabe. İyi sabahlar dilerim. Scarlett'e selam söyle." Telefonu kapattım. "Gerisini duydun mu?"

Başını salladı. "Evet ve ne yazık ki New Orleans da ölmeden önce yapılacaklar listemdeydi." "Moses peşinde olduğu kadın tarafından kapatılır kapatılmaz

git ziyaret et. Sana biraz Cajun yemeği ve beignet
getireyim." "Sence onu geri çevirir mi?"

Scarlett'e bakıyorum, bana yakın olduğunda gri gözlerinin daha da yumuşamasına bayılıyorum. "Sence?"

Omuz silkiyor ve giydiği büyük boy sweatshirt omzundan kayıyor. "Bilmiyorum." Diğer kolunu bana doluyor. "Ama bizden uzakta olduğu sürece mutluyum."

Dudaklarını öpmek için eğiliyorum, ağzımın kenarındaki kesik yüzünden dikkatlice. "Sen mutlu olduğun sürece, uğur böceği, ben de mutluyum. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi ... bana gerçek soyadının ne olduğunu söyleyecek misin? Sormak için can atıyordum ama hiç uygun bir zaman olmadı."

Sırıtiyorum. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Elbette."

"Champion'dı. Gabriel Champion."

Ağzı açık kalıyor ve başını sallarken kıkırdamaya başlıyor. "Sadece sen Legend'a terfi etmek istersin."

Bir öpücük daha çalıyorum. "Seni bir Efsane yapana kadar bekle, uğur böceği."

EPİLOG

SCARLETT

"BUNU YAPABİLECEĞİNE EMİN MİSİN? PİKNIĞI TAŞIMAK ZORUNDA DEĞİLİZ sepet buraya kadar geliyor. Kaldırım kenarında oturabiliriz," diyorum Gabriel'e. Pazartesi sabahı beni Central Park'ta bir yere götürürken. Siyah ve mavi, görmek bana acı veriyor ama aldırıyor gibi görünüyor. Özellikle de bana kendi üzerine ne kadar para yatırdığını ve bahis oranlarına göre ne kadar kazandığını söyledikten sonra.

Efsane gelecek hafta özgür ve temiz bir şekilde onun olacak. Neredeyse. Q'yu tam ortak yapıyor.

"Sırf sürekli çalıştığı için kendimi suçlu hissetmeyeyim diye."

Ama bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Gabriel iyi talihini en iyi arkadaşıyla paylaşmak istiyor ve ben de bunu tamamen destekliyorum.

Bump dün çocukları görmek için Meryl'in merkezine gidip gidemeyeceğini sordu ve yarın oraya gidiyoruz.

Dövüşten sonra çoğunlukla Lucy ile ilgili bir kabus gördüm. Hayalet gibi bir Rolo rüyama girdiğinde ölü uykusundan uyandım. Gabriel bana sarıldı ve düzeleceğine söz verdi, düzelmezse Bump'ta işe yaradığı için beni centilmenler kulübüne Kitty'yi görmeye götürmekte ısrar edeceğini ekledi. Şakası kendimi daha iyi hissetmemi sağladı ama yine de göğüs barını es geçtim.

Bunun yerine, Dr. Grand'ın ofisine geri dönmek için randevu aldım, ancak bu sefer travma konusunda uzmanlaşmış birini görmek için. Bu arada, günde iki kez şükran günlüğüme yazıyorum, çünkü artık şükredecek daha çok şeyim var. Sabahları uyanmayı hafife almayacağım. Ölümle burun buruna gelmek insana bunu yaptırır.

"Crey'nin karısı geleceği için her şeyi yeniden düzenlemeye yardım etmek üzere dükkâna dönmek istediğinden mi böyle söylüyorsun?"

Holly Wix dün gece beni aradı ve Çarşamba günü Curated'daki ilk randevusu için gelecekmiş. Gergin olduğumu söylemek hafif kalır.

Başımı çevirip ona bakıyorum. "İşleri yeniden düzenlemek için seninle kahvaltı pikniğini kaçırmak mı? Asla."

Sepeti yere koyarken kıkırdıyor. "Buna neredeyse inanacağım."

Ona doğru geliyorum ve morluklardan dolayı kollarımı yavaşça ona doluyorum. "Seninle vakit geçirmekten başka bir şey yapmak istemediğimi biliyorsun. Her zaman. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

"Güzel, çünkü aksini söyleseydin bu oldukça garip olurdu." Ben şaşkınlıkla bakarken Gabriel kollarımı ondan ayırıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Cevabı benden bir düzine adım daha uzaklaşıp diz çökmek oluyor. . . *bir halının üzerine mi?*

"Bu senin ofisindeki halı mı?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve yürürken onu nasıl görmediğimi merak ediyorum.

Ben aramızdaki mesafeyi kapatırken Gabriel'in dudakları o inanılmaz yarım gülümsemesiyle kıvrılıyor.

"Nasıl ... ne ..." İki kelimeyi tutarlı bir şekilde bir araya getiremiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum ve açıklamasını bekliyorum.

"Yemeğimiz bitene kadar bekleyecektim ama yapamam. Sana bu soruyu sormak için bir saniye daha bekleyemem."

Cebinden bir yüzük çıkardığında, çenem neredeyse Bump'ın beni kaçırmak için yuvarladığı haliya çarpacaktı.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

"Hiç tanışmamamız gerektiğini biliyordum ama kader araya girdi. Beni hayata döndürdün, Scarlett. Bana sahip olduklarımın ve yaptıklarımın ben olmadığımı gösterdin. Beni her açıdan daha iyi bir adam yaptın."

"Aman Tanrım, Gabriel." İki siyah gözüyle bana gülümserken gözyaşları yüzümden aşağı akıyor.

"Her sabah senin yanında uyanmak istiyorum. Sana kaydedip tekrar okuyacağın notlar bırakmak istiyorum. Sana altın saçlı ve gri gözlü bebekler vermek ve seninle dağınık bir hayat yaşamak istiyorum. Scarlett Lourdes Priest, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Önünde dizlerimin üzerine çöküp kollarımı boynuna doluyorum. "Evet. Kesinlikle evet."

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldıyor saçlarıma. "Çünkü önümüzde cehennem gibi bir gelecek var, uğur böceği. Bunu biliyorum."

Gözyaşlarımı silmeden önce ona başımı sallıyorum. Elime uzanıyor ve parmağıma geçirirken nihayet yüzüğü görüyorum. *Göz kamaştırıcı.*

"Sen ne zaman . . Nasıl yaptın? . ."

"Dövüşten önce seçmiştim. Sadece satın almak için paraya ihtiyacım vardı. Kaybetmemin mümkün olmadığını biliyordum çünkü bunu yapmak için daha fazla bekleyemezdim. Q dün gece onu almak için mağazaya gitti." Haliya bir bakış atıyor. "Merak ediyorsan söyleyeyim, o ve Bump bana bu konuda da yardım etti."

Gülüyorum ve iri taşlı narin banda, oryantal haliya altımızdaki , ve sonra geri onun içine bakıyorum.

parıldayan mavi gözleri. "Bil diye söylüyorum, banyoda bir parça diş ipiyle evlenme teklif etseydin bile evet derdim."

Gabriel gülümsemesi yüzünü genişletirken yüzünü buruşturuyor. "Bir kraliçe gibi muamele görmeyi hak ediyorsun ve tam olarak bunu alacaksın."

Başımı sallıyorum. "Kraliçe değil. Bir Efsane."

SON

New Orleans'a ve onun acımasız kralı Lachlan Mount tarafından kontrol edilen yasak suç dünyasına geri dönmeye hazır mısınız? Güzel. Çünkü bir saniye daha uzak kalamazdım. Lachlan Mount ile henüz tanışmadıysanız, [Creole KingpinKral](#)'in ilk bölümünden sonra, [Acımasız](#) 'a bir göz atmak için okumaya devam edin.

Anti-Kahramanlar Koleksiyonu, bu yoğun ikinci şans ve kefarete hikayesi olmadan tamamlanamazdı. *Unutulmaz bir hikaye.* [Creole Kingpin](#)'in 10 Mart 2020'de çıkacak ilk bölümü için okumaya devam edin. Başlığa tıklayarak şimdi ön sipariş verebilirsiniz. Magnolia hakkında daha önce ne düşünmüş olursanız olun, bu hikâyenin sizi içine çekeceğine ve son sayfaya kadar bırakmayacağına söz veriyorum.

Haber bültenime kaydolmak ve abonelerim için sakladığım özel içerikleri almak için [buraya tıklayın](#). Ayrıca her ay ücretsiz bir kitap hediye ediyorum!

Yaklaşan satışlardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

[Beni BookBub'da takip edin!](#)

CREOLE KINGPIN'E GİZLİ BİR BAKIŞ

Bölüm 1

Manolya

"Tek kart. Ne yapacağını biliyorsun. Bugün senden güçlü bir enerji geldiğini hissediyorum, Magnolia."

Saint Louis Katedrali ile Jackson Meydanı arasında yürürken Madam Celeste beni köhne iskambil masasının yanına çağırıyor. Birkaç sokak ötede dükkânı var ama burada yaşlı bir kadının yapması gerekenden çok daha fazlasını yapıyor. Ama yine de ben ne bilirim ki? Onu durdurabileceğimden değil zaten. İnatçı kadın. Sanırım benzerler benzerleri tanır.

"Selam vermek için durmadığım için böyle söylüyorsun. Acelem var," diyorum kaşlarım havaya kalkarak. Celeste ile geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Kendimi bildim bileli Mahalle'nin demirbaşısıdır.

"Kartların söyleyecekleri için her zaman zaman vardır."

Masasına olan mesafeyi kapatırken topuklarım kaldırım taşlarına vuruyor. "Bir randevum var Celeste. Bugün dalga geçemem." Diğer dünyaya ait soluk mavi gözlerinde bir şey parladığında

yanıtını alınca nefes nefese kaldım. "Peki, tamam. İki dakika. Bir kart. Ama geç kalamam."

Desteyi uzatıyor, ben de en üsttekine vurup hızla karıştırıyorum.

"Hayatın değişmek üzere, *chère*."

Kaşlarım çatılıyor. "Daha kartı çevirmedin bile," diyorum ona en iyi yan bakışımı atarak. Sözlerime ve sıcak, güneşli güne rağmen, tüylerim diken diken oluyor ve açıkta kalan tenimde bir dizi tüy yumağı oluşuyor.

Celeste gülümseyerek iki ön dişinin arasındaki boşluğu ortaya çıkarıyor. "Değişim rüzgârlarını hissetmek için kartlara ihtiyacım yok. Çok uzun zamandır keyifsizdin Magnolia. Evren senin enerjini ve sorduğun soruları hissediyor. Cevapların geliyor. Her şey açığa çıkacak."

Başımı yana eğiyorum ve uzun bir sıkıntı nefesi daha veriyorum ama içim cehennem gibi gergin. Celeste bu saçmalığı bilmemeli. Ve gerçekten, ben de buna inanmamalıyım. Ben bir dünya kadınıyım ve hiçbir iskambil destesi bana hayatımda neler olacağını söyleyemez. Kontrol bende. Bu işler böyle yürür.

Yine de burada oturuyorum.

"Bana turist şarkısı söyleyip dans etmene gerek yok Celeste. Sadece şu lanet kartı çevir."

"Sen de hissediyorsun," diyor ve gözleri parlıyor. Aynı numarayı yapan gözlere sahip yakından gördüğüm sadece bir kişi daha var, ama onlar farklı renkteydi.

Ve biz onu düşünmüyoruz. Hem de hiç.

"Şu anda tek hissettiğim, gitmem gereken bu toplantıya geç kalmak istemediğim."

Bana göz kırptı ve kartı çevirdi.

Şeytan.

"Tanrı aşkına, Celeste." Bakışlarımı karttan ayırıp onun yüzüne çevirdim. "Beni durdurup sonra da Şeytan kartını mı çeviriyorsun?"

Bu andaki rahatsızlığımı saklayamıyorum. Bu güneş ışığında hissetmemem gereken lanet ürpertiği kovmak için ellerimi kollarımda aşağı yukarı ovuşturuyorum.

"Desteyi karıştırdın Magnolia. Kartı sen getirdin. İstedğin kadar inkâr edebilirsin ama sen de hissediyorsun, değil mi? Her adımına musallat olan huzursuzluğu? Başına gelen her şeyin seni canlı canlı yemesine izin veriyorsun ve buna bir son vermelisin." Kadın daha dik oturuyor ve ince omuzlarını geriye çekiyor. "Değişim zamanı geldi. Bu şekilde devam edemezsin. Bir seçim yapmalısın."

Eskiden karnımın olduğu yerdeki kıvrımlı düğüm rahatsızlık verecek kadar geriliyor. Tüm hayatım boyunca bokun ağırlığını taşıdım. Bu benim için yeni bir şey değil. Ama Celeste haklı. Son birkaç yıldır, bok gerçekten ağırlaşıyor.

Keder. İhanet. Öfke. Kalp kırıklığı.

Celeste her zamanki gibi tam on ikiden vurdu. İçimde dönüp duran tüm o duygular beni yavaş yavaş yiyip bitiriyor. Benim gibi bir kız çok şey atlatabilir ama ben bile ancak bu kadarını kaldırabilirim. Benim yaptığım gibi bir adamı vurmak ve öldürmek... insanı mahveder.

Celeste'in ürkütücü gözlerine bakıyorum ve kızıla boyanmış dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. Kabadayılık her zaman en değerli varlıklarımdan biri olmuştur, onsuz yaşayamayacağım bir yetenek.

"Bu kadar yeter, Celeste. Ben iyiyim. Sonunda her şey yoluna girer."

Türbanlı başını yavaşça iki yana sallıyor. "Sen istesen de istemesen de değişim geliyor. Şeytanla dans etmeyi sevdiğini biliyorum ama kendine dikkat et kızım. O her zaman hakkını ister."

Ayağa kalkarken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Kendine iyi bak, Celeste. Sonra görüşürüz. Benim gitmem gerek."

Eli yılan gibi uzanıp parmaklarımı kavırıyor ve ben onun kemikli tutuşuyla geriliyorum.

"Tek istediğim senin huzuru bulman. Huzur *ve sevgi, tatlım*. Şimdi git, ama kendine dikkat et. Değişim rüzgârları çok güçlü esiyor. Bunu iliklerime kadar hissediyorum."

Celeste bu son sözleriyle elimi bırakıyor ve ben de parmaklarımı bükerek onun tahminlerinden kurtuluyorum. Masadan uzaklaşıp gittiğim yöne dönüyorum ve bir tuba, bir trompet ve bir trombon çalan müzisyenlerin önünde toplanmış turist kalabalığının arasından ilerliyorum. Kulaklarıma dolan statik ses, "When the Saints Go Marching In "i çalan müzisyenlerin sesini bastırıyor.

Kollarımı ortama sımsıkı sararak, ayaklarımın altındaki gri taşların üzerinde, çatlaklara topuğumu kaptırmamaya dikkat ederek ilerliyorum.

Bu da neydi böyle? Ben istesem de istemesem de değişim mi geliyor? Sanki yeni bir şeymiş gibi. Her zaman güvenilebileceğim tek şey

-İşler değişiyor.

Biri bana yandan çarpıyor ve çantamın askısı omzuma doğru çekiliyor.

"Bugün olmaz, orospu çocuğu," diye ısıriyorum tutuşum sıkılaşıırken. On altı yaşlarında gibi görünen ve kesinlikle okulda olması gereken bir çocukla göz göze geliyorum. O yaşlarda ben de okula gitmiyordum.

Bana iyice baktığında gözleri büyüyor ve neredeyse kafasından fırlayacak gibi oluyor. Çekici olduğumu biliyorum. Günah işlemek için yaratılmış bir vücudum ve buna uygun bir yüzüm var.

Başımı ona doğru eğdiğimde ipeksi siyah saçlarım esintide dalgalanıyor. "Beni duyuyor musun? Bugün olmaz."

Çocuğun kafası gösterge panelindeki oyuncaklardan biri gibi sallanıyor ve sanki sihirli bir değnek değmiş gibi eli çantamın askısını bırakıyor. "Özür dilerim hanımefendi. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

"Benimle dalga geçme" bakışıyla onu mızrakladım. "Doğru ya. Ve ben dün doğdum."

Dudaklarını yalıyor ve yavaşça geri çekilmeden önce bakışlarını göğüslerime dikeyyor. "Çok seksisin." En azından bunu yüzüme söylüyor.

"Yaptığın onca şey için tutuklanmadan önce kışını sokaklardan çek."

Başını sallıyor ama sözlerimin bir şeyi değiştirmesi pek mümkün değil. Küçük bir hırsız için üzgün bir mazeret, kalabalığın arasından koşarak uzaklaşmadan önce başka bir vuruştan sonra göz temasını keser. Muhtemelen masum bir kurban bulmaya gitmiştir.

En azından ben değildim.

Hepsini kurtaramazsın, Mags. Hepsini kurtaramazsın.

Beynimde yankılanan bu gerçeğe tekrar yürümeye başlıyorum, odak noktam gerçekten geç kalmadan bu toplantıya varmak. Geç kalmak Mount'ın hoş göreceği bir şey değil, karısının en yakın arkadaşının bile. Keira'yla evlenmesi hayatımı kesinlikle kolaylaştırdı ama benim ekmeğimin nerede olduğu belli ve ben de gereken saygıyı gösteriyorum. Kimse o adamın olabileceği canavarı uyandırmak istemez, özellikle de ben. Ben kendimi korumaktan yanayım.

Yayalardan kaçarak karşıdan karşıya geçmek için hareket ettiğimde, diğer taraftaki bir binanın cam penceresinden bir şey dikkatimi çekiyor. Ürkütücü yeşilimsi altın bir bakış benimkiyle çarpışıyor.

Mümkün değil. Mümkün değil.

Gözlerimi kırıştırarak sokağın ortasında dönüyorum, sonra daha iyi görebilmek için pencereye doğru koşuyorum.

Bu o olamaz. Şimdi olamaz. Bunca zaman sonra olmaz. Bu lanet bir hayaleti çağırmak gibi olurdu.

Beş galonluk kovaların üzerinde davul çalan üç çocuğun etrafında toplanan küçük bir turist kalabalığı önümü kesiyor, ama camdan bakmak için onları atlatıyorum. Gördüğümü sandığım o unutulmaz gözler? Gitmişlerdi. Ve onları gördüğümü sandığım koltuk? *Boştu. Yine boş.*

O gözlerin ait olduğu adamı ilk kez gördüğümü sanmıyorum ama hep yanılıyorum.

Senin için geri gelmeyecek ve hiçbir zaman da gelmedi. Bunu kafana sokmak için on beş yılın vardı.

Öğreneceğimi sanıyorsun. Ama eski alışkanlıklar zor ölüyor, özellikle de gördüğüm her yüzde *onu* arama alışkanlığım.

"Değişim geliyor." Kaldırımda durup restoranda brunch yapan insanlara bakarken Madam Celeste'nin sözleri kafamdan süzülüyor.

Zengin baharatların kokusu etrafımı sarıyor ve yemin ederim onun sesini duyuyorum.

"Bazı şeyler hayatta iki kez olmaz, Magnolia. Sen de onlardan birisin."

Bu sözler geçmişten geliyor.

On beş yıl önce, kim ve ne olduğumu unutmama izin verdim ve en büyük hatayı yaptım.

Aşık oldum.

Sonra o gitti ve bir daha geri dönmedi. O zamandan beri kalbim kapkara.

Belki Celeste haklıdır. Belki de şeytan benim için geliyordur. En zayıf anlarımda hâlâ hayalini kurduğum kişi olmaması çok kötü.

Bu hikâyenin devamını kaçırmak istemezsiniz. [Creole Kingpin](#)'i başlığa tıklayarak ön sipariş verin, 10 Mart 2020'de e-okuyucunuza gelsin. New Orleans'a dönme vakti geldi. I

Umarım hazırsınızdır. Lachlan Mount ile henüz tanışmadıysanız, [Acımasız Kral](#)'ın tadına bakmak için okumaya devam edin. Mount Üçlemesi'nin tamamını şimdi keyifle izleyebilirsiniz.

ACIMASIZ KRAL'A GİZLİ BİR BAKIŞ

BU KİTAP HAKKINDA

New Orleans bana ait.

Adımı bilmiyorsunuz ama gördüğünüz ve görmediğiniz her şeyi ben kontrol ediyorum. Erişimim sınır tanımaz ve taleplerim her zaman karşılanır.

Başarısız bir aile içki fabrikasına borç para vermeme gerek yok, ama onlara borçlu olmak beni eğlendiriyor. *Ona* borçlu olmak.

Dikkatimi çektiğini bilmiyor. Daha dikkatli olmalıydı.

Ona sahip olacağım. Onu tüketeceğim. Belki de onu elimde tutacağım. Borcumu tahsil etme zamanı geldi.

Keira Kilgore, artık Lachlan Mount'un malısın.

[Acımasız Kral](#) başlığa tıklayarak satın alınabilir.

Birinci Bölüm

Keira

Bunlar ayak sesleri mi?

Kilitli ofisimin kapısının önünde donup kalıyorum ve sanki şarbon bulaşmış gibi kapı koluna bakıyorum.

Çalışanlarım buna cesaret edemez. Ofisimin yasak bölge olduğunu biliyorlar. Ve ailem yedi yüz mil uzakta Florida'da, içki fabrikasının kasvetli karından onlara gönderdiğim aylık ödemelerle emekli olarak yaşıyor. Dört nesildir New Orleans'ta İrlanda viskisi yaparak hayata tutunduktan sonra bile zar zor ayakta duruyor.

Bu bodrum perili değil. Bu bodrum perili değil.

Kalbim yarı normal bir hıza inene kadar bu gerçeği bir ilahi gibi tekrarlıyorum. Ölü kocamın hayaleti içeride olmasa iyi olur, yoksa Tanrı yardımcım olsun, Brett'i yine ben öldürürüm.

Bu şirketi hendeklerden çıkarmak için gereken aynı demir iradeyi toplayarak, kolu kavradım, kapıyı açtım ve sürpriz unsurunu deneyerek kendimi içeri attım. Ya da sahte cesaret. Ya da ... bir şey.

"Giriş yapmaya mı çalışıyorsun?"

Karanlıktan gelen derin ses beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Bu sesi daha önce sadece bir kez duymuştum, az önce yanından geçip gittiğim kilitli kapının hırpalanmış ahşabının arasından, ama anlamadığım tehditler savuruyordu, o soğukkanlı, kontrollü tavrıyla bir soru sormuyordu.

Bu sesle karanlıkta kalmak istememe imkân yok. O bir hayalet değil. Daha kötüsü.

O, gölgelerde fısıldanan ama kibar bir ortamda asla bahsedilmeyen, sanki adını söylemek onu ortaya çıkaracakmış gibi lanet olası bir öcü. Ve kimse bunu istemez.

Ben hiç söylemedim. Şimdi düşünmek bile istemiyorum ama beynim yine de aklıma getiriyor.

Lachlan Mount.

Elektrik düğmesini bulmak için beton duvarı tokatlayarak etrafta dolanıyorum ama düğmeyi çevirdiğimde hiçbir şey olmuyor.

Oh, Yüce İsa. Öleceğim ve geldiğini bile göremeyeceğim.

Antika masa sandalyem, masa lambamın loş ışığı yanmadan hemen önce gıcırıyor.

Önce iri ellerini görüyorum, sonra beyaz kelepçeleri kıvrılmış koyu bronzlaşmış ön kollarını. Işık yüzüne ulaşmıyor.

"Kapıyı kapatın Bayan Kilgore."

Adımı bildiği gerçeği karşısında *ağzımda* biriken tükürüğü yutkunarak geri çekiyorum, elimi doğrudan komutuna yanıt verir gibi hareket ettiriyorum. Tek yapmak istediğim arkamı dönüp kaçmakken, el yordamıyla arkamdaki kolu tutmaya çalışıyorum.

Polise doğru.

Belki onlar ... Bilmiyorum. Beni kurtarabilirler mi?

Omzumun üzerinden bakıyorum, kapı gıcırdayarak kapanırken tokmağı tutuyorum, koridorun loş ışığı gözden kaybolurken kaçma dürtüm artıyor.

"O yöne doğru bir adım atarsan her şeyini kaybedersin."

Bir ter damlası göğsümden aşağı yuvarlanırken ayaklarım çatlak beton zeminde donuyor. Normalde bunu viski fıçılarının ürettiği sauna benzeri koşullara bağlardım ama bu gece değil.

"Ne istiyorsun?" Fısıldıyorum. "Neden buradasın?"

Ayağa kalkarken sandalye inliyor, o geniş parmakları takım elbisesinin düğmesini yeniden ilikliyor ama yüzü asla ışığa gelmiyor.

"Bana bir borcunuz var Bayan Kilgore ve ben de bunu tahsil etmek için buradayım." "Borç mu?"

Zihnim ona nasıl borçlu olabileceğimi düşünmeye çalışıyor. Onunla daha önce hiç tanışmadım. Hatta onu daha önce hiç görmedim,

Ben kulak misafiri olurken sadece sesini duydum. Benim türüm onunkilerle kaynaşmaz, en azından benim türümün çoğu. Kilisemizden bir kız olan Richelle LaFleur'ü bir yıl önce kaybolana kadar metres olarak tuttuğuna dair birkaç söylenti dolaşıyordu. Bu düşünce tarzını tamamen kapattım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Bir şekilde soruyu oluşturmayı başarıyorum.

İki parmağım, üzerinde PROMISSORY NOTE yazan bir belgeyi masamın yara bere içindeki ahşabından sulu ışık havuzuna doğru itiyor. Gözlerim kâğıtlara kilitleniyor ama daha fazla yaklaşamayacak kadar korkuyorum.

Yüce Tanrım, Brett. Ne yaptın sen? Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Kocanızın burayı teminat göstererek ne kadar borç aldığını bilmek istemiyor musunuz?"

"Ne kadar?" İrademe rağmen ona doğru yaklaşarak soruyorum. "Yarım milyon dolar."

Şok olmuş bir nefes çekiyorum. "Yalan söylüyorsun."

İki elini masanın ü z e r i n e koyarak eğildi ve loş ışıkta yüzünü gösterdi. Granitten yontulmuş sert yüz hatları, delici koyu renk gözleri ve amansız bakışları, üzerine tam oturan takım elbisesinin görece kibarlığıyla tezat oluşturuyor.

"Ben asla yalan söylemem."

Yarım milyon dolar mı? İmkânı yok. "Brett o kadar borç para alsaydı bilirdim ve sana söyleyeyim, almadı."

Sanki bu bilgi onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkiyor. Belki de etmiyordur.

"İmzasında öyle yazıyor ve bu borcun vadesi geçmiş."

Gözlerim masanın üzerindeki kâğıtlara odaklanıyor. *Eğer bunu gerçekten yaptıysa*

. . . Etkileri felaket olur.

Kilgores'in dört nesli umutlarını, hayallerini ve servetlerini bu mirası yaşatmaya adadı. Benimle bitemez.

"Param yok." "Biliyorum."

Verdiği yanıt beni topuklarımın üzerine geri fırlattı. "O zaman neden-"

Işıktan çıkıp bana doğru geliyor. O ilerledikçe duvara yaslanıp geri çekiliyorum ve kapıya giden kaçış yolumu kapatıyorum. Kaçacak hiçbir yer yok. Beni kapana kısırdı.

"Çünkü karşılığında almak isteyebileceğim bir şey var."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken sesimi sabit tutmak için her şeyimi harcıyorum. "Ne?"

Benden bir adım ötede duruyor ve dolgun dudakları tek bir kelime oluşturuyor. "Sen."

[Buraya tıklayarak . istemezsinizAcımasız Kral'ı satın alınMount ve Keira'nın bağımlılık yaratan lezzetli devamını kaçırmak hikâyesinin .](#)

TEŞEKKÜRLER

Her zaman harika bir hikaye yazmak için bir köy gerekir derim ve bu hikaye de tam olarak öyle oldu. Yolun her adımında bana yardımcı olan inanılmaz bir ekibim olduğu için şanslıyım. Mo Mabie, Pam Berehulke, Kim Bias, Julie Deaton, Erin Fisher ve Martha McLendon'a çok teşekkür ederim. Hepinize çok minnettarım. Ve yazmamda ve hikâye anlatmamda kimsenin anlayamayacağı kadar büyük bir rol oynayan kocam Jacob Wilson'a. Seni kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum ve bir sonraki maceramızın bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Geleceğimiz çok parlak, BDJ.

Her zaman olduğu gibi, sadece kitap sevgisi için yorulmadan çalışmalarımı tanıtan tüm blog yazarlarına teşekkür ederim. Sizler rock yıldızısınız.

Okuyucularıma, hepinize minnettarım. Bu çılgın yolculuğa eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Söz veriyorum, daha yeni başlıyoruz.

Bir sonraki sefere kadar büyük hayaller kurun dostlarım. Ne olacağını asla bilemezsiniz.

AYRICA MEGHAN MARCH TARAFINDAN

MANOLYA DÜET

[Creole Kingpin](#)

(Mart 2020)

[Madam Temptress](#)

(Nisan 2020)

EFSANE ÜÇLEMESİ

[Scarlett Evi'nin](#)

[Efsane Çöküşü](#)

[Sonsuzluk Mücadelesi](#)

KIRLI MAFYA DÜETİ:

[Kara Koyun](#)

[Beyaz](#)

[Şövalye](#)

FORGE ÜÇLEMESİ:

[Şeytanla Anlaşma](#)

[Şeytanın Şeytanın](#)

[KalbiŞansı](#)

GÜNAH ÜÇLEMESİ:

[Günahtan Daha](#)

[Zengin Günah](#)

[Günahtan Zevk](#)

[Kadar Suçlu](#)

[Almak](#)

MOUNT ÜÇLEMESİ:

[Acımasız Kral](#)

[Meydan](#)

[Okuyan Kraliçe](#)

Günahkâr İmparatorluk

VAHŞİ ÜÇLEMESİ:

Vahşi Prens

Demir

Prenses

Haydut Kraliyet

BENEATH SERİSİ:

Bu Maskenin

Altında Bu

Mürekkebin

Altında

Bu Zincirlerin Altında Bu

Yaraların Altında Bu

Yalanların Altında

Bu Gölğelerin Altında

Gerçeğin Altında

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Zevkler

Kirli Birliktelik

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli

AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Sert Şarj

Cihazı

BAĞIMSIZLAR:

Beni Geri Götür

Kötü Karar

YAZAR HAKKINDA

Şirket avukatlığından romantizm yazarlığına geçiş, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* çoksatan yazarı Meghan March'ın asla pişman olmayacağı bir inanç sıçramasıydı. Otuzdan fazla kitabı yayınlanan yazar, dünyanın dört bir yanındaki romans severlere neredeyse bir düzine dilde milyonlarca kitap sattı. Kalbi göçebe olan yazar, şu anda Kuzeybatı Pasifik ormanlarında gerçek hayattaki alfa kahramanı ile sonsuza dek mutlu bir hayat sürmektedir.

Sizden haber almayı çok ister. Onunla bağlantı kurun:

www.meghanmarch.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

